

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

СИНОВЕ НА
ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

**СИНОВЕ НА
ВЪЗКРЕСЕНИЕТО**

НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

Серия X

том III

ВТОРО ИЗДАНИЕ

СОФИЯ 2011

Ученикът трябва да благодари от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде благодарен на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

СИНОВЕ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

„Защото не могат вече ни да умрат, понеже са равноангели; и като синове на възкресението, синове Божии са.“

(Лука 20 : 36)

Животът на съвременните хора е пълен с ред противоречия, големи и малки. Големите противоречия се дължат на специфичното разглеждане, което хората имат за отделните области на живота. И наистина, ако проникнете дълбоко в живота на хората, ще видите, че те разглеждат специфично всеки лист, всяко клонче, всеки цвят и плод на дървото, както и живота на всеки човек и казват: Защо един човек е щастлив, а друг – нещастен; защо един е учен, а друг – прост, невежа; защо един е богат, а друг – сиромас? Не, по този начин животът не може да се разглежда. Въпреки това и най-видните учени и философи на миналото и днес са разглеждали и продължават да разглеждат живота по същия начин. Малцина са онези, които са търсили и са намерили вътрешна връзка между всички явления и прояви на живота. Ако изучавате строежа на някоя пирамида от древността или на някое от съвременните здания, и запитате защо едни от гредите, които влизат в постройката, са тънки, а други – дебели, ще ви отговорят, че има ред причини за това. Ако запитате защо едни от железата

са дебели, а други – тънки, защо едни от стените са отворени, а други – затворени, и за това има ред причини. Инженерите, архитектите и техниците, които предприемат строежа, знаят причините защо материалите при строежа не са еднакво дебели. Едно е важно при строежа: и тънките, и дебелите греди да бъдат тясно свързани помежду си. Следователно, ако се разглежда от друго становище, животът би могъл да се уподоби на грандиозно здание. В това здание богатият човек би представлял дебела греда, поставена на своето място. Сиромахът би представлял тънка греда, също тъй поставена на своето място. Тънката греда може да бъде поставена на някой прозорец и там да извърши своята работа. Службата не се заключава в големината на удовете. Някой уд може да е голям, но извършва малка служба. И обратно: някой уд може да е малък, но извършва голяма служба.

При всички тия положения съвременните хора отделят човека от цялата Природа. За пример, те не помислят даже върху въпроса, че между човека и растенията от една страна, както и между човека и животните от друга страна, има тясна връзка. Те поставят себе си като център на Вселената. Като погледнат към Слънцето, към звездите, те намират, че всичко е създадено само за тях. Ако наистина всичко е създадено за хората, тогава нека се запитат те за кого са създадени. Обаче като се натъкнат на този въпрос, хората казват, че по-високи същества от човека няма. Те считат човека като божество, над което нищо друго не съществува. Това твърдение е залегнало дълбоко в умовете на учените и на философите. Като четете и най-отвлечените философии, ще видите, че и там, като се говори за Бога, пак човека разбират. Като се молят на Бога, съвременните хора пак себе си разбират. Те се молят за знание, за богат-

ство, за сила и казват: Господи, ако ни дадеш повече сили, повече знание и богатство, ще видиш как можем да преустроим света. Това показва, че хората правят ред опити за преустройството на света, а после се питат защо светът е толкова разбъркан. Светът е разбъркан, понеже хората правят опити сами, без да се допитват и подчиняват на великите Божии закони. И след като направят ред погрешки в това направление, те се запитват защо Господ не оправи света. Този е единственият въпрос, на който не може да се отговори. Запитали един негърски проповедник: Какво е правил Господ преди създаването на света? Проповедникът отговорил: Преди създаването на света, Господ сякъл пръте, с които да бие неразумните деца. Кои са неразумните деца? Те са хората, които, като не разбират живота, правят опити с експлозивни вещества. За тези деца именно Бог е сякъл пръте. Обаче това обяснение още не разрешава въпросите на живота.

В прочетената глава от Евангелието на Лука се засягат много въпроси, между които и този за женитбата. Женитбата на съвременните хора представя преходна фаза, край на нещо. Докато хората се женят и за мъж отиват, те всякога ще умират. Който се жени, той трябва да знае, че ще умре. Ако безсмъртният се ожени, и той ще умре. В романа „Занони“ се говори за безсмъртния Занони, който, като се оженил, заедно с жена си били осъдени във времето на френската революция, да бъдат гилотинирани. Занони е бил член на Бялото Братство, но за отклонението, което направил в живота си трябвало да умре заедно с жена си. Отклонението на хората от правия път се заключава в тяхното погрешно разбиране на женитбата. Те мислят, че като се оженят, ще бъдат щастливи. Обаче работата не излиза така. С женитбата именно започват най-големите

изпитания на хората. Като засягам този въпрос мнозина ще възразят, че бракът е свещен акт, установен от Бога и от самата Природа. Ако бракът наистина е установен от Бога, какъв е бил първичният брак? Ако бракът е установен от Бога, защо хората се развеждат? Щом хората се развеждат, щом се разлюбват, това показва, че бракът не е институт, установен от Бога. Днес хората само се влюбват и разлюбват, женят и развеждат. Значи това са човешки, а не Божествени работи. За оправдание на всичко това хората турят на своите постъпки по един Божествен етикет за по-голям авторитет, но и това не ги спасява. Тук именно е тяхната грешка. Те трябва да знаят, че женитбата е последната фаза на земния живот. Когато свърши всичките си работи и стане философ, най-послед човек се оженва и с това завършва учението си на Земята. В това отношение женитбата е диплом, с който хората отиват на гилотината. Това става не само с мъжа в дома, но и с жена му, и с децата му.

Сега ще приведа един разказ, чийто дълбок смисъл трябва да се разбере от всички. Един от индийските богове се отегчил да живее на Небето между боговете и пожелал да слезе на Земята, да види как живеят хората. Като решил да дойде на Земята, предложили му да си избере каквато форма хареса и в нея да се въплъти. Той започнал да наблюдава многобройните форми, в които животът на Земята се проявява и най-послед се спрял върху тази на свинята. Слязъл на Земята и започнал да живее като свиня: ходил от гора в гора, лягал, ставал, ял, каквото намирал из горите, радвал се на свободата си, докато един ден се сдружил с една другарка и се оженил за нея. Наскоро му се родили малки прасенца и той се почувствувал доволен, щастлив от положението си като баща и съпруг. Година след година

минавали, но той не помислял да се върне обратно на Небето. Другарите му се затъжили за него и пратили посланици да го викат. Те му казали: Слушай, приятелю, твоята шега се продължи повече отколкото трябва. Ти реши да слезеш за малко време на Земята, а ето, толкова години вече изминаха и не мислиш да се връщаш. Мястото ти на Небето е свободно, всички те очакваме с нетърпение, да ни разправиш какво си научил на Земята. – Не ме безпокойте, мене ми е добре тук. Ходя свободно из горите, живея, както разбирам. Другарите му започнали да мислят какво да направят да го свестят, да излезе от тази форма и да се върне на Небето, дето го чакала работа. Най-после намислили да умъртвят прасенцата му. Каквото намислили, това направили: отнели прасенцата му. Той поплакал малко, потъгувал за тях, но скоро се утешил. Като видели, че и това не помага, приятелите му решили да отнемат и другарката му. Той видял, че и другарката му умряла и пак поплакал, но и това не го опомнило, не искал да се върне на Небето; толкова бил увлечен от земния живот. Тогава другарите му решили и него да вземат на онзи свят, да се върне в първото си положение. Като се събудил от дълбокия сън и се видял на Небето между своите приятели, той се засмял и казал: В какво голямо невежество бях изпаднал! Благодаря, че ми помогнахте да се освободя от своето голямо заблуждение.

Сега и аз казвам на съвременните хора: Докато живеете в тези ограничени форми, не мислете, че ще разрешите въпросите на живота по-добре от индийския Бог. Под формата на свинята се разбира грубия материален живот, животът на материята, на плътта, а не на душата и духа. Следователно, само материята се жени, т. е. свързва, а душата и духът не се женят. За материята женитбата, свързването

е необходим закон, но временен. Затова именно Христос казва: „Който се сподобят с Вечния живот, с живота на възкресението, те нито се женят, нито за мъж отиват.“ За такива хора е казано: „Те не могат вече да умрат, защото са равноангели; и като са синове на възкресението, синове Божии са.“ Като засягат въпроса за женитбата, окултистите казват, че женят се само онези, на които липсва нещо. Следователно който се жени, той непременно ще мине през изпитания, които водят към смъртта. Това е първата фаза на живота. След нея се влиза във втората фаза. Това не значи, че брак съществува само в смъртния живот. Бракът постепенно минава в по-високи форми, докато дойде най-после до фазата на възкресението. Значи бракът в смъртния живот се замества с възкресението във вечния живот. Условието, при което ще живеят хората на възкресението, ще бъдат ангелите, ангелският свят. Великото, с което ще се занимават, ще бъдат Синовете Божии. Обаче това положение не се отнася за хората от сегашния век.

Като се говори за женитбата, мнозина казват, че не искат да се женят. Докато се намира в първата фаза на живота, човек непременно ще се жени; той не може да бъде свободен от този закон. Докато в сърцето на човека се ражда съмнение, безверие и ревност, той, ще не ще, се жени. Всички противоречия, които съществуват и между растенията, и между животните, и между хората, се дължат на мъжете и на жените. Мъжете и жените са причина за всички противоречия, които съществуват, както в живота, така и в цялата Природа. Значи Адам и Ева, първите човеци, създадоха противоречията. За да се освободят от противоречията, хората трябва да живеят в закона на Любовта. Но понеже криво разбраха този закон, те изоставиха Любовта. Днес обект на човешкия живот не е Любовта, но силата,

знанието и богатството. Днес всички хора се стремят към сила, знание и богатство. Днес всички хора се стремят към външното, към това, което мами, привлича очите. Затова Христос казва: „Не търсете слава от хората, но търсете слава от Бога!“ На Земята славата е временно, преходно нещо. Тя е толкова постоянна, колкото е постоянно царското положение, което заема актьорът на сцената. Щом слезе от сцената, той става пак обикновен човек. Каквото положение да заема човек в света, по отношение на Вечния живот то трае толкова, колкото живота на едnodневката.

Сега, като засягам този въпрос, ни най-малко нямам предвид да ви обезсърчавам, но искам да ви покажа правата посока на живота, която води от смъртта към безсмъртието. Смъртта служи като звено на безсмъртието. Тя представя окапалия лист от дървото. Сегашният живот на хората в сравнение с Вечния или с Божия живот, е живият лист на дървото, който, ако не днес, утре ще окапе. Следователно, докато са листа, хората непременно ще изживяват първата фаза, т. е. фазата на смъртта. По-напредналите същества представят клончета от дървото, а най-напредналите, Синовете Божии, представят плодовете на дървото. Христос казва, че за онези, които се сподобят с възкресението, се изисква велика наука. Хората на възкресението са смели, решителни. Смел човек е онзи, който влиза в парахода и преминава океана в най-голямата буря. Отвън вълните удрят парахода, но вътре е тихо и спокойно. Смелият човек се приближава към равновесието на живота. В такова положение беше апостол Павел, когато пътуваше с параход по морето. Параходът се разрушаваше, а той даваше храна на пътниците, като ги заставяше да си хапнат, да подкрепят силите си, защото ще стигнат до брега. И вие трябва да вярвате, че параходът, с който пътувате по Божестве-

ния океан, ще стигне благополучно до брега. Всички ще бъдете спасени, а параходът само ще стане жертва. Кой е този параход? Човешкото тяло. Следователно, каквото и да правите, само тялото ви ще стане жертва. Каквито учени капацитети да дойдат, каквито теории да измислят, нищо не могат да направят. Тялото трябва да се пожертва за повдигане на човешката душа.

И тъй, бъдещият обект, към който хората ще се стремят, е възкресението. Ако всички мъже и жени се стремят към възкресението, те ще се свържат с вечната Любов, а с тази Любов мъчнотиите в живота се разрешават поне 50% по-лесно, отколкото без нея. С Любов всичко се върши по-лесно, отколкото без Любов. Ако се вгледате в семейния живот на сегашните хора, ще забележите, че жената почти не взема участие в работите на мъжа. Дали трябва да бъде така или не, това е друг въпрос, но фактът е такъв. В някои случаи е добре жената да не взема участие в живота на мъжа, но има случаи, когато жената непременно трябва да участва в живота на мъжа. Ако мъжът е кръчмар, по-добре е жената да не взема участие в неговите работи, за да не деградира. Често и мъжът не взема участие в живота и работите на жената. Това показва, че мъжът и жената са чужди един за друг. Казвате: Ние не се разбираме помежду си. – Вие се разбирате дотогава, докато сте здрави, докато можете да си дадете нещо, но щом заболеете, щом изгубите красотата, силата и богатството си, вие преставате вече да се разбирате, не се интересувате едни от други. Болният отделяте от вашата среда, поставяте го в особени институти, в особени учреждения и почти го забравяте. Сиромашът изолирате, не го посещавате, защото нищо не можете да получите от него. Болният предоставяте на учените хора, те да го лекуват, да правят опити с него. Сиромашът пре-

доставяте на грижите на богатите или на милосърдието на минувачите. Той ще простира ръка пред един или пред друг минувач и ще си мисли, че Бог е наредил живота така, едни да бъдат бедни, а други – богати. Днес просят не само стари, но и млади хора, които могат да работят. Какъв смисъл има такъв живот? Да живееш с просия, това значи да гледаш на живота като на нещо временно и да живееш ден за ден. Този живот не носи щастие. Той само отделя човека от общия, от целокупния живот. Който разбере смисъла на целокупния живот, той ще се свърже с души, по-напреднали от него, между които ще има учени, богати, силни хора. Подобното подобно привлича: ако обичаш, ще те обичат; ако учиш, ще те учат, но първото условие за това е Любовта. Ти трябва да обичаш учителя си, за да учиш и той да те учи. Днес ученикът иска само да получи знание от учителя си и с това мисли, че всичко е свършил. Като получи известно знание, той престава да се интересува от учителя си, престава да го почита и уважава. Питам: Какво знание може да има един уд? Ако отсечете ръката на един човек, можете ли отново да я създадете? Вие можете само изкуствена ръка да му направите, но тази ръка не може да му служи. Нито пък отсечената ръка може да служи на господаря си. Всеки уд може да се учи, да възприема, докато е свързан с цялото, с целия организъм. Ученикът може да учи, докато е свързан с учителя си.

Следователно, целта на всеки човек, който следва Божествения път, е да разбере смисъла на целокупния живот, смисъла на възкресението и към него да се стреми. В това се заключава новата наука, която ще хвърли светлина в умовете на хората. Който тръгне в Божествения път и пожелае да се ожени, той непременно ще се спъне. Защо? Защото и жена му, и децата му ще го заставят да се грижи

първо за тях, да ги осигури, а после да мисли за нещо велико. Ако мъжът тръгне в Божествения път, жена му ще го ограничава. Който изпадне в такова положение, бил мъж или жена, той непременно ще се натъкне на ред вътрешни противоречия. Вътрешните противоречия могат да се избегнат само тогава, когато човек се свърже със същества, по-напреднали от него. Кои са по-напреднали същества от хората? Ангелите. Те са същества от по-висока култура и еволюция от тази на хората; те са живели при благоприятни условия от тях и са ги използвали разумно. Ето защо ангелите могат да бъдат в услуга на човечеството. В свободното си време ангелите слизат на Земята да помагат на хората, понеже считат, че те са удове, които взимат участие в целокупния живот. Щастие е за ангела, ако може да обърне една душа към Бога. Казано е в Писанието: „Голяма е радостта между ангелите на небето, когато един грешник се обърне към Бога.“ Сега, каквото и да говорим за ангелите, те са щастливи; важно е как могат хората да изменят живота си и те да станат щастливи. Какво е нужно на болния, на невежия, на обезсиления, на сиромаша? Болният се нуждае от здраве, той трябва да се освободи от болестта си; невежият се нуждае от знание, той трябва да се освободи от невежеството си; който е изгубил силата си, той се нуждае от сила; сиромашът пък се нуждае от богатство.

Питам: Ако богатството е цел в живота на човека, как може той да го придобие, без да накърни с нещо живота на другите хора? Всеки човек може да бъде богат. Как? Като разработи, като развие своите таланти. Ако успее да разработи само един от своите таланти, той ще може да подобри живота си. Ако някой може да развие в себе си дарбата да познава лечебните свойства на растенията и по

този начин да лекува хората, той би станал виден лекар в света. В Природата има много лечебни растения, които, употребени на място, освобождават човека от всякакви болести. Ако пръстът на някой човек започне да бере, достатъчно е да се употреби едно от тия растения, за да отвори на това място естествена дупка, през която всички нечистотии да излязат навън. Пред силата на тия лечебни растения всякакъв хирургически нож пада. Тези растения правят най-добри операции. Човек може да развие в себе си таланта да познава кои храни са най-добри. Всеки организъм се нуждае от специфична храна, която, ако човек познава, може да помогне за развитието си не само физически, но и умствено, сърдечно и духовно. Това показва, че не е достатъчно човек само да яде, за да задоволи глада си, но от голямо значение за него е каква храна ще употребява. Здравето, както и правилното развитие на човека, не седи само в неговата дебелина. Казват за някой човек, че бил много поправен, надебелял. Често такива надебелявания носят нещастия за хората. Надебеляването е процес на натрупване, а не на растене. Когато камъните се натрупват един върху друг, това не е растене. Растенето се отличава по следните три признака: тялото се развива симетрично; чувствата – хармонично, а мисълта става светла и обхваща всички области на живота. Такъв човек всякога постъпва разумно. Каква е разликата между разумния и неразумния човек? И двамата са поставени при еднакви условия на живота, но единият постъпва разумно, а другият – неразумно. Значи причината, за да постъпват и двамата по два различни начина, е вътрешна, а не външна. Може ли времето отвън да се измени за праведния? Праведният и грешникът пътуват при едно и също време, но праведният знае законите, чрез които да акумулира топлината и студа,

вследствие на което не усеща студа, нито пък се измъчва от горещината. Този акумулатор е в мисълта му. Неговата мисъл е положителна. Също така той лесно се справя и с вятъра. Чрез мисълта си той може да спре вятъра. Ако пък му е приятно вятърът да го вее, той се оставя на неговите вълни. Когато Христос беше с учениците си по морето, излезе вятър, който започна да люлее лодката. Този вятър беше приятен на Христа и Той се остави да го полюлее малко, но учениците Му се уплашиха, събудиха Го и казаха: „Учителю, ще потънем“. И заповяда Христос на вятъра да престане.

Съвременните учени се интересуват как е могъл вятърът да престане. Вятърът не е нищо друго, освен въздушно течение, което може да се усилва и отслабва, както железарят чрез меха усилва или отслабва огъня, на който ще топи желязото. Значи, разумни същества със своите мехове усилват или намаляват движението на въздуха, т. е. теченията на ветровете. Докато тия разумни същества натискат меха, има вятър, има и горение; щом те престанат да натискат меха, и вятърът престава, и горението престава. Всяко по-разумно същество от тях може да спре тия въздушни течения. Обаче това обяснение за ветровете и за спирането им не е научно, то не може да задоволи умовете на учените хора. Ако е въпрос за научно обяснение, днес всички знаят, че причината за образуване на ветровете е различната температура на въздушните слоеве; вследствие на това, когато се срещнат два въздушни пласта с различна температура, те се стремят да уравнишат гъстотите си и между тях започва движение, което наричаме вятър. И това обяснение е вярно, но всеки духовен човек, който се стреми към възкресението, сам може да провери тия неща. Той може например да излезе вън, в най-големия студ и

да не замръзне. Защо? Невидимият свят е снисходителен към праведния човек и му помага. Как му помага? Големи и много са възможностите, с които той си служи. Забелязано е, че в ония места, дето пътуват праведни хора, се образуват топли течения. И обратно, в места, през които минават грешни хора, се образуват студени течения. Дето стъпи добър човек, всичко тръгва на добре. Тъй щото, когато казват за някои хора, че са щастливи, това показва, че те са по-близо до Божиите закони. Това са хора, които живеят според законите на великата Природа и никога не ги нарушават. Слушате някой да говори за тия закони, за волята Божия, но щом се натъкне на известна мъчнотия, казва: Човек може понякога да бръкне и в чужда каса, няма защо да чака всичко да се нарежда по честен начин. Краденото и на Великден се взима. С кражби не може да се живее. Съвременните хора живеят повече с кражби, затова и животът им е пълен с нещастия и страдания. Кражби има и в храненето. Някой заколи един вол или една овца и ги изядва – това е кражба. Лесно е да се заколи едно животно, но тежко се плаща за него. Имало е случаи, когато за заколването на един вол човек плаща с живота на някой от своите близки, с една от своите дъщери или с един от синовете си. Разумно ли е тогава да си позволи човек такъв разкош за парче волско или агнешко месо да плати с живота на своята дъщеря? Днес вече не се позволява да се колят животни и месото им да се яде. В това отношение се прилага Мойсеевия закон: „Око за око; зъб за зъб.“ Или, „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“

И тъй, за онези, които влизат в новия живот, в новите разбирания, не е достатъчно само да разбират волята Божия, но те трябва да я изпълняват. Трябва ли тия хора именно да казват, че Господ е създал животните, за да ги

колят хората и ядат? Бог създаде животните по съвсем други причини, като им определи служба да бъдат в услуга на човека, да помагат в работата му, но не да се колят и ядат от него. Много от растенията като жито, царевица, ръж и др., Той определи да служат за храна на човека. А това, че хората ядат месото на много от млекопитаещите и птиците, е случайно явление, вмъкнало се в живота след грехопадането. За да се освободи от тия вметнати явления в живота си, човек трябва да бъде умен, силен, да разполага със знания. За пример, някой се оплаква от сърцебиене. Като няма знания, той ще извика един лекар, ще се остави на него да го лекува. Лекарят ще му направи няколко инжекции, но сърцебиенето не престава. Който има знания, той ще разбере, че причината за сърцебиенето се крие другаде, вследствие на което не може да се лекува с инжекции. Причините за сърцебиенето са психически. Следователно тези причини са образували ред отрови, които са влезли в кръвта на неговия организъм. А Природата не търпи никакви нечистотии, никакви отрови, никакви чужди вещества. Тези чужди елементи са полуорганически вещества и непременно трябва да излязат вън от човешкия организъм. Значи сърцебиенето се дължи на ред противоположни мисли, чувства и желания, които са непотребни за ума и за сърцето на човека. За да се лекува, т. е. за да се освободи от тия чужди вещества, съществуват различни методи. За пример, един от новите начини за лекуване на хората е музиката. Има болни, които се лекуват като им се свири на цигулка; други – като им се свири на китара; трети – на флейта и т. н. Различните инструменти оказват специфично влияние върху отделните хора. Ако болният обича да слуша цигулка, ще му посвирите нещо, но с възходящи вибрации, а не минорни песни. Сърцебиенето например се

лекува с песни, които започват с тона „до,“ обаче не тона „до,“ взет по камертон, но естествения тон „до.“

Малцина от съвременните музиканти взимат вярно основния тон „до“. Ако вземете този тон вярно, веднага ще почувствате в себе си успокояване, малка радост, като че сте придобили нещо. Колкото малка да е тази радост, тя внася в душата ви светлина, проблясък, като че Слънце е изгряло. Основният тон „до“ е ключ за живота. Всеки може да прави опити в това отношение, да провери тази Истина. За българина тези опити не са мъчни, понеже той е музикален. Всеки тон има определено число вибрации по сила и по височина. Когато иска да пее, човек предварително трябва да се настрои, за да попадне в естествения тон, в естествения ключ. Той ще се изправи, ще постои спокоен 10 – 15 минути, докато се освободи от всички мъчнотии и противоречия, които съществуват в ума му, ще помисли за разумността в живота и ще запее. Това значи, че този човек е успял да завърти правилно един от музикалните ключове, който му е даден. Това значи още да изгрее Слънцето в него и разумната енергия да потече в организма му. От него се изисква да знае как да използва тази енергия. Ако тонът „до“ е правилно взет, човек може да възприеме животворната енергия от Слънцето и да я предаде на всички удове в своя организъм. При това положение, той може и цял ден да пее вдъхновено и без умора. Когато болният пее, той има условия в себе си да се лекува и да оздравее; когато не пее, той е сериозно болен, лишен от условия да се лекува. Ето защо, когато сте духом неразположени или болни, помъчете се да възпроизведете истинския тон „до“. Как ще познаете, че сте взели истинския тон „до“? Ако сте взели вярно тона „до“, но сте болни, веднага ще станете от леглото си и ще направите малка разходка из стаята

си. На другия ден ще излезете вън от стаята си. Така ще продължавате ден след ден, докато в продължение на една седмица най-много ще можете да правите разходки вън от къщата си на разстояние един-два километра най-малко. За това се изисква воля, а не усилие. Сегашните хора се лекуват по пътя на науката. И този път е добър, само че науката си служи с минорната, а не с мажорната гама. Горчивите хапове, с които медицината си служи, са минорните гами в музиката. Който не приема мажорната гама – гамата на живота, той ще дойде до минорната гама – гамата на болните хора; ако не иска да приеме и минорната гама, той ще се натъкне на друга гама – гама на умиращия човек, т. е. гама на смъртта. Минорната гама е гама на сърцето. Тя има две степени: низходяща и възходяща. И мажорната гама има такива степени. Низходящата степен ограничава, а възходящата – освобождава, разширява.

Казвам: Музиката е необходима в живота като метод за растене, за развиване, за лекуване. Като четете живота на великите хора, ще видите, че всички са били музикални. Давид знаеше да свири. Същевременно той пееше. От него има много псалми – псалмопевец беше. Саул не знаеше да свири, но когато го нападаха лоши духове, той викаше Давида да му свири и по този начин ги укротяваше. Тъй щото, и вие се нуждаете от музика. Вие трябва да знаете поне най-елементарните правила на музиката. Който пее, той всякога ще бъде здрав. Който пее и свири за себе си, без да мисли за окръжаващите, той ще може да въздейства добре върху тялото, върху чувствата и мислите си. Това значи здрав човек. Да пееш за себе си, това не подразбира да те чува цял град. Това не е пение, то е шум, вик. Бучението на вятъра още не е пение. Истинското пение съдържа в себе си мекота. Такова пение е в състояние да спре

всеки минувач, да го застави да слуша. Преди години във Варна живееше една туркиня, която пееше толкова хубаво, с такъв мек и пронизателен глас, че всички хора, които минаваха по улицата, спираха се да я слушат. Хората от съседните къщи отваряха прозорците си да слушат. И вие трябва да изливате душите си така, че ангелите от Небето да отварят прозорците си, да слушат кой пее толкова хубаво. Кога пеят хората? Когато са млади. Тогава те пеят най-хубаво. Когато очаква своя избраник, младата мома пее; щом го срещне, тя престава вече да пее. Там е погрешката. Това е користолюбие, това е материализъм. Хората се интересуват от живота, от богатството, от силата, от знанието, докато ги придобият. Щом ги придобият, те престават да се интересуват от тях. Какво им остава тогава?

И тъй, възкресението, безсмъртието трябва да бъдат цел в живота на човека. Всеки трябва да си зададе въпроса може ли да възкръсне и при какви условия може да стане това. Казват някои, че са немили – недраги, че нямат дом на Земята. И аз съм съгласен с вас, че по-хубаво нещо в света от дома няма; по-хубаво нещо в света от майката и бащата няма; по-хубаво нещо от брата и сестрата няма. И наистина, братството и сестринството са идеал за човешката душа. На Земята обаче братството и сестринството още не съществуват. Брат или сестра са онези, които са готови всякога от тях да замине, а не от другите. Брат е онзи, който е готов да се жертва за другите, както за себе си. Сега всички говорят за братство, за сестринство, за дом, но разбиранията им по тези въпроси са както тия на светските хора. И религиозните хора говорят за Любов към Бога, но не са готови да се жертват за Него. Те живеят за себе си само. Това не е никаква Любов, никаква обич. Понеже Бог е Любов, Той жертва всичко за хората, но те

не са готови да дадат косъм от главата си за Него, макар че говорят за Любов. Това е човешка религия, човешко разбиране, според което съвременните хора водят живот, несъвместим с Божията Любов. По тази причина именно днес всички хора страдат.

Първото правило: човек трябва да пее. За кого? За брата си и за сестра си. За кого пее майката? За сина или за дъщеря си. Има майки, които пеят много хубаво. Те пеят от Любов към своите деца. Христос казва: „Които се сподобят с възкресението и се свържат с ангелите, те са Синове Божии.“ Да възкръсне човек, това значи да се върне дома си, да разбере какво нещо е братство и сестринство, какво нещо е музиката. Да възкръсне човек, значи да се свърже с Бога. Тази връзка се очаква от всички хора. Тя не може да стане изведнъж. Без нея обаче не може да се влезе във вечния живот. Които са завършили своето развитие, те са направили вече тази връзка. Те имат свобода или да се върнат отново на Земята, или да останат да живеят в дома си. Един ден, когато хората разберат този закон, те ще влязат да живеят при Бога и ще бъдат щастливи. Днес хората са нещастни по причина на това, че са далеч от своя дом. Затова именно те се съмняват в Бога и се запитват обича ли ги Бог, или не. Щом се съмняват в Първата Причина, те се съмняват и в своите ближни. Те казват: Ако еди-кой си ни обичаше, той нямаше да постъпи с нас така. Прави са те, но същевременно са и криви.

Когато нещо се отнася до тях, те много добре разбират, много добре разсъждават. Щом дойде нещо до другите хора, там вече те не разбират и започват криво да разсъждават. Как трябва да ги обичат другите, те разбират; как те трябва да обичат, нищо не разбират. Тази е погрешката в хората. Колко от съвременните хора, като градят къщи,

ще предвидят една стая с едно или с две легла за някой свой брат, или за някоя своя сестра, бедни странници? Това предвиждат само хотелджиите. Единствените хора, които мислят за своите братя и сестри, са хотелджиите. В това отношение те са добри хора. Като влезе някой в техния дом, те го приемат любезно, свалят шапката, палтото му, завеждат го в добре мебелирана стая, но на другия ден като рече да си отива, те го спират пред вратата и му казват: Да видим сега сметката! И ако е някой беден, този гост се вижда в чудо. Хотелджиите са научили добре закона за влизането, но не и закона на излизането. Лесно се влиза при тях, но мъчно се излиза. Като влезе някой при тях, те му казват: „Добре дошъл!“ Щом излезе, те му казват да плати. Така постъпват всички хора помежду си: като дойде някой в дома им, те му казват „добре дошъл“, а като си отиде, казват му да плати. Какво щастие може да се очаква при такова разбиране на хората? Значи, влезеш ли в един дом, ще си платиш честно и почтено. Ако не можеш да платиш, помежду им ще се създадат горчиви чувства. Горчивите чувства са дисонансът в живота. Следователно дисонансът в живота на хората се дължи на това, че те не могат да плащат своите задължения. Този дисонанс съществува не само външно между хората, но и в самия човек; той постепенно го разяжда.

Днес всеки се бори в себе си. Защо се бори? Защо се съмнява? Защо се омъчнява? Защо е недоволен? Писано е, че всичко е създадено за човека. Щом е така, защо човек е недоволен? Дъщерята е недоволна от майка си, че я ограничава. Майката е недоволна от дъщеря си, че не я слуша. Едно трябва да знаете: човек е дошъл на Земята не като баща или майка, нито като син или дъщеря, но като брат или сестра. Само че някои братя и сестри са съзна-

телни, а някои не са съзнателни. На Земята бащи и майки не съществуват. Христос казва: „Един е вашият Отец.“ Един Баща съществува и всички останали трябва да бъдат в единство с Него. Тази мисъл трябва да свърже всички хора в едно цяло. Така ли е всъщност? Бедните искат богатите да им помагат. Богатите намират, че са работили, спечелили са си богатства и сега трябва да си поживеят свободно, от никого неограничавани. Ако искат да бъдат щастливи и богати, и сиромасите трябва да живеят по новия начин. Ако живеят по стария начин, никой не може да бъде щастлив. Смесът на живота не е в многото ядене, но в благодарността, която сърцето изказва за това, което е получило. Не е беден онзи, който като повдигне очите си към Небето, благодари за всичко, което му е дадено, за живота, който Бог му е дал. Такъв човек разбира смисъла на звездите, на Слънцето, на растенията, на животните, на цялата Природа около себе си и благодари за всичко, което му се случва. Той е щастлив човек, защото разбира целокупния живот. Който е недоволен, нека започне да рисува. Нека започне от най-малкото, от някое цветенце и постепенно да върви нагоре. Всеки ден отделяйте по половин час за рисуване. Това е един добър метод за възпитание.

Сегашното възпитание на човечеството трябва коренно да се измени. И възпитателите на човечеството трябва основно да се преобразят. За да се създаде ново поколение, възпитателите трябва да знаят какво да внесат в умовете и в сърцата на хората. Понеже невидимият свят се интересува от хората, затова чрез сънища той им показва какво трябва да правят. Някой едва се събудил от сън и започва да разправя: Снощи сънувах, че се качих на една висока планина и оттам хвъркнах. Защо се качвал на планината, защо хвъркал, и той не знае, но трябва да мисли.

Друг разправя, че сънувал някакво голямо угощение. Трети разправя, че яздил на бял кон, със знаме в едната ръка и със сабя в другата. Сънищата са символи, които показват на човека какво трябва да прави в будния си живот. Качването на планината символизира Високото място – Бога. Значи човек трябва да мисли за Бога. После ще мисли за коня. Конят символизира практическия ум на човека. Сабята означава Словото Божие. Ако сънуваш, че си офицер, това не значи, че офицер трябва да станеш, но да възседнеш практическия ум, да се препашеш със Словото Божие и да започнеш да Го прилагаш в живота си, Щом започнете да мислите по този начин, ще видите, че светът е разумно създаден. Тогава ще видите, че не сте сами. Около вас стоят вашите деди и прадеди, вашите близки. Ще кажете, че това са халюцинации. Според мене неразбраните неща са халюцинации, а разбраните – реалност. Всяка идея, която внася в ума на човека светлина, а в душата му – Любов, радост и мир, тя е реална. Всяка идея, която няма тези качества, тя е халюцинация. Първата идея помага на човека в борбите му, а втората го спъва. Докато тези две идеи се борят помежду си, човек не може да се справи с положението си. Щом се присъедини към една от тях, той или ще падне, или ще се издигне. Всякога давайте ухо на светлите идеи в себе си.

Съвременното човечество е дошло до положение, дето ангелите и напредналите същества му посочват пътя, по който трябва да върви. На него не остава друго, освен да ги послуша, а с това и да се благослови. Това показва, че никой в света не е сам. Вашите близки, които са заминали за онзи свят, са живи. Всички, които ви обичат, не са далеч от вас. Вие трябва да се стремите към същества по-напреднали от вас, които са завършили развитието си.

Те са ангелите, светиите, гениите. Щом се свържете с тях, вие ставате Синове Божии. А като Синове Божии вие разполагате вече с Божията Любов. Да бъдете Синове Божии, значи всички съзнателни същества да ви услужат, да имате богатство, знание, сила. Дето отивате, всички ще ви приемат с радост и ще казват „Добре дошли!“

„Като са Синове Божии, Синове на възкресението са“. Тази е първата задача на човека – да бъде син Божи. Да бъдеш Син Божи, това значи още при най-големите бури в живота си да запазиш мекотата на чувствата си. Отвън морето може да се вълнува, но вътрешно, в съзнанието си човек трябва да остане тих и спокоен, да не загасва светлината на своето кандилце, за да може всякога на нея да чете. Докато човек мисли за Бога, и Той ще мисли за него. Докато обича Бога, и Той ще го обича. Казано е в Писанието: „Понеже вие се отказахте от мене, сега ще носите лошите последствия на този отказ.“ На друго място е казано: „Обърни се към мене, о, Израилю!“. Обръщането към Бога подразбира възприемане на Божията Любов и възстановяване на прави отношения между човека и Бога, отношения на син към баща. Това обръщане към Бога води към възкресение. За стария живот не трябва да се съжалява. Новият живот иде сега и вие трябва да го приемете. Всички ще минете през океана, но щом излезете на другия бряг, в новия живот, в новата култура, ще срещнете ония, към които се стремите. Кракът на много от съвременните хора няма да стъпи на другия бряг на океана. Ако влязат в новата култура, те ще бъдат по-нещастни, отколкото са сега. Те ще влязат в новия живот в бъдеще, когато Земята се реформира. При новите условия могат да живеят само ония, които са готови да изпълняват волята Божия. Между тези хора ще владее пълен мир, пълно разбиране и съгласие.

Засега важният въпрос е, че всеки трябва да се стреми към възкресение. Не е достатъчно само да се стремите към възкресението, но трябва правилно да го разбирате. Първо трябва да сте равноангели; и като сте синове на възкресението, да бъдете Синове Божии. Значи, първо човек трябва да се освободи от клещите на смъртта; после, да бъде равен на ангелите и най-после да има велик идеал, да стане Син Божи. Първо, освобождаване от смъртта; второ, връзка с ангелите и трето, създаване на правилни отношения с Бога. Това е красивото в живота. Този е смисълът в живота – придобиване на безсмъртието, т. е. на възкресението; после, връзка с ангелите и най-после да станете Синове Божии.

Беседа от Учителя, държана на 29 януари, 1928 г. София – Изгрев

ДЕРЗАЙ, ДЪЩЕ!

„А Исус, като се обърна и я видя,
Рече: „Дерзай, дъще! Вярата твоя изце-
ли те.“ И от онзи час оздравя жената.“

(Матей 9 : 22)

„Дерзай, дъще!“

Благата в живота не са за великите хора, но за деца-та. Никой баща не съгражда къща за себе си, но за своите деца. Птиците не градят гнездата за себе си, но за своите малки. Поетът не пише за себе си, но за хората. Художникът не рисува за себе си, но за хората. И гладният не яде за себе си; жадният не пие за себе си; ученикът не учи за себе си. За кого се върши всичко това? За малките същества, които живеят в човека.

Какво представя човекът? Човек представя колективно същество. Следователно, когато някой казва, че е сам в света, това е кривообразна идея. Никой човек не е сам в света. И най-малките същества, едва видими под микроскоп, са съставени от безброй по-дребни от тях същества. Ако вземете едно малко същество и го разгледате под микроскоп, който увеличава 10 – 20 пъти от нормалната големина, ще видите, че то има доста обемисто тяло. Какво щеше да изглежда това малко същество, ако го наблюдавате под микроскоп, който увеличава телата милион пъти повече от

тяхната големина? Тъй щото, ние не знаем, доде достига пределът на най-малките величини и доде – пределът на най-големите величини. Най-малките и най-големите величини са двата полюса на Битието, за които се казва, че и най-великите умове не могат да проникнат в техните предели. Толкова необятни са тия два полюса – великото малко и великото голямо! Следователно онова, което може да радва човека, това са малките работи. Който може да се радва на малките работи в живота, той е велик човек. Този закон се проверява навсякъде в живота. Първата хапка, която човек взема при яденето, е най-сладка. Всички последващи, втора, трета, четвърта хапка, не са вече толкова сладки. И затова често чувате някой да казва: Първата хапка, която взех, ми даде нещо. Останалите не можах да ми дадат това, което тя ми даде. Първата дума, която чух от устата на еди-кой си проповедник или оратор, беше най-важна. Много още думи чух от неговата уста, но първата остана за винаги паметна.

„Дерзай, дъще! Вярата твоя изцели те.“ С тези думи се обърнал Христос към жената, която страдала цели 12 години от кръвотечение. В този стих изпъкват две важни положения: вярата на страдащата жена и вниманието, с което Христос се отнесъл към нея. Покрай великите въпроси, които занимавали ума му в този час, Той се спрял върху този толкова маловажен въпрос, че някаква жена вървяла след Него и се допряла до дрехата Му. Той се обърна назад и казал: „Дерзай, дъще!“. Да кажеш на човека нещо, да го насърчиш навреме, това е едно от великите качества, на което може да се разчита. Тъй щото, не е достатъчно да се каже нещо на човека, но тази дума трябва да се каже намясто и навреме. Тази дума се отпечатва и във вековете. Христос каза на страдащата жена: „Дерзай, дъще!“.

хубава дума от тази няма. Тези две думи представят пръчката, с която Христос проби дупка, за да протече през нея вода, т. е. животът. Важно ли е за случая от какво е направена тази пръчка? Пръчката може да бъде дървена, оловна, медна, желязна, сребърна, а дори и златна, но важно е не от какво е направена тя, а какво е произвела. Пръчката, с която Христос си послужи, проби дупка, през която потекоха изворите на живота. След това се казва, че от онзи час оздравя жената. Какво ще ни ползва някоя сребърна или златна пръчка, ако тя не може да пробие дупка, през която да потече вода? Значи не е важно само човек да говори сладки думи, но тия думи да имат силата на Христовото Слово, да пробият дупка в душата на човека, да протекат през нея изворите на живота. Заради вярата, която имаше тази жена трябваше да бъде здрава.

„Дерзай, дъще! Твоята вяра изцели те “. Здравето е необходимо условие за ученето. При здравословното състояние на съвременните хора и въпрос даже не може да става за високо познаване на света. Мнозина твърдят, че за да придобие знания, човек трябва да страда. Това отчасти само е вярно, обаче истинското знание не се добива по пътя на страданията. Страданието е само подготовка за знанието. Който мисли, че след големи страдания ще придобие много знания, той е на крив път. И обратно: който мисли, че след големи радости и сполуки, ще придобие много знания, и той е на крив път. Радостта и скръбта са временни обстановки, при които хората се забавляват само. Следователно, за да може да придобие знание и да го разбере, човек се нуждае от здраве и спокойствие на духа. И наистина, ние виждаме при какви условия са поставени учениците в съвременните училища, за да могат правилно и добре да учат и да се развиват. Бащите и майките понасят

всички тегоби, за да могат децата им да учат. Деца, които са родени от здрави и разумни родители, успяват повече в живота. Казваме, че трудните условия в живота създават велики хора. Това е вярно, но то се отнася до външните, а не до вътрешните условия. От хилави, болни родители не могат да излязат здрави и способни деца. Хилави, болни хора, били те мъже или жени, не могат да родят велики идеи. Тогава какъв е смисълът на съвременния живот на хората? Съвременните хора се занимават с дребни идеи, които не могат да им допринесат нещо особено. Срещате някой, работи за отечеството си, или за известна партия, или за дома си, или за себе си, но какво представят тия идеи в сравнение с Небето и звездите по него. Всички тия идеи са временни, а Небето и звездите – вечни. Ако вземете един народ, колкото голям да е, и го сравните с една от звездите на Небето, той представя малко яйце. Ако цял народ представя едно малко яйце, какво ще бъдете вие като личност? Кой ще ви обърне внимание на Небето? Ако вие, като българин, отидете в Европа някъде, сте пренебрегнати от всички, заради което мнозина се принуждават да крият името си, какво остава като влезете в Небето? Когато отиват в странство, много наши видни музиканти се принуждават да турят чужди окончания на фамилията си, да не се издават, че са българи. Ако някой българин се покаже по-смел, да мине със своята фамилия, ще види и пати, ще бъде изложен на ред изпитания. Европейците често се надсмиват над българите. Когато някой се гордее с името българин, или англичанин, или германец, и това не може да го повдигне. Ако отидете на Небето като англичанин, там никакво внимание няма да ви обърнат. От каква нация сте, това не е важно за Небето. Каквото да сте на Земята, щом отидете на Небето, там ще бъдете ангел без крила.

Много хора носят името на Христа, но това не значи още, че имат ума на Христа.

Сега трябва да се върнем при условията, при които човек трябва да живее, за да може правилно да расте и да се развива. Човек трябва да живее при най-благоприятни условия, които той сам може да си създаде. В това именно седи величието на човека. Щом се натъкне на известно изпитание, душата на човека веднага се смуцава, вижда, че условията ѝ стават неблагоприятни и започва усилено да работи, да възстанови нормалните условия за развитието си, за постигане на знания. Какво правят съвременните хора? Те изяждат всичко, каквото имат. Често ще срещнете родители, които изяждат всичко, каквото са спечелили, като оставят децата си в крайни лишения. В края на краищата, те виждат децата си в положението на просяци и казват: Нека бъдат способни сами да пробият пътя си. Действително, много деца сами си пробиват път, но много деца загиват.

Христос каза на страдащата: „Дерзай, дъще! Вярата твоя изцели те“. Това значи: Ти криеш в себе си велика сила – вяра, която е благоугодна на Бога. Заради тази сила ти се задоволи с най-малкото, да се допреш до дрехата ми. Ти не поиска някакво голямо благословение, но се задоволи с най-малкото. За тази твоя вяра и за твоето смирение, бъди благословена! И от онзи час жената оздравя. Тъй щото, за да постигне известно благо, за да придобие някакво знание, човек все трябва да има в душата си някаква сила, която да го насърчава. Това, което има човек в себе си, в своя ум и в своето сърце, е добро, но е временно. За него е важно какво може да занесе със себе си от своите опитности като замине за другия свят. Ето например, кой от вас помни нещо от своите минали съществувания? Кой

може да предвиди какво го чака след заминаването му в онзи свят? Кой от вас може да каже дали и в онзи свят ще запази Любовта си към тия хора, които и на Земята е обичал? Много неща ще се изменят още докато сте на Земята, а още повече като отидете на другия свят, при съвършено различна обстановка от тази, в която сте живели. Например слушали сте, че някои хора умират един за друг, не могат да живеят един без друг. Не се минава много време, чувате, че тия хора, които умират един за друг, не могат да живеят заедно. Значи, докато Любовта има материални подтици, които са временни, и тя е временна. Когато подтиците на Любовта са идейни, тя е вечна. В Любовта си човек трябва да бъде смел! Смелостта е красивата страна в човешкия живот. Тя е в сила да събуди в човека и писателя, и поета, и музиканта, и художника, и скулптора. Това показва, че има условия в човека, които могат да го направят велик. Всеки ден той трябва да написва по един лист на своето съчинение. Написаното ще се предава в картини и музика. Ако разгърнете книгата на вашия живот, какво ще прочетете в нея? Вие искате да бъдете велики, видни хора. Кои писатели са видни? Видни писатели са тия, езикът на които е проникнат с Любов. Видни музиканти, художници, скулптори са тия, произведенията на които са проникнати с Любов. Само в такива произведения има изящество, пластичност, мекота.

В живота на хората се случва и обратното. Те слизат надолу, по ниските стъпала на своя живот, вследствие на което всеки ден заличават по една страница от своята книга. Значи, някои хора пишат, а други заличават. Кои от двете категории хора печелят? Представете си, че вие имате сила в себе си, всеки ден да загасвате по една звезда от Небето. Какво ще стане най-после? Ще дойде ден,

когато ще изгасне и последната звезда на Небето. Тогава животът ви напълно ще се обезсмисли. С каквато сила и да разполага, човек никога не може да изгаси звездите на Небето; обаче той може да изгаси звездите в своята душа. Кой е най-красивият момент през 24-те часа на денонощието? Най-красивият момент е изгряването и залязването на Слънцето. Втори красив момент е изгряването и залязването на Венера. Трети красив момент е изгряването и залязването на Сириус. Това са трите най-важни момента в живота на човека. Слънцето представя Божественият живот, който постоянно изгрява в човешката душа. Венера представя Божествената Любов, която търси път да проникне в човешкото сърце. Сириус символизира Божията Мъдрост. Който мисли, че може да придобие Божествения живот, без да наблюдава изгрева на Слънцето, той се самоизлъгва; който мисли, че може да придобие Божията Любов, без да наблюдава изгрева на Венера, той се самоизлъгва; и най-после, който мисли, че може да стане учен човек, или да придобие светли, поетични мисли, без да наблюдава изгрева на Сириус, и той се самоизлъгва. Като наблюдават Слънцето, Венера и Сириус, вие ще се домогнете до красивата страна в тях. Друга красива звезда е Юпитер, която турците наричат „Керван.“

Защо турците наричат Юпитер керван? Понеже Юпитер прилича на Венера, една сутрин като видели на небото Юпитер, камиларите помислили, че Венера е изгряла, значи съмнало се е вече и керванът тръгнал на път. Дълго време трябвало керванът да ходи, докато се съмне, вследствие на което се изморил. Оттам турците наричат Юпитер „керван“, понеже изморил кервана. Затова именно казват: Който върви по пътя на Юпитер, той умира. Следователно, вървете по пътя на Венера, която носи за човека Любовта

Божия. На Земята Юпитер представя аристократическото, благородното в човека. В съвременния обществен строй, аристократите представят външната страна на управлението.

Казвам: Три важни неща трябва да интересуват човека – Слънцето, Венера и Сириус. Това не значи, че другите звезди и планети не са важни, но те са толкова много на брой, че ако човек се впусне да ги изучава, той ще изгуби същественото. Изобщо, звездите показват условията за човешкото развитие. Който разбере Небето и смисъла на всичко онова, което е на него, той ще бъде истински мислещ човек. Като говоря за Слънцето, за звездите, вие ще се чудите каква връзка съществува между тях и думите „Дерзай, дъще!“ Като погледнете към Небето, вие няма да казвате, че то не е за вас, но ще бъдете смели като тази страдаща жена. Ако тази жена имаше смелост да се докосне до дрехата на Христа, Когото не познаваше, и повярва, че ще оздравее, защо и вие да нямате смелост да се докоснете до дрехата на Божественото знание и да вярвате, че ще можете да го придобиете? Сутрин, когато Венера изгрява, излизайте да я посрещате. Достатъчно ви е само да я зърнете. Тя е скромна богиня, която пътува далеч от вас. Достатъчно е само да се доближите до нейната дреха, без да я прегръщате. Мнозина имат желание, като обичат някого, да го прегърнат. Не, Любовта не се изразява чрез прегръщания. Когато хората се прегръщат, това още не е Любов. Бащата да прегърне блудния си син, разбирам. Обаче и в този случай бащата не прегръща блудния си син, но Бог го прегръща. Той знае какво може да даде на онзи, когото прегръща. Както хората се прегръщат, така и мечката прегръща с лапите си, но какво може да даде тази мечка? И змията може да прегърне човека, но какво може да му даде тя?

Казвам: Човек трябва да разбира какви желания се крият в него. Той трябва да се подвижи, да разбере живота. Казвате: Ние трябва да живеем! – Отлична е тази идея, но трябва да знаете за кого да живеете. Които са женени, те ще кажат, че живеят за децата си. Ами децата им ще живеят ли за тях? Не, първо човек трябва да се обърне с душата си към Бога, към видимото в света. Бог има безброй видими форми, чрез които се проявява. Когато се казва, че Бог е невидим, това подразбира, че Той е невидим за грешните хора, които нищо не виждат. За тези хора е казано, че Бог никой никога не е видял. Ангелите, светиите, праведните, добрите хора виждат Бога. Като казвам, че Бог е видим, това не значи, че можете да видите Абсолютния, Безграничния Бог, но можете да видите Неговите най-малки проявления в живота.

„Дерзай, дъще!“ Христос показва голямо внимание към страдащата жена, като похвали постъпката ѝ. С това Той искаше да каже на хората, че всички имат страдания, мъчнотии, всички имат непостигнати идеали, но нека последват примера на тази жена и в положителните, и във възходящите си състояния, и в отрицателните, и в низходящите си състояния, и като болни, и като здрави. Тази жена страдаше цели 12 години, но тя не легна на легло, тя не търсеше лекари. В нея имаше нещо здраво, на което тя се подчиняваше. Тя се бореше с болестта си, докато най-после оздравя. На същото основание всеки човек има по една болест, било от физически, сърдечен или умствен характер. Тъй щото всеки има с какво да се бори в живота си. В тази борба именно човек се калява и развива. В тази борба той има възможност да се прояви, да види какво живее в него. И тогава той ще разбере, че в него живее някаква велика Божествена идея, някакво велико чувство

или желание, които го стимулират. В този стимул, в този подтик той ще види Бога. Това показва, че Бог се проявява в безброй форми. Понякога Той се проявява и чрез децата. Ако едно дете може да ви донесе някоя хубава книга, четете я. Хубавите книги не се носят от велики хора. Великите хора ги изпращат, а малките деца ги носят. Великите учени, великите адепти изпращат книгите на хората чрез децата. Който иска да срещне някой от тия учени, той сам трябва да отиде при тях, както учениците на древността са ходили в един от храмовете на Египет, там да четат една от свещените книги, за която се казва, че била завързана с верига; тъй щото никой не могъл да взема книгата дома си да чете от нея, но трябвало да отива в храма, там да я чете. Страниците на тази книга били направени от тънки, неразрушими металически пластинки. Учениците, които се удостоявали да я четат, трябвало да отиват в храма, дето се намирала тази свещена книга. Според едно предание и Библията някога е била вързана с верига. Обаче това не е важно. Важно е да се знае, че Библията, Свещеното Писание, не е създадена само от евреите. Част от нея е писана от египтяните; те пък са взели много неща от другаде и т. н. Ако речем да разглеждаме произхода на тази книга, ще напишем цял роман. След това пък трябва да дойдат писатели като Виктор Юго или Достоевски да опишат вътрешния смисъл на този роман. С ред примери от живота Достоевски е описал добре какво се крие в сърцата на хората.

В един свой разказ той описва следния пример: Един руски княз, богат чифликчия, обичал често да ходи с кучетата си на лов. Един ден, като отивал на лов, по невнимание едно малко дете ударило с камък хрътката на този княз и тя изквичала. Князът се обидил от това и веднага

изпратил слугите си да разберат чие е това дете, което се осмелило да удари неговата хрътка. Като намерили детето, той заповядал да му го доведат. Съблекли детето голо и го пуснали да бяга; същевременно той насъскал кучетата си подир детето. Кучетата се спуснали след него и започнали най-безмилостно да го хапят, докато най-после го разкъсали. Това ясно говори за сърцата на съвременните хора. И наистина за една обида, подобна на тази, която детето нанесло на княза, днес могат да осъдят човека на смърт.

Следователно съвременните хора са дошли до такава фаза на живота, че за да излязат от нея, те непременно трябва да четат Библията, да пишат онова, което са научили. Ако само четат, без да пишат, те нищо няма да научат. Който едновременно чете и пише, само той се учи, само той прониква във вътрешния, дълбокия смисъл на живота. И забележете, всички хора, които пишат, са обиколили библиотеките на целия свят. Те са ходили в Англия, в Америка, в Париж, във Ватикана и след като са събрали голям, ценен материал, едва тогава са могли да напишат нещо и да го пуснат в света. Значи, който пише, той трябва да се ползва от книгите на живата Природа, от тях да чете и да се развива. Минералите, растенията, рибите, птиците и всички останали животни са книгите на Природата, от които всеки може да чете и да се поучава. Знаете ли каква култура имаха рибите в миналото? Дълго време трябваше да мислят те, докато създадат тази форма, която днес виждаме. Много от тях си направиха лампички, било на хрилете, или на опашката, но останаха без език, без писмена реч. Те съзнаваха, че при условията, при които живеят, не може да се говори. За да развият говора си, те трябва да придобият нови органи, присъщи на новия живот. От хиляди години насам, те се стремят към Земята, която е също такъв рай за

тях, какъвто е раят, към който хората се стремят. Едва се отвориха вратите на техния рай и хората започнаха да ги пекаат, като им казват: Щом искате Любов, елате в нашия рай да ви опечем. Но и при това положение рибите нищо не губят. Ако човек изяде една риба от Любов, тя влиза в неговия рай, а засега това е достатъчно за нея.

Христос казва: „Дерзай, дъще! Твоята вяра изцели те“. Това значи: Твоята вяра, в която има стремеж, Любов към Бога, е в сила да те изцели. Съвременните хора живеят в края на века и положението, в което се намират, е подобно на това, в което се намираше Йоан Кръстител. Той минаваше от Стария завет в Новия, а ние – от Новия завет – в Завета на Синовете Божи. Под „Завет на Синовете Божи“ някои разбират епохата, когато светите ще дойдат да управляват света. Те ще турят ред и порядък в света. Този ред и порядък е започнал вече да се прилага в живота. Предвиден е вече планът на новата регулация. Тя ще мине навсякъде, във всички държави: в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Русия, в България и по този начин ще преустрои Земята. Това означават думите, които някога Христос е казал: „Съборете този храм, и в три дена аз ще въздигна от него нов!“ Той е подразбирал своето тяло, но същевременно с това разбирал и стария свят. В Откровението се говори за новия храм. И наистина, когато се събаря нещо старо, едновременно с него нещо ново се гради. И в страдащата жена се събори нещо старо и на негово място се съгради нещо ново, здраво, което се постави като основа на бъдещето.

Питам: Трябва ли хората още да се придържат в старата култура? Има хубави неща и в тази култура, но тя носи за човечеството повече страдания, отколкото радости. Ако отидете в крайните квартали на Лондон, Ню-Йорк или ня-

кой европейски град, ще намерите голяма мизерия. Ако речете да посетите един от тия квартали в Лондон, непременно стражар трябва да ви придружава. Там ще видите една от страните на съвременната култура и цивилизация; там ще видите какво нещо е ожесточаване. От една страна ще видите човешкия рай, а от друга – човешкия ад. Онези, които са задоволени, осигурени, ще кажат: Слава Богу, осигурихме се. – Че са се осигурили, добре е това, но тези хора трябва да помислят за онези, които не са се осигурили. Според мене и тия, които мислят, че са се осигурили, не са напълно осигурени. Докато придобият вечния, новия живот, те трябва да заинтересуват със себе си много още разумни същества от невидимия свят. Ще кажете, че Христос, че разумните същества трябва да ви обичат. На какво отгоре? Имате ли нужната вяра? Аз говоря за онази положителна, абсолютна вяра, която пред нищо не се разколебава. Тъй щото, докато придобие тази вяра, човек непрекъснато ще бъде изпитван. За тази цел той трябва да пази равновесието си. Това се постига само с беззаветна Любов. При това, той абсолютно трябва да приеме в ума си мисълта, че в света всичко е или добро, или зло, т. е. че светът е или добър, или лош. Обаче да се мисли така, това говори за човешките възгледи. Първоначално, когато Бог е създал света, той е бил съвършен. Също така и душите са били съвършени. Това показва, че човек има възможност да бъде съвършен; човек има възможност да прояви своите добродетели; и най-после, човек има възможност да разбира живота на Небето. Великите адепти имат метод, по който могат да четат всичко, което е написано на Небето. За да се ползва от този метод, първо човек трябва да разбира какво се крие в изгряването на Слънцето, в облаците, във ветровете. Той трябва да разбира всичко това. Велика е

книгата на Небето! Щастлив е онзи, който може да чете по тази книга. Съберат се двама души и се разговарят. Може ли единият от тях да проникне в душата на другия, да види какво се крие в него? Може ли единият от тях да прочете в очите на другия като в книгата на Небето, да види скръб или радост се таи в душата му? Не, през очите на човека вие не можете да проникнете в неговата душа. През очите на човека може да се проникне само в неговия живот и то за известен период от време и пространство.

Вие трябва да изучавате погледа на човешките очи, да видите какво голямо разнообразие се крие в него. За пример, в очите на някои хора, родени в събота, наречени съботняци, има нещо лошо. Такъв човек като мине покрай някой вол и го пожелае, волът моментално пада на земята и умира. Българите наричат това нещо „уроки.“ То не е нищо друго, освен отрицателно влияние. За пример, някой човек намислил да направи някакво добро и тръгва да го изпълни. По пътя го среща друг някой, който долавя мисълта му и пак мислено започва да му въздейства: Какво си тръгнал сега да правиш добро? Друга работа нямаш ли, ами си губиш времето? Този човек започва да се колебае и се отказва от намерението си. Колко пъти хората се спъват в своите добри намерения! Те казват: Наистина, празна работа е да върши човек добро. Казвам: Лесно се лекуват такива хора. Вземете едно яйце, ударете го в челото му, да се пукне, да потече по лицето му и ще видите колко скоро ще се върне в правия път. Като се дава този метод за изправяне, хората се смеят, защото не е научен метод. Ние се смеем на всяко невъзможно нещо. За невъзможните работи турците казват: И да видиш, пак не вярвай! Има хора, които по влияние са точно обратни на съботняците. Те са родени при най-благоприятни планетни съчетания,

при пълна вътрешна хармония и затова, когото срещнат, работите му тръгват напред. Такива хора ще ти кажат само една дума: Дерзай! Тази дума дава подтик, импулс на хората. С тази дума се влага доверие, надежда, че от тебе човек може да стане. Отправете тази мисъл към другите хора, за да я отправят и те към вас. Закон е: Човек сам себе си велик не може да направи. Тази мисъл може да ви се вижда чудна, но така е. За пример, ако Толстой стана велик, това се дължи на хората. Хората направиха Толстой велик, а не той сам. Това, което човек мисли за себе си не може да го направи велик. Кой направи пророците велики? – Еврейският народ. Един народ сам не може да стане велик, ако другите народи не го признаят такъв. Никой музикант не може да стане велик, ако народът му не го обича. Щом народът му го обича, той става велик.

Съвременните хора живеят в такава епоха, когато невидимият свят постоянно изпраща към тях своите поздравии и добри желания. Това са последните дни и години, последните времена, които те преживяват. Мнозина, като чуват думите „последни времена“, ще се уплашат, ще мислят, че светът се свършва. Под думите „последни дни“ се разбира последен срок на падежа. Който просрочи падежа, той пак ще плати, но с лихвите заедно. Който плати навреме, той ще се освободи от лихвите. Тъй щото, при сегашната еволюция на хората, за да се повдигнат, за да видоизменят живота си, те трябва да спазват известни условия. Само по този начин те ще могат да се освободят от влиянието на окръжаващата среда; само по този начин те ще бъдат независими от водата, от въздуха, от огъня. Страшно нещо е човек да зависи от окръжаващата среда! Страшно нещо е човек да зависи от водата, от въздуха, от огъня! Мислите ли, че ако човек влезе в огъня, ще може да

се спаси? Обаче има начин, по който човек може да се спаси от огъня. Какъв е този начин? Като повдигне вибрациите на своя организъм по-високо от тия на огъня. Тогава той може да влезе в огъня, да стане почти невидим и да излезе от него неповреден. Има един начин, по който човек може да влезе и в най-дълбоката вода, без да се удави. Кой е този начин? Да направи тялото си по-обемисто и с по-малка тежест. Следователно има начини, по които хората могат да се издигнат над мъчнотиите и страданията в живота. Иначе, колкото и да работите, нищо няма да свършите.

Един от видните български писатели, като бил в странство, писал на един от своите приятели: Дотегна ми вече животът! Дотегнаха ми изпитанията! Да имам револвер, бих свършил с живота си. – Защо му дотегнало? Защото си въобразил, че никой не мисли за него, че никой не го обича. Не, има същества, които ви обичат, за които вие даже не подозирате. За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример: Един велик адепт в древността се разхождал в една гора. По пътя той настигнал един ловец, със стрела в ръка, чийто връх бил намазан с отрова. Той отивал на лов, придружаван от няколко хрътки. По едно време между шубраците някъде зашавал заек, който се криел от ловеца и от хрътките му. Като видял адепта, заекът се обърнал към него с молба: Моля ти се, спаси ме от тия хрътки! Ако ме нападнат, нищо няма да остане от мене. Адептът се спрял пред ловеца и наблюдавал какво ще прави. В това време ловецът забелязал заека и приготвил стрелата си да го удари. Адептът веднага извадил своята пръчица, насочил я срещу стрелата на ловеца и тя моментално се стопила. Ловецът извадил втора стрела, но и нея постигнала същата участ. В това време заекът избягал и скрил следите си от погледа на ловеца.

Така постъпват и с нас ония, които ни обичат. Ще кажете, че това е невъзможно. Не, всичко това е възможно. Как? Чрез мисълта. Мисълта на съвременните християни трябва да бъде толкова силна, че да е в състояние да стопа всички щикове, всички оръдия и топове на неприятеля. В това се заключава изпълнението волята Божия. В това се заключава идването на Царството Божие в човека. И тогава, ако някой каже, че трябва да воюва, това подразбира да воюва за Господа. Хората не трябва да воюват, но трябва да работят за Господа. Ако много хора днес са готови да се жертват за народа си, защо да не могат те по мирен начин да разрешават споровете? Какво спечелиха народите от войната през 1914 година? За в бъдеще могат да видят, че са спечелили нещо, но днес тази война донесе голям разврат, големи разрушения в съвременната култура. Войната и днес още не е свършена. Хората и до днес още не са взели поука от тази война. Ако двама души делят нещо, не могат ли да разрешат този спор по любовен начин? Ако двама души са гладни и спорят помежду си кой повече трябва да получи, не могат ли да разрешат въпроса за глад да по мирен начин? – Могат, разбира се. Гладът, жаждата, невежеството, страданията са условия, дадени на човека да научи закона на Любовта. Като научи този закон, той ще може да го приложи. Само при трудните условия на живота си човек може да се докосне до дрехата на своя Учител и всички несгоди моментално ще изчезнат. Тогава той ще чуе гласа на своя Учител, Който му казва: „Дерзай, твоята вяра те спаси!“ Ако се съмнява, човек ще си каже: Този ли е Учителят, или не? Дали се докосвам до Неговата дреха, или до друга някоя? Това е човешкото честолюбие. Нали е въпрос да се спасиш, да се излекуваш, какво от това, че си се докоснал до чужда дреха? Малко пъти ли си бутал

ту на тази, ту на онази врата? Малко пъти ли си взимал пари на заем отгук – оттам? Сега ще се съмняваш, ще се въздържаш да не падне достойнството ти, да не се урони престижа ти. Твоето достойнство отдавна е паднало. Значи, да тропаш по вратите на банкера това не уронва твоето достойнство, а да се докоснеш до връхната дреха на някой човек, това уронва достойнството ти. Докосни се до дрехата и не мисли, поне опит ще направиш. Представи си, че като се докоснеш до дрехата на този човек, всичките ти страдания, недоразумения, болести изчезнат. Какво показва това? Това показва, че дрехата, до която си се докоснал, е дрехата на твоя Учител.

Следователно, ако ти вярваш, че първите лъчи на изгряващото Слънце идат от Бога, в живота ти непременно ще стане някаква промяна. Ако не вярваш, че тези лъчи идват от Бога, ти ще се лишиш от тяхното благословение. Значи, ако вярваш и се докоснеш до първите слънчеви лъчи, ти ще получиш Божието благословение и ще оздравееш. В това седи тайната на живота. Казвате: Нямам търпение всеки ден да чакам изгряването на Слънцето. Щом нямаш търпение, иди при някой дъб и го запитай от колко време седи в земята. Той ще ти каже, че цели 200 години вече, как е заровен в земята и много още има да седи. Само от дърветата човек може да разбере какво нещо е търпението. Търпение се изисква от всички хора! Търпение се иска, за да се постигне една свещена, една велика идея. Дървото съзнава, че му е дадена някаква задача, която трябва да реши, и то търпеливо седи, чака времето, докато я реши. В това отношение дърветата са разумни същества. Учените не признават това. Питам: Ако дърветата не са разумни същества, отде и как е дошла в ябълката, в крушата и в другите плодни дървета идеята да създадат такива сладки,

вкусни плодове? Ще кажете, че в плодовете се извършват ред химически процеси, вследствие на което се образува сладината и вкуса в тях. Съгласен съм с това. Съгласен съм и с твърдението на учените, че първоначално Слънцето е било някаква каша, която после се е втвърдила. Съгласен съм и с мисълта, че и вашите къщи първоначално са били направени от каша, която отпосле се е втвърдила. Как? Взимате кал, глина, замесвате я, правите от нея каша, тесто, на което придавате разни форми. От това глинено и циментово тесто правите керемиди, плочи, които после се втвърдяват и така втвърдени, употребявате за строеж. Има ли нещо лошо в кашата? Въпросът е да знаете как да опечете кашата. Казвате: Забъркахме една каша, не знаем как ще я оправим. – Не е там въпросът. Важно е, като сте забъркали кашата, да знаете как да я опечете. Който не знае да забърква каша, той нищо не може да направи. Грънчарят първо забърква кашата, а после прави от нея грънци. За да направи хляб, домакинята първо прави каша от брашното, която после пече. Тази каша именно дава живот на човека. Следователно, без каша нищо не става.

Казвате: Животът е цяла каша. Не, не е така. Ако животът на отделния човек е каша, той трябва да знае какво да направи с тази каша. Той ще опече тази каша, ще направи от нея тухли, керемиди и после мнозина заедно ще се съберат да направят едно голямо здание, в което ще живеят и приятелски ще се разговарят. Следователно човек трябва да бъде смел, искрен в себе си, да признае как са поставени нещата в самия него. Той не трябва да се съмнява дали е на правия път, или не. За всеки даден случай човек трябва да знае в каква посока върви. Пазете следните правила в живота си: Не се поставяйте на високо място! Не се сравнявайте нито с онези, които седят по-високо от

вас, нито с онези, които седят по-ниско от вас, за да не изпаднете в противоречие. Знанието не прави човека философ. Гостилницата не прави гостилничаря. Университетът не създава учениците и професорите. Напротив, учениците и професорите създават университета. Църквата не създава богомолците, но богомолците създават църквата. Животът създава теориите, а не теориите живота. Животът е над всичко. Един ден възгледите на хората за живота, за света сами по себе си ще се изменят. Един ден всички възгледи и понятия на хората за водата, за въздуха, за огъня, за растенията и животните, за химическите и физическите сили ще се изменят. Затова именно апостол Павел е казал: „Отчасти знаем, отчасти мъдруваме.“ В това отношение колкото повече живи, разумни частици живеят в дадено същество, толкова на по-висок уровень се намира то. Значи хората се различават едни от други именно по количеството и качеството на разумните клетки, на разумните частици или на разумните живи души, които живеят в тях. Това показва, че всички хора нямат еднакво количество от тия разумни души в себе си. Гениалните, великите хора съдържат в себе си най-голямо количество от тия разумни души. Нека всеки от вас се запита колко от тия разумни души живеят в него.

Мнозина от вас сте чели романа „Клетниците“ от Виктор Юго. Каква идея имал авторът, за да напише този роман? Той искал да покаже на хората, че външните условия развращават хората. Ние виждаме как главният герой, Жан Валжан, за открадването на един хляб е трябвало да лежи в затвор цели 19 години. През останалото време е трябвало да бяга, да се крие, да не го хванат. Днес срещате хора, които са откраднали хиляди левове, но не бягат, никой не ги преследва, ходят спокойно от град на град.

В действителност съществувал ли е Жан Валжан като реална личност? Той е съществувал, но не във физическия свят. Това показва, че идеите, които съществуват в умовете на хората, постепенно се изразяват и на физическия свят. Като се вглеждат в живота, хората казват: По честен начин не може да се живее, но да станем поне учени хора, да открием нещо, че да забогатеем. – Какво искате да станете? Искате да станете химик, да превръщате елементите едни в други. Наистина крайната цел на химията е да превръща елементите един в друг, да впряга на работа силите, които се намират в тях. В този смисъл всеки човек може да бъде виден химик, да впрегне силите в своя организъм, да превърне неблагородните елементи в себе си в благородни. За това се изисква разумност, а тази разумност е в зависимост от количеството и качеството на разумните души, които живеят в човека. Мнозина страдат от това, че имат малко злато в организма си; други пък страдат от излишък на желязо в организма си. За да не страдате, купете си отнякъде злато, а продайте някому от излишното количество желязо. Тази е химията, с която духовните хора трябва да се занимават. Духовните хора трябва да бъдат добри, опитни химици.

Съвременните религиозни, духовни хора казват, че тук не им трябвало никаква наука. Като отидат на Небето, тогава ще учат каквото им трябва. – Това е подобно на положението, в което се намирал един българин, който прекарал младините си в Багдад. Като се върнал в България, той разправял на приятелите си: Знаете ли като бях в Багдад, аз прескачах трапове по 20 метра широки? – Ами защо и тук не прескочиш такива трапове? – Не мога, тук въздухът не ми благоприятства. В Багдад въздухът беше съвсем друг, по-лек, та ми помагаше. Казвам: Божестве-

ният въздух в Природата помага на всички да прескачат. Който в младини е прескачал, той и в старини ще може да прескача. Учените казват, че ако човек тежи 250 грама, ще може да се качва на Луната; той лесно ще минава разстояния от четири-пет километра. Когато слушат да се говори за Луната, за Слънцето, туристите казват: Кой е ходил там да знае какво е разстоянието от Слънцето до Земята, или от Луната до Земята? Така и вие ще кажете, че много от тия неща, за които говоря, са измислени. Може да е така, но питам: Разните теории на учените не са ли измислици? Били ли са те на Слънцето например, да са видели с очите си петната, за които тъй положително говорят? Ще кажете, че те са наблюдавали Небето с телескоп. Това е друг въпрос. Те и с телескоп могат да се излъжат. Едно е важно: учените искат да докажат на хората, че в Слънцето има известна разумност. Видните адепти пък отдавна са доказали, че слънчевите петна оказват влияние върху живота на Земята. Слънчевите петна започнаха да се явяват на Земята, след като хората започнаха да грешат. Тия петна предупреждават хората да изправят живота си. Щом хората изправят живота си и слънчевите петна ще изчезнат. Слънчевите петна се отнасят не само до Земята, но и до другите планети. Има петна на Слънцето, които показват греховния живот на Венера, на Юпитер, на Марс, на Сатурн. Тия петна се различават едни от други. Щом дойде въпрос до петната, които показват живота на Земята, те са особено черни, като въглени.

Сега, като говоря за слънчевите петна, това не значи, че вие непременно трябва да ми вярвате. За мене това е факт, това е научно обяснение. С тия петна главно учените хора се предупреждават. По тия петна се определя не само животът на хората изобщо, но по тях може да се познае кои

народи грешат най-много. Големите грехове на българите, на французите, на англичаните, на италианците, на всички народи изобщо се отбелязват на Слънцето. Няма нищо скрито-покрито по лицето на Земята. Ще кажете, че това са детински работи. Те са толкова детински, колкото могат да се нарекат детински разните теории за устройството на Земята. Според едни учени Земята е създадена от каша. Според други – вътрешността на Земята представя огнена, нагорещена маса, а отвън е студена, твърда. Според трети, във вътрешността на Земята имало една твърда топка, а между нея и външността, т. е. кората на Земята, имало празно пространство около две хиляди километра, в което пространство тази твърда топка се въртяла. При това цялата Земя се върти отляво към дясно, а тази топка – в обратна посока, отдясно към ляво. На коя от тези теории трябва да вярва човек? Казвам: Всички тия неща са вероятни; и огън има в Земята, и твърда топка има вътре, и празно пространство има.

Като проследим всички тия теории, най-после ние дохождаме до положението на един от турските султани, при когото дошъл един от големите шутове да го забавлява. Султанът му казал: Хайде, кажи ми една голяма лъжа. Той започнал: Един ден баща ми отскубна един косъм от брадата си и го постави за мост на Дунава. През този мост минаха всички московски войници. – Ола-билир! – Един ден майка ми насади едно паче яйце и от него излезе една камила. — Ола-билир! Шутът разказвал една, втора приказка, султанът все изказвал одобрение, намирал, че всичко това било възможно. Чуди се той каква лъжа да му каже. Пак започнал: Един ден твоят баща взе на заем от баща ми един голям къп със злато и с тия пари отвори война на русите. В този момент вратата се отворила и четирма ха-

мали внесли в стаята един голям празен кюп. – Ето, този е кюпът, с който баща ми даде назаем пари на стария султан. Тогава той беше пълен със злато. – Не, това е невъзможно! – извикал султанът.

И тъй, едно нещо се изисква от вас: при великите идеи, които занимават ума ви и при великите желания на вашето сърце да имате характера на Христа. Като срещнете човек, който се нуждае от нещо, да спрете вниманието си върху него и да кажете: Дерзай, дъще! Дерзай, братко! Дерзай, сестро! От вас не се изисква да помагате на хората с пари, или да ги храните. Това са последни неща. От вас се изисква само едно: при всичките работи, които занимават ума и сърцето ви да обърнете внимание на онзи, който се нуждае от нещо, и да му кажете само две думи: Дерзай, братко! Няма защо да му говорите, че Господ ще промисли за него. В думите „дерзай, братко“ се съдържа идеята, че Бог, Който живее във всички души, грижи се и промисля за тях. Който вярва в това, той ще изпита силата на своята вяра. Христос вярваше в Божия Промисъл и в силата на този принцип. Той нахрани няколко хиляден народ с пет хляба и две риби. Който вярва в този принцип, той може да направи опит, какъвто Христос направи. Отиваш в едно бедно семейство и в джоба си носиш един малък хляб. Разчупваш хляба и всички присъстващи сядат около масата, ядат и после събират остатъците от хляба. Това значи благословен от Бога хляб! Крайните вегетарианци питат защо Христос е пекъл риби? Христос никога не е пекъл риби, но Той благословил печените риби. С това Той им отвори път към по-висока форма. Когато хората ядат рибите, с това последните изплащат своята карма и минават в по-висока фаза на развитие.

Казвам: Смелост, благородство, самопожертване се изисква от човека по отношение на неговите убеждения. При това всеки човек има сили на разположение, с които може да изправи своя живот, без да очаква на другите хора. Това не значи, че хората трябва да се презират едни други. Не, те трябва да се обичат, да си помагат, но да не очакват един на друг. Докато уповават един на друг, те всякога ще се разочароват, ще страдат, ще се обезверяват. Следователно страданията на съвременните хора се дължат на факта, че те живеят в греха, в безверието. Когато повярват в Бога и Го поставят за основа на своя живот, те ще имат помощта на всички добри, разумни хора. Законът е такъв. Щом в душата на човека проникне Любовта, всички хора ще изявят Любовта си към Бога. Затова от човека се изисква жертва, готовност за служене. Тъй щото, когато някой казва, че единкой си е виновен за неговите нещастия, той не говори Истината. Човек сам кове съдбата си. Това всички трябва да знаете. Христос казва: „О, Израилю, обърни се към мене!“ . Значи всеки трябва да съзнае, че сам той е виновен за своите неуспехи и страдания и сам той трябва да се обърне към Бога. Щом е така, той никого не трябва да обвинява, в никого да не се съмнява, на никого да не завижда и да знае, че в него са вложени велики блага, велики способности. За разработването на тия дарби и способности се изисква работа. Всяка сутрин ставайте рано и посрещайте първите слънчеви лъчи. Тези лъчи ще ви обновят, ще ви дадат разположение да гледате на човека като на свой брат. Както и да ви погледне някой човек, не казвайте, че погледът му е страшен, но вижте какво Бог иска да ви каже чрез този поглед. Срещне ви някое куче и започне да ви лае. Това куче иска да ви каже, че чисти трябва да бъдете. Щом вярвате в Бога, вие ще можете да превърнете противоречията в бла-

гословения. Сегашните хора се страхуват от всичко. Добро нещо е страхът, но кой страх? Само онзи страх, който е начало на всяка Мъдрост. Обаче страх, който ограничава човека да проявява доброто в себе си, е спирачка, която му създава ред страдания.

Следователно, ако е въпрос за страх, заместете този страх с Мъдрост. При всякакъв друг страх бъдете смели, проявете дързост както страдащата жена и се докоснете до вътрешната дреха на своя Учител. Само по този начин човек може да бъде носител на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Само така човек ще стане проводник на Божията Правда и на Божията Добродетел. Направете опит да проверите моите думи. Един българин от Южна България, религиозен човек, ми казваше: Аз мога да направя всичко. – Можеш да направиш, не се съмнявам в това. Действително, каквото му дохождаше на ум, той всичко правеше. Един ден му дошла идеята да вземе кадилница в ръка и да тръгне из града да кади. Казвам му: Направи нещо по-велико от това. Друг път пък, като минавал край едно село, срещнал един бик, който тичал силно. Той стигнал бика и започнал да му вика: В името на Господа Исуса Христа, заповядвам ти да спреш! Бикът се обърна към него, повалил го на земята и започнал да го натиска, да го тъпче. Той започнал да вика за помощ. Селяните от близките ниви чули вика му, притърчали на помощ и едва го спасили. Казвам му: Ти трябваше да се бориш първо с малки бикчета, а после с големи. Освен това, като видя, че вярата ти е слаба, трябваше да бягаш, да не се залавяш с такъв бик. Тъй щото, не бъдете като този българин, да се борите с биковете и като видите, че ви тъпчат, да викате за помощ и да бягате. Правете опити с малки бикчета, а после с големи. Вие направо започвате борба с големите

бикове и като видите, че ви тъпчат, бягате и казвате: Не струва човек да прави опити. Не, човек трябва да прави опити, но разумни, по силите си.

Сега аз искам да оставя в ума ви мисълта: Великият в света минава покрай вас и всеки човек, болен или здрав, нека се докосне до Неговата мантия. Не само болните трябва да се докоснат до Неговата дреха. Голямо нещастие беше за Христа това, че до Неговата дреха се докосваха само болни хора. Нито на един от високопоставените равини не дойде на ум да се докосне до дрехата на Христа. Те казваха: Ние нямаме нужда от Христа, от Неговото учение. По тази причина именно те останаха невежи. Сърцето и ума на човека трябва да се докоснат до дрехата на Господа, за да се очистят. Душата на човека трябва да се докосне до дрехата на Господа, за да се повдигне. Само по този начин човек може да живее и да работи правилно и да бъде винаги радостен и весел. Трябва ли човек постоянно да говори за своите страдания и нещастия? Ако говорите за нещастията, вие живеете в ада. Ако говорите за радостите, вие живеете в рая.

„Дерзай, дъще!“ Тези думи Бог отправя към всички хора. Който е малодушен, страхлив, той сам гради съдбата си. Затова Христос казва: „Който люби, той всичко може да направи“. „Всяка пръчка, която пребъдва на лозата, дава плод много. Всяка пръчка, която не пребъдва на лозата, отсича се и в огъня се хвърля.“ В това отношение всеки трябва да вярва, че е пръчка от лозата и трябва да седи на нея, ако иска правилно да расте и да се развива. Мислете всички така, ако искате да се освободите от наслояванията на миналите векове. Хората се обвиняват едни други. – Ако има някой, който трябва да съди света, това е само Бог. Що се отнася до хората, те имат право само да учат, за да

разберат великия Божествен път и да използват великите Божии блага. „Дерзай, дъще! Вярата твоя изцели те.“

Беседа от Учителя, държана на 5 февруари, 1928 г. София. – Изгрев

ДОКРАЙ

„А който претърпи до край, той ще спасен да бъде.“

(Матей 10 : 22)

Днес милиони хора четат Евангелието, понеже мислят, че в него ще намерят спасението си, т. е. в него ще намерят пътя за повдигане на душите си. Този е първият импулс, първият тласък, който кара хората да четат Евангелието. Всеки човек трябва да има някаква идея, която да го подтиква да върви напред. Не само в човека, но и във всяко растение и животно има също такъв подтик. Първият подтик на житното зърно, или на какво и да е семе, е да поникне. Обаче това семе не знае още условията, при които ще поникне: то не знае на каква топлина, светлина и влага ще бъде изложено; то не знае в каква почва ще бъде посадено; то не знае още каква ще бъде окръжаващата среда. Всичко това не е известно на семето, но въпреки това то се стреми да поникне. В същото положение на неизвестност се намира и човекът; и той не знае при какви условия ще расте и ще се развива. Хората едва сега са поникнали и срещат големи съпротивления, на които се учудват, не знаят какво да направят, как да се справят с тия условия.

Христос призова дванадесетте си ученици и даде им власт над нечестивите духове, да ги изпъждат и да изце-

ляват всяка болест и всяка немощ. Защо Христос имаше 12 ученици, а не двама или трима? Числото 12, числото на апостолите, представя 12-те зодии, или 12-те дома на Слънцето. При движението си през годината Слънцето минава през 12 дома. Ако се намира под влиянието на един от 12-те дома на Слънцето, човек се отличава със специфична дарба. В това отношение 12-те апостоли се намират под влиянието на тия 12 слънчеви домове, за което ги наричаха властители или служители на тия домове. Всеки човек иска да има способността да лекува, както правеха това апостолите. Обаче може да лекува само онзи, който разбира зодиите, който разбира естеството на Слънцето, защото Земята се движи под влиянието на слънчевата енергия. Като говорим за слънчевата енергия, ние имаме съвсем друго разбиране за нея от това на съвременните учени и физици. Апостол Павел казва: „Като бяхме деца, разсъждавахме по детински, а като станяхме мъже, напуснахме детинското.“ За пример, някои учени казват, че светлината се състои от трептения. Наистина, трептенията влизат в светлината като елементи, но самата светлина не е трептение. Други казват, че светлината е движение. Вярно е, че движението е елемент на светлината, но самата светлина не е движение. Казват още, че светлината разкрива нещата. Да, разкриването е елемент на светлината, но самата светлина не е разкриване. Тъй щото, ако започна философски да обяснявам какво нещо е светлината, нужни са цели часове. Въпросът за светлината е теза за високо учени хора, които са устроени съвсем другояче в сравнение със сегашните хора. Дълго време още се изисква, докато телата на съвременните хора дойдат до такова развитие, че могат да възприемат живите явления в Природата в тяхната истинска светлина.

Сега, като слушате да ви се говори по този начин, някои казват, че това са празни приказки. Според мене всичко в света е празно, т. е. нещата лесно се изпразват. Срещате един богат човек, но утре вече касата му се изпразва. Друг пък днес се хвали със силата си, но утре я изгубва. Трети се ползва с голямо влияние между хората, но утре губи влиянието си. Някой е пръв министър в своето отечество, всички му се кланят, поздравяват го, но щом изгуби властта и силата си, никой вече не иска да го знае. Тъй както стават нещата в света, това е добре, то е възпитателен метод за хората, но ако мислят, че това е реалност, те са на крив път. Ако те мислят, че извън този свят, извън тези прояви на живота няма други светове, други прояви, това са детински схващания. Нашият свят представлява микроскопическа частица от великия обширен свят. Като четете живота на пророците, които са живели преди три – четири хиляди години, виждате, че те говорят за свят, по-голям от нашия, т. е. за Небето, който свят и днес още не е познат на хората. Този свят е осеян с безброй малки и големи лампи, които ние кръщаваме с различни имена: Слънце, Луна, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и т. н. Ако лампите на този свят са толкова големи, какво остава за самия свят? Ако за една лампа само, каквато е Слънцето, безброй учени днес напрягат умовете си да разберат каква е тази лампа, какъв е съставът ѝ, дали е населена, или не, можете да си представите тогава какви гениални същества са били тия, които са създали тази лампа. Какъв ли е фитилът на тази лампа? Ще кажете, че тази лампа няма фитил. Не, всички лампи имат фитил, само че фитилът на някой лампи е видим, а на някой – невидим. Фитилът на азота например много мъчно се пали. Той е невидим и затова казват, че азотът не гори, нито поддържа горенето. Затова казват още, че азотът

мъчно влиза в реакции, но въпреки това, известни са много азотни съединения.

Казвам: Който иска да развие някой свои дарби, той трябва да се свърже с разумната Природа, да разбере нейните закони и да върви съобразно с тях. Всеки закон крие в себе си известни методи, а зад всеки закон пък има по един принцип. Някой иска да стане търговец. Това не е произволно. За да станеш търговец, трябва да отговаряш на известни условия. Ти искаш да станеш учен – химик, естественик, лекар – и това не е произволно. За тази цел се изисква нещо от човека, на което той трябва да отговаря. Това не се отнася за хора без дарби, без способности. Ние говорим за хора с дарби, надарени с живот, понеже тия хора коренно се различават от животните. Така и животните се различават едни от други: Животът на млекопитаещите се различава от този на птиците; животът на птиците се различава от този на рибите и т. н. Някои учени казват, че животът бил един и същ. Ако е въпрос за живота по отношение на Първата Причина, така е, но понеже всички живи същества са следствие от тази Причина, тогава животът на всички същества е различен. Следователно законите на Природата, които познаваме, още не са същинските, те са следствия от истинските закони, но между тях има още много следствия. При това учените са забелязали, че в законите, които те познават, има изключения. Там дето има изключения, това вече не е закон, това е причина. Причина, в която има изключения, не е същинска причина, но е следствие. Така разсъждават истински учените, така разсъждават великите хора, които нито книги пишат, нито за авторитети минават, нито имената им са известни, обаче те направляват света. Тия учени не се интересуват от това дали имената им са познати в учения свят, защото считат

това нещо за временно. Че някой бил търговец – в търговията не е смисълът на живота. Търговията е само метод как да прекара човек на Земята. Че някой бил свещеник, учител или лекар – това са методи за работа. Това показва, че има хиляди методи, по които човек може да живее, да работи или да се прехранва. Оттук може да се извади следното разсъждение: Първичната Причина, или Великото, Разумното Начало, което е създало цялата Вселена, което е наредило всичко в живата Природа е предвидило нещата, вследствие на което в тези наредби не може да се допусне никакво изключение. Там, дето се забелязва най-малкото отклонение, най-малкото нарушение, най-малкото изключение, това говори, че този свят не е чисто Божествен, в него не оперира само Бог, но и други някакви същества. Това, което Бог е създал, е съвършено. Понякога и ангелите, които по отношение на хората са много учени, правят малки погрешки. Защо? Защото по отношение на Бога, те са несъвършени, а грешките са присъщи на несъвършените същества. Например, като четете Евангелието, виждате, че там се излагат принципите на Христовото учение. Като четете Деянията на Апостолите, виждате вече малко отклонение от Христовото учение, там се явява спор, нещо присъщо на човешкото. Значи, в живота на Апостолите, даже и на светиите, има вече примес от човешки елемент. Като дойдете до живота на обикновените хора, това отклонение се забелязва още повече. Значи, съвременното християнство малко прилича на първото. Това не е за осъждане, но казвам, че от научна гледна точка между първоначалното християнство и сегашното има голямо различие. Първоначалният извор се е размътил, в него са влезли много чужди елементи, по които хората днес не се познават. Причината за това е почвата. Тя е била чернозем, вследствие на което,

когато минавала водата през тази почва, взела със себе си много примеси, чужди на нейното естество. За да може сегашното християнство да се изчисти от всички примеси, от всички нечистотии, трябва да дойде някой велик алхимик, да го тури в ретортата си, да го нагрява, докато най-после остане чистото Христово учение, което има пряко отношение към Бога. Но понеже се страхуват от Истината, хората избягват това нещо. Те се страхуват от Истината, както болният – от лекаря. Като дойде лекарят при него, той му казва: Господин лекарю, лекувайте ме, давайте ми каквито лекарства искате, но моля ви се, нож не туряйте на мене. – Това е така, но то се отнася само за здравите части на тялото. На здраво място нож не трябва да се туря, но на гнило място ножът непременно трябва да оперира.

Христос каза на Апостолите: „Когато тръгвате да проповядвате, не взимайте нито злато, нито сребро, нито мед в поясите си, нито тържик за път, нито две дрехи, нито обуца, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана.“ Като не разбират смисъла на този стих много християни се излагат на големи изпитания. Те мислят, че като раздадат богатството си, ще постигнат това, което желаят. Една богата баба от варненско някъде, изгубила мъжа си и дъщеря си. Отчаяна от тази двойна загуба, тя ходила по черкви, по манастири, дано намери някъде утеха. По едно време някой ѝ казал, че ако отиде на Божи гроб, там имало един прозорец, през който всеки могъл да види своите заминали. Тя се решила да направи така, както я посъветвали: продала всичките си имоти, част от парите задържала за себе си, за път, а останалите раздавала на свои роднини. Тръгнала за Божи гроб. Стигнала на определеното място и започнала да търси прочутия прозорец, но не могла да го намери. Върнала се най-после от Божи гроб,

станала хаджийка, но близките си не могла да види. Защо? Прозореца не могла да намери. Питам: Кой хаджия досега е намерил този прозорец? Наистина, имало е някога такъв прозорец в Ерусалим, но са го запушили. Кой е запушил този прозорец? Фарисеите и садукееите са го запушили. За тях именно Христос казва: „Запушили са прозореца, отдето иде светлината, взели са ключа от него, и днес, нито те поглеждат през него, нито на другите дават.“

„Който претърпи до край, той ще спасен да бъде.“ Търпението е качество, необходимо за всяка велика, разумна душа. Не е достатъчно само да се говори за търпението, но то трябва да се разбира и прилага в неговия широк смисъл. Търпеливият е човек със силен характер, издръжлив. Няма мъчнотия в света, която може да сломи неговата воля, неговия характер. Търпеливият е твърд в своите убеждения. В една приказка се разказва за твърдия характер на една жена, който стигал до упоритост. Един ден, тази жена отишла с мъжа си на ливадата, да косят сеното. Като го изкосили, мъжът казал: Жена, събери изкосеното сено! – То не е косено, но е стригано. Ако се съ согласиш с мене, че е стригано, ще го събера. Иначе не мърдам от мястото си. Като всеки мъж, и той пожелал да покаже силата си над жена си: хванал я за ръката и я повел към близката река с намерение само да я потопи във водата, да се намокри добре, да отстъпи от своята твърдост. Като я потопил в реката, оказало се, че водата била доста дълбока и жената започнала да потъва. И като потъвала, тя извадила двата си пръста над водата, с което показвала, че сеното било стригано, а не косено. При това положение, мъжът се убедил в твърдостта на жена си и тръгнал да я търси нагоре по течението, да я спаси от удавяне. Като го видели, че търси удавена жена, хората го запитвали: Защо не я търсиш надолу

по течението, а вървиш нагоре? – Моята жена никога не върви надолу; тя всякога върви нагоре. И като се давила, тя пак настоявала, че тревата била стригана, а не косена. Това значи убеждение! Ако една българка може да настоява на едно свое обикновено убеждение, колко повече вие можете да устоявате на убежденията на вашата душа!

Съвременните религиозни и вяваци лесно отстъпват от своите убеждения. Каквото им се каже, те на всичко вярват и лесно се залъгват. Минаха времената на залъгванията! На развлечения, на концерти, на театри може да се ходи, но дойде ли до Истината, тя не търпи вече никакви залъгвания. В селата момите и момците се забавляват често като образуват хубави, оригинални хора: хващат се около 30 – 40 моми и момци на кръг, а в средата влиза гайдарджията. Всяка мома се хваща между двама момци. Гайдарджията започва да свири, а хорото се върти бързо, игриво. От време на време момците клякат, а момите стоят прави. В тази игра се крие някаква идея. Когато момъкът кляка пред момата, с това той иска да каже: Когато аз падна, ти трябва да бъдеш права да ме подкрепваш, да не отида далеч в своето падане. Това показва, че при сегашните условия жената е по-устойчива в чувствата, в Любовта си от мъжа. Щом стане въпрос за ума, там законът е друг. Обаче върху този закон няма да говоря. В случая, като говоря за хорото, важно е, че от него може да се съди за миналото на българина, защо като играе мъжът кляка, а жената стои права. Следователно, ако си мъж ще клякаш и ще ставаш. Това не значи, че като клекнеш, ще чакаш да дойдат да те вдигат. Ще клекнеш, без да спънеш хорото и после, ловко, пъргаво, сам ще скочиш. Ще клекнеш, ще станеш, но всичко това ще бъде така, че едва забелязано ще се движиш по земята. След свършване на хорото, ще

имаш добро разположение на духа. И най-големият песимист да се хване на хорото, като се пусне от него, нищо няма да остане от песимизма му. Като се пусне от хорото, животът му ще се осмисли и ще каже: Струва да се живее! Тази е причината, заради която момите и момците не пушат на хорото нито женени, нито стари хора. На това хоро могат да се хващат само здрави моми и момци – болни по кой начин не се допускат. Щом дойдете до приложението на Христовото учение, бъдете и вие като тия здрави моми и момци, да не допускате в себе си нито една болна мисъл, нито едно болно чувство.

„Който изтърпи до край.“ Търпението не е качество само на човешката душа. Ако знае как да постави търпението като идея в своя ум, посредством него човек ще може да пробуди всички заспали енергии, дарби и способности в ума си и ще ги впрегне на работа. Търпението е богатство, което щом се предизвика в човека, с него заедно идват разумни същества да му помагат. Забележете, когато някой велик музикант дойде между хората, веднага около него се групират още много даровити музиканти. Около учения се групират пък учени. Около добрия се групират добри хора. Закон е това. В това отношение всеки трябва да има вяра в Бога, да знае, че е изпратен на Земята да изпълни известна мисия. Кога и да е, той трябва да завърши тази мисия. Нима малкото дете още с раждането си започва да ходи, да пише, да чете? Не, ден след ден то расте и се развива, докато дойде до онази възраст, когато може да прояви своите дарби и способности.

И тъй, когато влезе в духовния свят, човек трябва да знае, че този свят се коренно различава от физическия. Тъй щото, всички отрицателни прояви в човека, като съмнение, омраза, злоба и др., са паразити, които се прилепват към

същинския живот и всеки момент могат да се отстранят от него. Ако се оставят за дълго време в живота на човека, тия паразити ще внесат в него особено разлагане. Когато човек допусне в себе си тия паразити, неверието, злобата, съмнението, достатъчно е само да помирише ръката си, за да усети неприятната миризма на гниене, предизвикана от тия паразити. Щом се освободи от тях, ръката му вече започва да мирише приятно – особено благоухание се отделя от този човек. Значи, когато органическите вещества се разлагат, те издават лоша, неприятна миризма. Такова нещо представят всички отрицателни качества и прояви в човека. Цветята обаче издават приятна миризма. Има цветя, от които се разнася особено благоухание. Следователно в лошия живот, който е изиграл вече своята роля, става разлагане, каквото и в органическия свят. Обаче това разлагане показва, че в този живот започват да прииждат нови енергии, нови сили – условия за новия живот. Като знаете това, вие не трябва да се обезсърчавате. Лошият живот на хората, в който се образуват гниещи вещества, не е нищо друго, освен това, което индусите наричат карма. В карма-та има такива елементи, които веднъж употребени, повече не могат да се използват. Ако по някакъв начин се използват, те създават нещастията на хората. Има страдания в живота на човека, които се дължат на факта, че той иска да постигне неща, които за него, при дадените условия, в които се намира, са невъзможни. Например някой иска да стане милиардер и като не успява, чувства се нещастен. Знаете ли колко е малка вероятността, българин да стане милиардер? Има американци милиардери, но те са умни хора. Да станеш милиардер, това не зависи от късмета, както го наричат турците. За късмета например те казват: „Ако нещо ми е на късмет, да дойде при краката ми!“ –

Знанието само никога няма да дойде при краката ви. Вие трябва да учите, първо – основно училище, после – прогимназия и гимназия, най-после и университет, за да придобиете поне малко знания. Късметът, щастието никога няма да дойде само при краката ви; вие трябва усилено да търсите, за да го придобиете. Слънцето няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него. Също така и доброто няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него.

Христос казва: „Който претърпи до край, той ще спасен да бъде.“ Търпението е резултат на Любовта. Дето има Любов, там има и търпение; дето няма Любов, там и търпение няма. Следователно, когато Любовта дойде в света, с нея заедно иде и знанието. Знанието пък е резултат на Божията Мъдрост. За да се постигне това знание, необходими са ред усилия, с които да се преодолеят всички мъчности и препятствия на пътя му. Светът е така създаден, че в него непременно ще се срещнат мъчности и препятствия, които могат да се преодолеят само чрез търпението, т. е. чрез закона на Любовта. Сега, като говоря за вяра, за търпение, за знание, това не значи, че е достатъчно за човека да ги има само, но той трябва да знае как да ги използва в живота си, как да ги приложи за свое благо, както и за благо на своите ближни.

За изяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Един от древните царе искал да тури нов ред и порядък в света, но не знаел как да намери хората, с които ще работи и кои ще бъдат тези хора. Той имал нужда само от пет души, но за да види кои ще бъдат те, намислил да постави всички хора в царството си на едно сериозно изпитание. За тази цел той извикал всички видни мъдреци в царството си и им казал: Направете един истукан от злато, т. е. едно старовременно божество, накичете го с различ-

ни скъпоценни украшения и предмети и го поставете на пътя, отдето ще минават хората. После турете един надпис на това божество, че всеки, който пръв мине покрай него, може да вземе какъвто предмет или украшение пожелае. Предметите, поставени на това божество били следните: една диамантена пръчица, две хиляди златни монети, една мастилница с перо, една сабя и една Свещена книга. Първият пътник, който минал покрай божеството, спрял се, разгледал предметите и казал: Ще взема тази диамантена пръчица за спомен от божеството. Вторият пътник взел двете хиляди златни монети. Третият взел мастилницата и перото. Четвъртият взел сабята. Петият пътник взел Свещената книга. След това тия пътници отишли при царя да се похвалят с предмета, който взели от божеството. На първия пътник, който взел диамантената пръчица, царят казал: Назначавам те за министър председател в царството ми. На втория, който взел двете хиляди монети, казал: Назначавам те министър на финансите в царството ми. На третия, който взел мастилницата и перото, казал: Назначавам те министър на просвещението в царството ми. На четвъртия, който взел сабята, казал: Назначавам те министър на войната в царството ми. На петия, който взел Свещената книга, казал: Тебе пък назначавам министър на вероизповеданията.

Питам: Изборът, който петте пътници направили на предметите, отговаря ли на службите, които царят им дал? Българите имат обичай, когато малкото дете за пръв път проходва, месец му питка и по този случай нареждат на масичка няколко предмети, подобни на тия, които били около божеството и оставят детето да отиде към масичката. През това време родителите и роднините на детето гледат към кой от тия предмети ще посегне. По това гадаят

какъв стремеж има детето и какво ще стане в бъдеще от него. По това се определя кой е най-силният стимул или кое е най-силното желание в човека. И наистина онова, което най-силно желае човек, то е всякога постижимо. Първата и най-силна идея, с която човек се ражда, може да се постигне още в сегашния му живот. Втората идея вече е непостижима. Ако първата идея на човека е да стане богат, ще стане; ако първата му идея е да стане министър, ще стане. Ако тия идеи се родят впоследствие, те ще останат непостигнати.

Казвам: Като знае това, всеки човек трябва да отдели от себе си своята първа идея. Ако първата идея в човека се отнася до религията, той трябва да знае кое е основното качество на неговата религия. Религията не се заключава само в кръстене, в ходене на черкова и в палене на свещи. В това отношение вие не трябва да бъдете като онзи българин, когото един ден срещнала една мечка и той започнал да се кръсти срещу нея. Този българин пътувал в една гора и срещу него излязла мечка. Толкова много се уплашил той от мечката, че от страх започнал да се кръсти срещу нея. Мечката го погледнала и си казала: Щом ми се молиш, нищо няма да ти направя. Питам: Защо се кръстил той срещу мечката? Мечката разбрала ли до кого се отнася кръстенето? Как мислите, по какъв начин човек може да смекчи едно голямо страдание или нещастие?

Казвам: Да се кръсти човек, това значи да мисли, да чувства и да действа. Кръстът представя ножа, сабята, която създава всички страдания в света. Може ли кръстът да умири света? Не само че няма да го умири, но ще му създаде още по-големи страдания. Тази мисъл Христос е изказал в стиха: „Който иска да ме последва, нека вдигне кръста си и тръгне след мене.“ Значи, кръстът е символ на

страдания, на воюване. Докато сме на Земята, ние трябва да воюваме. Под „воюване, война“ аз не разбирам убийства, разрушения, но преодоляване на мъчнотиите в живота.

„Който претърпи до край, той спасен ще бъде.“ Значи, човек трябва да търпи, за да бъде спасен. Ще дойдат дни на скърби и страдания в неговия живот, когато нито майка, нито баща, нито приятели ще могат да му помогнат. Ако в дадения момент той може да повярва, че в света съществува Едно Висше съзнание, което прониква през умовете на хората и ги озарява и отправи своята мисъл към това съзнание, всичките му мъчнотии и страдания ще изчезнат. Не мислете, че като се обърнете към Бога, всичките ви мъчнотии ще се разрешат изведнъж. Не, мъчнотиите ви ще се разрешат постепенно, както слънчевите лъчи постепенно разтопяват леда и снега, като го превръщат първо във вода, а после във водни пари. Щом всички мъчнотии се разрешат, тогава човек влиза в истинския живот. Докато дойде това време, той трябва да се въоръжи с велико търпение, да издържи докрай. Ето защо, сегашните условия и нуждите на хората изискват от тях дълбоко разбиране на живота, да знаят как да постъпват. Ако някой човек е гладен, морал ли трябва да му се проповядва? Ще кажете, че гладът ще го застави и да краде и да убива и да върши ред още престъпления. Трябва ли гладът да заставя човека да убива? Ако гладът заставя човека да върши престъпления, тогава и вълкът има право от глад да краде овце и да ги задушава. Ако това е право, защо хората преследват вълците? Не, въпросът за хляба почива на съвсем друг закон. Как ще разберете Христовите думи, че който яде плътта и пие кръвта Му, ще има живот в себе си? Човек може да яде

само от този, когото обича. Кое дете не е бозало мляко от майка си? Ако вземете думите на Христа в буквален смисъл, какво заключение ще извадите от тях? В света съществуват хора чисти и свети, които излъчват от себе си особена вътрешна сила, която храни човека, както физическата храна. Той може да седи при някой от тия хора няколко дена, без да помисли за ядене и пиене. Това под-разбирал Христос в стиха: „Ако ядете плътта ми и пиете кръвта ми, ще имате живот в себе си.“ Това показва, че съществуват разни начини, чрез които хората могат да се хранят.

Съвременните хора задоволяват глада си чрез физи-ческа храна. Те могат да се хранят и с въздух, но по осо-бен начин. Как ще приемат въздуха: Чрез устата ли? Чрез порите. Обаче порите на съвременните хора са запушени, вследствие на което те не могат да използват въздуха като храна. За да се отворят порите им, те трябва да постят. Ко-гато порите им са отворени, въздухът влиза през тях и хра-ни тялото. Тогава с малко храна те добиват голяма сила. Съвременните хора ядат по три пъти на ден, вследствие на което усилено работят, дългове правят и все гладни оста-тават. Колко от хората, които ядат по три-четири пъти на ден са здрави? Следователно, за да се отворят порите на човека, да се храни с въздух и да бъде здрав, той трябва да има светъл ум, да съзнава отношенията си с Първата При-чина, с всички разумни същества и да ги спазва. За при-мер, кое е най-важното нещо в главата на човека? Мозъкът. Кое е най-важното нещо на лицето? Очите, ушите, устата и носът. Кое е най-важното в гръдния кош? Дробовете и сърцето. Кое е най-важното в коремната област? Стома-хът и червата. Кое е най-важното за цялото тяло? Ръцете и краката.

Казвате: Ние знаем тия неща. Те са много елементарни. Според мене, само онзи човек знае нещата, който може свободно да оперира с тях. За пример, можете ли така да владеете удовете на тялото си, че да не усещате никаква болка? Който може да владее своите удове, той е знаещ човек и мяза на онзи светия, който могъл от тухлата да изкара огън и вода. Един ден, като присъствал на един от съборите на учените, дето се разисквали разни научни въпроси, той казал: Аз не разбирам нищо от това, което тук се говори, но едно нещо само мога да направя: взел една тухла, стиснал я в ръката си и от нея излязло огън и вода. Питам: Трябва ли да се нарече истински християнин онзи, който не може да стисне една тухла в ръката си и от нея да излезе огън и вода? С други думи казано: Трябва ли да се нарече истински християнин онзи, който не може да стисне една мъчнотия в ръката си и от нея да потече огън и вода? Ако от вашите малки мъчнотии не можете да изкарате огън и вода, де е вашето знание, де е вашата сила? Ученият, силният всякога помага на по-слабия от него. Ако държите в ума си някаква идея, която не можете да реализирате и отидете при някой учен да споделите мъчнотията си, той непременно ще ви помогне. Който мисли, че е учен, че е силен човек, нека се опита дали може да превърне една своя мъчнотия в нещо друго и да потече от нея огън и вода. Българите мислят, че знаят много неща, че са силни хора. Някой си въобразява, че знае много, а ме пита какво мисля за Бога. – Нищо не мисля за Бога. – Кой Го е създал? – Не зная. Казвам: Смешно е създаденото да мисли за Създателя си. Защо? Човек не може да има ясна представа за нещата, ако върви от последствията към причините. Да разсъждавате от последствията към причините, то е все едно параходът, който е направен от човека да

пита кой е създал самия човек? Както параходът е сглобен от дъски, човекът така не може да бъде направен. По същия начин и човек не може да мисли, че Бог е създаден като него. В това разсъждение няма никаква логика. Бог се ограничава, но никога не може да бъде като човека. Бог е безграничен. Безграничното в живота е това, което дава мощ, сила на човека да мисли, да се развива. Забелязано е, че човек обича да му се говори за неща, които не знае, за да може чрез мислене да ги обясни.

Съвременните хора са дошли до положение да желаят здраве, богатство, сила да уредят работите си. Два начина има, по които човек може да уреди работите си: човешки и Божествен. Ако ги урежда по човешки начин, той постоянно ще се натъква на мъчнотии и разочарования; ако ги урежда по Божествен начин, той ще изпитва щастие и блаженство, ще съзнава, че Бог прониква навсякъде и във всичко. При това положение, дето и да отиде, той ще се чувства господар на положението. Така са се чувствали едно време старите римляни в своята държава. Така се чувстваша англичаните преди войната във всички държави. Дето отиваха, навсякъде ги приемаха с почит. Ако българинът отиде в странство и каже какъв е ще го приемат ли с почит? С какво може да се похвали българинът на Земята? С какво ще се похвали и в невидимия свят? Ако не вярва в Бога, с какво ще се похвали? Всеки народ трябва да се похвали с нещо! С какво може да се похвали? Или с Любовта, или със силата, или с ума си. Българинът с Любовта си не може да се похвали; със силата си – също не може да се похвали, макар да има пехливани българи; и с поведението си, с обходата си не може да се похвали. Остава му само едно: да се похвали със своя ум. И действително, дето и да се яви, българинът се отличава по своя ум. Следовател-

но, спасението на българина е в неговия ум. Той трябва да бъде умен! За да бъде умен, човек трябва да бъде вътрешно търпелив. За тази цел в ума на човека трябва да проникне идеята, че в света съществува Едно Висше съзнание, което свързва съзнанията на всички хора и по този начин създава вътрешна, интимна връзка между тях. При тази връзка на каквото разстояние да се намират двама приятели, те могат да чуват гласовете си: ако единият говори, другият ще слуша, какво му говори.

За потвърждение на тази мисъл ще приведа следния пример. Един американец, като отивал на лов в Африканските гори, срещнал на пътя си един лъв, който се готвил да се хвърли върху него. В този момент той чул гласа на майка си от Америка, която му казала: В джоба на палтото си имаш една кутия кибрит. Драсни няколко клечки кибрит срещу лъва, за да се спасиш. Той постъпил така, както майка му казала: Драснал няколко клечки кибрит и ги хвърлил срещу лъва. От запалените клечки пламнала и сухата трева около него; лъвът се уплашил и избягал. Американецът записал точно часа и минутата на своето спасение и като видял майка си, запитал я какво е почувствала по това време. Майка му казала, че в този момент, когато той се намирал в опасност, тя имала някакво лошо предчувствие за него и се обърнала с молитва към Бога, да му помогне по някакъв начин. Какво ще кажете за това явление? Ще кажете, че това е някаква илюзия или халюцинация. Не, в света илюзии не съществуват. В света съществуват само реалности, посредством които човек може да възстанови своите отношения към разумния свят.

„Който изтърпи до край, той ще спасен да бъде.“
Обаче търпението изисква разумност. Понеже всички хора са пряко отговорни към Бога, когато искат да разрешат

някаква мъчнотия помежду си, те трябва като разумни същества да се отнесат към Бога и да кажат: Господи, Ти уреди тази работа. После те трябва да чакат с търпение да се реализира молбата им. Учениците на Христа знаеха това нещо, но Той се обърна към тях с думите: „Който изтърпи до край, той ще спасен да бъде“. С това Христос искаше да ги предупреди, че те ще имат големи мъчнотии, ще бъдат гонени и презирани, но трябва да издържат докрай. Който не може докрай да изтърпи мъчнотиите и гоненията заради Христа, той не може да бъде Негов ученик. В това отношение всеки ще бъде гонен, презиран заради някаква своя идея, но той трябва да се въоръжи с вътрешно спокойствие, с търпение, за да издържи докрай. Такива примери имаме и в Библията, когато Аврам изпъди своята рабиня Агар. Агар роди дете от Аврама, но понеже Сара не искаше тя да остане при нея, да и се подиграва като бездетна, каза на Аврама да я изпъди от нейния дом. Агар взе детето си и отиде в пустинята, дето прекара големи изпитания. Тя не можа да намери вода за пиене и за да не гледа страданията на детето си, хвърли го на земята да умре, да не страда повече. В това време ангел Господен се яви и ѝ показа де има вода за пиене, да спаси детето си. Има безброй примери из живота, от които се вижда, че Бог се грижи за всички живи същества. Затова не се обезсърчавайте, не падайте в отчаяние, но щом се намерите в някаква мъчнотия, обърнете се към Бога, Той да ви помогне, да ви освободи. Казвате: Не е ли унижително да се молим? Питам: Кой човек не се моли? И ако е вярно, че като се моли, се унижава, нека поне се унижава пред Господа, отколкото пред равните си. Какво по-голямо унижение за човека от това като се намери пред някаква мъчнотия или пред някакво страдание да се самоубива? Страшно е положението на самоубития! Годи-

ни и векове трябва да минат, за да изправи той тази неразумна постъпка. Трябва ли майката, която е изпратила детето си за вода с шише от два килограма тежест, да види това шише счупено на земята? Защо се е счупило това шише? Детето казва: Мамо, дотежа ми шишето и аз го хвърлих на земята. Тогава майката ще вземе пръчицата и ще го удари няколко пъти. Нищо в света не остава безнаказано. Когато самоубитият отиде в онзи свят, ще го питат: Защо счупи шишето? В това отношение процесите дават добър пример на постоянство. Просякът не се самоубива. На сто врати ще потропа, тук го изпъдят, там го изпъдят, но той не се отчайва, постоянства, напред върви. Защо има просяци в света? Просяците съществуват, за да дадат пример на хората от търпение и постоянство. Като се върнат дома си, те са доволни на това, което са изпросили, колкото малко да е то. И след всичко това казват за някого: Той е виден човек. – Кой е виден човек? Всеки може да бъде виден при условие да има отличен ум, отлично сърце, отлична воля. Виден човек е онзи, на когото бъдещето може да разчита.

Казвам: Хората на новата култура трябва да престанат да се занимават с миналото. Ако има нещо хубаво в миналото им, нека се изнесе; но ако няма такова нещо, нека се остави настрана, нека се забрави. Казано е в Писанието: „Бог ще заличи всичките им грехове и никога повече няма да ги спомене.“ Засега обаче Той още не ги е заличил, но намислил е да ги заличи. Как ще ги заличи? С Божествения огън. След заличаване на греховете в живота на хората ще остане само хубавото, красивото: всички спорове, недоразумения ще изчезнат. Хората на новата култура ще живеят помежду си като братя.

И тъй в умовете на съвременните хора трябва да проникне идеята да намерят в себе си ония пет души, кои-

то онзи цар на древността търсил. Тази идея може да се представи и в друга форма. Представете си, че на дъното на един дълбок кладенец има един тон злато. Как ще извадите това злато? С въже. Хвърляте едно въже, на което окачвате златото, но то се оказва слабо: издига златото на височина едва два метра и се скъсва; хвърляте второ въже, и то слабо – издига златото на височина три метра и се скъсва; хвърляте трето, четвърто въже – всички се оказват слаби. Едва с петото въже можете да извадите златото от кладенеца. Какво заключение можете да извадите от тази работа? Разумният човек щеше да постъпи по друг начин: той щеше да свърже петте въжета в едно и още при първото му хвърляне в кладенеца златото щеше да бъде извадено навън. Сегашните хора правят ред опити, за да успеят в нещо, да видят кой ще бъде най-големият юнак. Умният човек прави само един опит и той излиза сполучлив. Глупавият прави много опити и повечето излизат несполучливи. Учените правят много опити, много вивисекции, но всички тия опити са подобни на опитите на слабите въжета, които лесно се късат. И най-после, след много опити те дохождат до някакъв резултат. Обаче ние няма да правим много опити, но изведнъж ще хвърлим здравето въже в кладенеца и ще извадим златото навън. Същото може да се каже и за морала на съвременните хора. Моралът на някой човек е толкова устойчив, че по здравина се равнява на първото въже, което могло да издигне златото само на два метра височина. На друг човек моралът се равнява на якостта на второто въже и т. н.

Един български инженер казваше за себе си: Аз съм честен човек. Ако е въпрос да се подкупя с 10 000 лева златни, не се подкупвам; за 100 000 лева златни – пак не се подкупвам. Дойде ли до 200 000 лева златни, там не от-

говарям вече. За тия пари мога да се подкупя и да отида с тях да поживея в странство. Много от съвременните християни казват, че са честни, че са морални. – Доколко може да издържи техният морал? За умния човек обаче съблазни не съществуват. Той ще мине през мястото на съблазънта, но тя няма да го засегне. Умният, ученият човек не изкушават Бога. Те минават през изкушенията, както Христос мина през тях, без да го засегнат. Христос беше изкушаван от сатаната, който Му казваше: „Нали си Син Божи, направи тези камъни на хляб!“ Христос му отговори: „Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“ След това той го качи на храма и Му каза: „Хвърли се от този храм, за да покажеш, че е вярно писаното: „На ръце ще те повдигат, да не би да препънеш в камък ногата си.“ Христос му отговори: „Няма защо да изкушавам Господа. Както си ме качил, така ще ме свалиш. Няма защо аз да се хвърлям от храма.“ Най-после той го качи на планината и Му каза: „Ако ми се поклониш, всички тия царства ще бъдат твои.“ – Аз не се нуждаю от тия царства. Моето Царство не е от този свят. Махни се оттук, сатана, защото е казано да не изкушаваш Господа Бога твоего.

И след всичко това, учените разправят, че химиците щели да открият някакви особени пилюлчета, които да задоволят напълно човека, вследствие на което въпросът за храненето щял напълно да се разреши. – Да, ще открият някога, но днес още не могат да успеят в това направление. Други пък разправят, че в бъдеще аеропланите щели да заместят другите средства за съобщения. – Някога може да бъде това, но днес аеропланите взимат много жертви. Казват: Тия хора са станали жертва за науката. – Значи когато човек става жертва за науката, това било в реда на

нещата; когато някой става жертва за религията, казват за него, че бил луд. Щом науката изисква жертви, и религията изисква жертви. Не, това не е право. Според мене жертвата не подразбира смърт, но самоотричане от известни блага, с които човек се ползва на Земята.

„Който изтърпи до край, той ще спасен да бъде.“ Размишлявайте върху думата „търпение“ и извлечете дълбокия смисъл, който се крие в нея. В български език тази дума е много силна. Всяка дума крие в себе си известна сила. Ако концентрирате вниманието си върху дадена дума, вашият мозък ще се свърже със силата, която е вложена в нея и ще изпитате едно ободряване или отпадане според характера на думата. Има думи, които веднъж изговорени, човек втори път не може да ги произнесе. Защо? Те оказват вредно действие върху човешкия мозък; те го разслабват. За пример, ако няколко пъти произнесе думите „ще се разболея“, човек ще изпита тяхното лошо действие върху организма си и няма да мине много време, той може да се разболее. И обратно: ако някой туберкулозен повтаря няколко пъти на ден думите „ще оздравея“, той наистина ще оздравее. Как лекуват днес туберкулозните? Турят ги на легло, да не се движат, нито наляво, нито надясно, хранят ги по особен режим и нищо повече. Не, нека оставят болния свободен, ако иска да лежи, да лежи; когато иска да се разхожда, да се разхожда, но да започне да произнася много пъти на ден думите „ще оздравея“ като постепенно увеличава и стигне до 1000 – 2000 пъти на ден: първия ден да произнесе тия думи сто пъти; втория ден – 120 пъти; третия ден – 150 пъти и т. н., докато дойде до хиляда или две хиляди пъти. Така може да се лекува всяка болест, всяко обезсърчение. По този начин тежката, тъмна атмосфера около болния се разведрява, става светла, приятна и той от

ден на ден се усеща все по-добре, по-разположен. Тогава всички здрави хора ще почнат да посещават този човек. Докато е бил болен, почти всички са го избягвали. Защо? Защото всеки човек се стреми към красивото, приятното в живота.

И тъй, когато изпаднете в някакво трудно положение, обърнете се към Бога и кажете: Господи, Ти си ме изпратил на Земята, Ти ще ме извадиш от това трудно положение, в което се намирам. И в ада да изпадне, той трябва да има вяра в Бога, че и оттам може да излезе. Нека всеки се запита кой го е извадил от гроба, кой го е поставил на почит и уважение, след като е бил от всички презрян и поруган? Не е ли Бог, Който направи всичко това? Ако е така, трябва ли да се съмнявате в Неговата сила? Обаче хората постоянно изпадат в съмнения дали съществува Бог или не. Едно трябва да знаете: Бог във вас съществува, но малък, а не голям някакъв и Той тихо ви говори: „Вие живеете, вие съществувате, а не аз.“ Какво разбирате от тия думи? Под думата „живеене“ се разбират скърби и радости. В този смисъл хората живеят, защото те се радват и скърбят. Бог нито се радва, нито скърби, Той само се весели. Щом Бог ви говори по този начин, вие казвате, че Той не съществува. Обаче при първото престъпление от ваша страна, Той ви хваща и казва: „Понеже ти си господар на своето престъпление, ще го храниш така, както аз те храня“. Това е една отвличена мисъл, която мъчно може да се разбере. Обаче Бог, Който не живее и не мисли като нас, се интересува много от нас и постоянно следи какво правим. Апостол Павел казва: „В миналото Бог остави хората да живеят, както разбираха, но сега, понеже повече Го разбират, Той изпрати Сина Си, Любовта, да им покаже как трябва да живеят, как да придобият Вечния Живот.“

„Който изтърпи до край, той ще спасен да бъде.“ В търпението е скрита Божията Любов, а в радостите и скърбите се крият Божиите блага. Днес хората не разбират това нещо, но един ден ще разберат. Апостол Павел казва: „Днешните страдания не могат да се сравнят с бъдещите блага, с бъдещата слава, която се готви на човечеството.“ Значи има нещо по-велико от страданията, което ще дойде в бъдещата фаза на живота. Засега няма живо същество на Земята, което да не е страдало и да не страда. Който има страдания, нека по много пъти на ден произнася в себе си думите, че ще минат страданията и ще види, че наистина ще преминат. Страданията са необходимо условие за развитието на човека. Ако проследим историята на развитието на човечеството, ще видим, че най-великите хора са имали най-големи страдания и изпитания. Те са прекарвали по цели дни, месеци и години в затвори, дето са написвали най-великите си произведения. И Христос прекара едно велико страдание на кръста. Всички апостоли, всички велики хора са минали през големи изпитания и страдания. Няма велик човек в света, който да не е минал през големи изпитания и страдания. Следователно, който иска да бъде велик, той непременно трябва да мине през големи страдания. Добрият, гениалният човек е минал през големи страдания. Само разумните страдания правят човека велик. Да срещнете добър, учен, умен, гениален човек, това значи, че този човек е минал през велики изпитания и страдания. Това значи този човек да ви разбира, да разчитате на него като на свой брат. Да разбираш човека и да те разбира, това значи да имате взаимно уважение и почитание.

Питам: Какви са отношенията на много от съвременните хора? Като срещнат човек, който не мисли като тях, те веднага се произнасят: Глупав е този човек, умът

му не стига. Не, не говорете така. Нима рибата, която не може да говори, е глупава? Рибата не е глупава, но няма условия да се прояви. Ако растението не може да мисли като човека, причината за това е, че главата му е заровена в земята и няма условия да се прояви. Извадете главата на растението от земята, прекарайте го през ред фази на развитие и ще видите, че и то може да мисли. По същия закон много от човешките мисли мязат на растения, на риби, на птици, на разни животни, като мечки, вълци и други. Но каквито мисли и да минават през ума ви, не се сърдете, не се плашете, не казвайте, че са ужасни. И най-лошите, и най-страшните мисли могат да ви принесат някаква полза. Какво по-страшно за лозето от това, когато лозарят дойде със своя нож и започне да реже пръчките му? Страшно е това за лозата, но пръчките ѝ трябва да се режат. Как трябва да се режат? Разумно. Не е ли ужасно положението на камъните, когато ги трошат? Не е ли ужасно положението на желязото, когато го турят на огъня да се топи? Не е ли ужасно положението на хората, когато минават през големи страдания и изпитания? Ужасни са тия неща, но човек минава през всичко това съзнателно, подкрепен от мисълта, че тялото главно страда, а душата се освобождава от ограничителните връзки и придобива богатства. Следователно каквито и да са нашите страдания, те не могат да се сравнят с онези големи богатства, които душата придобива. Един ден, когато душата се освободи от всички връзки, като ангел ще разпери крилата си и ще пропътува всички слънчеви системи, като се ползва от всички блага. Ще помни ли тогава човек своя живот на Земята, че бил беден, че нямал какво да яде, че нямал нови дрехи? Всичко това ще потъне в дълбока забрава.

Сега, като слушате да говоря така, мнозина ще мислите, че ви залъгвам. Не, това не са никакви залъгвания. Днес хората не могат да се залъгват, както залъгвали онази стара жена, че като отиде на Божи гроб, ще намери един прозорец, който се отварял от време на време само и през него ще види всички свои заминали за онзи свят. Аз зная само един начин, по който този прозорец може да се отвори. Който иска да се отвори за него този прозорец, той трябва да бъде абсолютно чист. Никаква друга философия не се изисква за това. Чисти трябва да бъдете! Не се спирайте върху това можете ли да бъдете чисти. Всички можете да бъдете чисти. Чистотата е качество на човека. Животните не могат да бъдат чисти, но човек всякога може да бъде чист. Аз говоря за вътрешна чистота – чистота в мисли, в чувства, в желаниа. И затова, когато казвате за някой човек, че е глупав, вие трябва да го опитате. Как ще го опитате? По живота му. Като видите как живее, дали можете да научите нещо от него, ще го разберете. Не бързайте в своите заключения. Преди години, като наблюдавах българското хоро, аз не се произнесох за него, че е глупава работа, че е младежка лудория, но се спрях да наблюдавам как играят и научих много неща. Като запитах момите и момците от кога играят това хоро, те ми казаха, че не знаят, защото се предавало от едни на други. Значи, още техните деди и прадеди са играли това хоро. Те не можах да ми дадат никакви данни, но аз сам направих ред заключения.

Казвам: Ние трябва да имаме взаимно доверие помежду си, да не се съмняваме едни в други. Трябва ли да се съмняваме в честния човек? Достатъчно е да погледнете на човека, за да видите неговата честност, написана на очите, на ушите, на носа, на устата, на ръцете, на краката, на цялото му тяло. Няма нищо скрито-покрито в човека. Той

е написана книга, по която можете да четете. Тъй щото, на вас сега се дава нова задача – да имате добро мнение за всички хора. Да гледате на тях като на добри, разумни същества, каквито Бог някога е създал. Ако и аз бях гледал на хората, както вие гледате, не бих дошъл да им проповядвам. Защо трябва да проповядвам на хората? Аз гледам на човека от друго положение. Аз гледам на човека като на душа, излязла от Бога и дошла на Земята да учи. Един ден, като ме срещнете, ще благодарите, че ви извадих от кръстопътя, на който бяхте застанали и ви показах правия път. Не мислете, че ще се освободите от мене. Един ден ние пак ще се срещнем и аз ще благодаря, че думите ми са паднали на добра почва и са дали плод. За нас не е важно кой какъв е, дали е българин, германец, англичанин, или друг някакъв. За нас е важен човек като душа. На едно място Бог казва: „Аз не съм човек.“ Какво разбирате от тия думи? Често хората казват за някого: Той не е ли човек, няма ли поне малко човещина в себе си? Значи за съвременните хора думата „човещина“ е нещо високо. Такова е тяхното разбиране. Засега добре е да бъдем човеци, но Бог иска да каже, че има нещо по-високо от човека.

Сега вие се намирате на кръстопът, а моето желание е да напуснете този кръстопът и да влезете в правия път. Онези от вас, които още не сте влезли в пътя, вземете дясната посока, дето ще намерите и богатство, и слава, и знания, и почести. Ако вземете левия път, там ще намерите безчестие, безславие, страдания, смърт и т. н. Следователно, който иска спасен да бъде, той трябва да е търпелив, чист, да има непоколебима вяра, да търси Божествената наука като храна за душата си. Знанието, науката трябва да бъде храна не само за ума на човека, но и за неговото сърце, както и за неговата воля. Само по този начин може-

те да се повдигнете, да разберете великите тайни, които се крият в разумната Природа, в която днес всички живеем.

„Който изтърпи до край, той ще спасен да бъде.“

23. Беседа от Учителя, държана на 12 февруари, 1928 г.

София – Изгрев

ДВНАДЕСЕТ ПЛЕМЕНА

„Ще седнете и вие на дванадесет престола, да съдите дванадесетте племена Израилеви.“

(Матей 19 : 28)

За да се създаде положителна философия за живота, не каквато учените разбират, нито каквато песимистите разбират, човек трябва да дойде в положението на дете, с детска чистота и вяра. Значи, има един истински начин за разбиране на живота, който се състои в постепенно откриване на фактите и явленията в живота, както на детето постепенно откриват азбуката в училището. Има нещо, с което човек се ражда и върху него трябва да гради. Например човек се ражда с добре устроен организъм, който постепенно расте и се развива; той се ражда с известни дарби и способности, които с времето постепенно се развиват. Обаче има неща, с които не се ражда, но отпосле ги придобива. Например той трябва да придобие знанието и живота. Животът, знанието са дадени на човека даром, но той трябва да ги придобие. Това значи: ако иска да задържи, да развие живота и знанието, човек трябва да работи. Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че те имат желание да наследят всичко даром от баща си

и майка си. Много неща могат да се наследят от майка и баща като богатство, сили, дарби и способности, но за да се развият те, изисква се работа. Как може да се задържи живота, ако човек не работи?

Сега ще изясня тази мисъл със следния пример. Когато в царското семейство се роди едно дете, то носи царска кръв в жилите си, но тази кръв сама по себе си не носи нито живот, нито знание. Това дете е родено от майка царица и от баща цар, но може да е хилаво; това дете е от царски род, но може да не е надарено с особени способности. Значи ако това дете иска да развива своите жизнени сили, да придобие живота, то трябва да работи; ако това дете иска да развива своите умствени способности, също така трябва да работи. И обратно: ако някое дете е родено в овчарска колиба от бедни, но здрави и разумни родители, то ще има повече живот в себе си, повече дарби и способности. Тъй щото, когато някой казва, че вярва в Бога, че Духът Божи пребивава в него, това значи, че в жилите му тече царска кръв; въпреки това, той трябва да работи, да придобие живота, да придобие знания. Следователно и като светски, и като духовен, има нещо, което човек още не е придобил и за което трябва да работи; и като прост, и като учен, човек трябва да работи, за да придобие онова, което му липсва. Какъвто е бил човек като светски, такъв ще бъде и като духовен; например, ако като светски човек лесно се гневи и се подава на гнева си, и като духовен запазва тази черта в характера си, само че се въздържа. За такъв човек казват, че отвън е светия, а отвътре – обикновен човек. В това отношение човек трябва да се превъзпита, да дойде в него истинското знание, истинският живот. Щом придобие това знание, този живот, той ще може да пресъздаде, да облагороди необработената почва

в себе си. Един французин, шегобиец, е казал нещо хубаво за холандците: Когато Бог създавал света, само Холандия не създал. Холандците сами създали своята страна. Защо? Защото цяла Холандия е създадена от стени и шлюси. Те с години работили, за да създадат своята страна.

Казвам: И вие като холандците трябва да създадете в себе си нещо самостоятелно. Някой казва: Баща ми не ми е дал еди-какво си. – Много неща е дал баща ти, но ти трябва да работиш. – Обществото не ми е дало онова, което е нужно за развитието ми. – И обществото ти е дало много неща, но ти трябва да се впрегнеш на работа. Следователно, когато казвате, че родителите, че обществото не са дали нужното за вашето развитие, че условията ви са неблагоприятни, това са хипнотически мисли, вложени в умовете ви от хиляди години насам чрез разни научни теории, чрез разни религиозни и философски системи, от които днес вие трябва да се освободите. И когато някой казва, че нищо не може да направи, той не говори Истината. Който живее, той всичко може да направи. Който има живот, знания в себе си, той всичко може да направи. Който няма живот и знания в себе си, той нищо не може да направи. И наистина, болният нищо не може да направи. Той лежи по цели дни и чака да дойдат някои отвън, един да го хване за главата, друг – за краката и така да го пренасят от едно място на друго. Болният се нуждае от чужда помощ, но здравият сам ходи, той сам отваря и затваря вратата. Следователно, дойдете ли до истинския живот, вие трябва да бъдете абсолютно здрави. Здравето е качество на човешката душа, на човешкия дух. В това отношение човек трябва да пази здравето си като рядка скъпоценност.

И тъй, когато говорим за великата наука и религия на живота, ние имаме предвид онези методи, чрез които

пазим равновесието на душата да не изпада човек в отчаяние, в обезсърчение. Човек трябва да има правилно разбиране за живота, да знае, че животът не е създаден изключително за него. Животът е определил известен дял за всеки човек. В този смисъл всеки ще използва живота дотолкова, доколкото му е даден, но затова пък от него се иска разумно и правилно използване силите на този живот. Ако някой вярва, че може да живее хиляда години, и това може да бъде, но с условие да не злоупотребява със силите на живота. Щом се усъмни, той внася в своя живот безсилието. Турите ли в ума си мисълта, че можете да живеете много години, ще видите как действа тази положителна мисъл. Когато Бог постави Адам в рая, Той не определи колко ще живее, но му даде своя завет, от изпълнението на който зависеше продължителността на неговия живот. Бог му каза: „Ето дървото, „за познаване доброто и злото“ е граница на друг свят, в който няма живот, няма знания. Той е място на смъртта. Ако хапнеш един плод от това дърво, ти ще влезеш в тази граница, в държавата на смъртта и ще опиташ нейните закони.“ Някой казват, че познават това дърво, че то не било такова, каквото е предадено в Писанието. Не, много неща могат да се кажат за дървото на смъртта, но въпросът сега не се отнася до него. Който иска да знае нещо повече за това дърво, той нека посети гробищата. Целият свят е пълен с паметници, върху които са написани нещастията и страданията на хората, вкусили от плодовете на това дърво. Гробовете на вашите близки и далечни, заминали за онзи свят, не са нищо друго, освен окапалите, изсъхналите листа на това старо, великолепно дърво на смъртта. Всички паметници с красиви надписи, са окапалите листа на това старо дърво.

Като говорим за дървото на смъртта, в контраст на него изпъква „дървото на вечния живот.“ Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ Питам: Коя майка и кой баща желаят детето им да умре? Следователно, когато казвате, че сте родени от Бога, питам: Как е възможно Бог, вашият Баща, да ви е родил хилави, болни и недъгави? Как може роденият от Бога да умира? Човек някога се е родил от Бога, но се е отклонил от Него, вследствие на което в живота му е проникнал греха, страданието, кривите разбирания, болестите, смъртта. След всичко това хората се запитват защо Бог е създал такъв свят? Когато някой си поръча нови обуща и те излязат тесни, че образуват мазоли на краката му, Бог ли е виновен за това? Като си поръчвате обуща, платете сто лева повече, отколкото обущарят ви иска, но с условие, че ще му платите след като ги носите една седмица, да видите добре ли ви седят, не правят ли мазоли на краката ви. При най-малкото стягане, ще ги върнете назад. Същото условие правете и с шивача, при когото си поръчвате дрехи. Днешните шивачи, като направят някаква погрешка, нямат желание да я изправят и започват да ви убеждават, че модата е такава. Оставете модата настрана! Каква мода е тази, едва да влизате в дрехите си, да ви стягат, като че сте в калъп? Той не може да скрои дрехата ви както трябва, а после ще ви говори за модата. Това е мода на невежеството. Щом сте отишли при някой обушар или шивач, той е длъжен да ви ушие обуща, или дрехи, според изискванията на Природата. Това е мода.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола да съдите дванадесетте племена Израилеви.“ Какви са тези дванадесет престола? Те означават дванадесет стола, на които ще седнат дванадесетте Апостоли. Значи Апостолите, които

последваха Христа, седнаха вече на тия дванадесет стола. Понеже тия дванадесет престола днес са заети вече, за вас, които също следвате Христа, няма столове. Следователно, вие ще стоите прави. Обаче друго разбиране има за тия дванадесет престола. Тия престоли ще се заемат във второто битие, когато човешкото съзнание дойде до най-високата степен на развитието си. Днес за никакъв престол не може да се говори. От осем хиляди години насам, след грехопадението, цялото човечество е потънало в гъстата материя, дете, опиянено от греха, още живее в едно наркотическо състояние. Грехът е особен упоителен газ, особено вещество, под влиянието на което хората са заспали и до днес още не могат да се събудят. Съвременните учени, философи се събуждат само за момент, погледнат наоколо си и отново заспиват. Тази е причината, поради която много от техните философски системи представят каша, забъркано тесто, от което един ден ще се създаде нещо велико, стройно. Някои от тия философи казват, че в света съществувала някаква зла воля, която имала за цел само да пакости на хората. Религиозните пък обясняват тази зла воля със съществуването на зли духове. Други отричат съществуването на каквито и да са духове. Трети говорят, че хората са добри и лоши, но никакви духове не съществуват. Според мене хората са добри. По-добри от тях няма. Обаче, за да имате ясна представа какво нещо е човекът, ще приведа следния пример.

В старо време имало един богат земевладелец, който притежавал в голямо количество говеда, камили, овце, свине, кокошки и др. Той обичал да дава угощения на приятелите си, вследствие на което в двора му често се правили жертвоприношения. Тия животни забелязвали, че всеки ден изчезвали по няколко от тях, затова един ден

изпратили делегация до господаря си с молба да не прави толкова често тези угощения, защото всичко това се трупало на тяхната кожа. Господарят им отговорил: Не мога да удовлетвори молбата ви, защото обичам угощенията. Тъй щото, колкото и да не желая да ви причинявам страдания, все пак кожата на някой от вас трябва да отиде жертва. Като не успели по този начин, животните изпратили същата делегация при Бога, с молба да умилостиви по някакъв начин сърцето на техния господар, да не ги коли толкова много, да не прави толкова често тези богати угощения. В отговор на тяхната молба, Бог изпратил един ангел до господаря на този богат чифлик и му казал: Ето, каква вест ти нося отгоре. Определено ти е в най-скоро време да станеш вегетарианец. Ако не станеш вегетарианец, в продължение на десет години и ти, и чифликът ти ще хвъркнете, нищо няма да остане от вас. Обаче, ако станеш вегетарианец, ще живееш още хиляда години. Той се съгласил на това предложение и от този ден станал вегетарианец и заживял с всички животни в чифлика си в мир и съгласие. Животните му се зарадвали, че господарят им станал вегетарианец и престанал да ги коли затова дали помежду си голям банкет за благодарност и хвала към Господа, че послушал молбата им. Като дошли приятелите на гости в чифлика, земевладелецът ги посрещнал и казал: Получих от Небето послание да стана вегетарианец, да не коля животните, а да се ползвам само от млякото, от сиренето и маслото, което мога да получа от тях. Ето защо преустановявам вече угощенията, които досега ви давах.

Сега и вие трябва да станете вегетарианци, но в духовен смисъл, да престанете да се занимавате със злото. Това е толкова възможно, колкото е възможно за човека да се откаже от месото. Според мене, месоядството е зло-

то в света, дошло отвън някъде и се присадило върху доброто в човека. Вегетарианството е доброто в света. То е основата на живота, върху която трябва да се гради. В този смисъл, добра, чиста, здрава храна е тази, която продължава живота. В Природата съществуват два процеса, които се извършват от два вида клетки: едните клетки са от Божествен произход и служат за създаване на живота, за създаване на организмите като започнете от най-малките и свършите с човека. Вторият вид клетки нямат Божествен произход, вследствие на което не могат да създават, но рушат, внасят противоречия, развиват болести и т. н. Следователно, който употребява храна, съставена от първия вид клетки, които внасят живот, той ще придобие безсмъртието, ще минава от живот в живот, от слава в слава. Който употребява храна, съставена от втория вид клетки, той ще изгуби живота си и ще минава през ред противоречия и нещастия. Такава е храната, която и досега хората употребяват. Ако още продължават да употребяват тази храна, те ще останат в положението, в което сега се намират: ще ядат и вечно недоволни ще бъдат; ще ядат и ще изпитват омраза, завист и ред отрицателни състояния. Неестествената храна, която хората днес употребяват, внася в тях тия неестествени състояния и пороци, които ги уморяват и разрушават. Ако черният дроб в човека се разстрои, през умът му минават отрицателни, неприятни мисли; щом черният дроб се изправи, през ума на човека започват да минават светли, чисти мисли. Когато дробовете се разстроят, човек се натъква на песимистически мисли, щом дробовете се подобрят, и мислите на човека стават светли, чисти. Разстройството на черния дроб развива жестокост в човека. Черният дроб е свързан с низшите чувства. Като знае това човек трябва свещено да пази здравето си, което

Бог му е дал. Запазването на здравето почива на един реален, а не илюзорен, фантастичен закон.

Значи има един начин, по който човек може да постигне щастието, към което се стреми. Обаче докато не преустрои, не пресъздаде своя вътрешен свят, човек не може да приложи този начин. Когато някой казва, че светът не може да се пресъздаде, той не разбира основните закони на живота. Божественото в човека е в сила да пресъздаде неговия вътрешен свят. За това обаче човек не трябва да поддържа в себе си песимистичната философия, но да гледа с вяра, с надежда на великите закони, които работят в целокупния живот. Той не трябва да бъде като ония пътници в Африка, които вдигат голям прах около себе си и мислят, че целият свят е потънал в прах. Не, прах има само 10 – 20 метра около тях. Този прах се вдига от движението на пътниците, на колите. Щом движението спре, и прахът се уталожва. Също така много хора вдигат прах около себе си и казват: Тази работа е невъзможна. В Божествения речник думата „невъзможно“ не съществува. Кога нещата са невъзможни? Когато скъсате въжето на кладенеца, невъзможно е да извадите от него вода. Когато въжето е здраво, можете да извадите вода от кладенеца. Кажете ли някой, че не може да извади вода от кладенеца, аз зная, че въжето на кофата е скъсано. – Какво трябва да правя тогава? – Купи ново въже! – Колко струва новото въже? – Стотина лева. – От де ще намеря тези пари? – Хвани се някъде на работа и за два дена ще изкараш тия пари. – Ама пришки ще се образуват на ръцете ми. – По-добре да се образуват пришки на ръцете ти, отколкото да жадуваш. Всички трябва да имате такова въже. Това въже символизира вярата. Приложете вярата в живота си. – В какво да вярваме? – Вярвайте в живота, а не в смъртта. Вярвайте в доброто, а не в злото.

Вярвайте в милосърдието, а не в жестокостта. Вярвайте в благородството, а не в грубостта. Вярвайте във всичко положително! Вярата е велика сила, с която човек трябва да работи. Тя е условие за развиване на човешкия ум. Без вяра не може да се създаде никаква наука. Без вяра физическият живот не може да се закрепни.

И в Писанието е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога.“ Както виждате, вярата се взема като необходим елемент в живота. Ако човек не вярва на майка си и на баща си, на брата си и на сестра си, на приятелите си, на своите учители и професори, на религията, на държавата, в която живее, какъв е този живот? Вярата е важен фактор в живота. Следователно тя трябва да се приложи на опит. За тази цел човек трябва да храни мозъка си с красиви, светли мисли, а не с илюзии. Какво означава думата „илюзия?“ Всички неразбрани неща са илюзорни. Щом се разберат, те престават да бъдат илюзорни. В това отношение, илюзията е част от Божествения живот, която хората още не разбират. На английски език думата „илюзия“ означава Бог. Значи, който не прилага нещата по Божествено, той живее в свят на илюзии. Например някой млад момък се влюбва в една богата, красива и добре възпитана мома, но не знае как да се отнася с нея. По прояви той е малко „Бай Ганьо“ и се страхува да не постъпи грубо, неделикатно сиреч, да не я изгуби. За да спечели вниманието ѝ, този млад момък трябва да изучи добре нейния характер и да бъде крайно деликатен, да не сгреша нещо. Той трябва да постъпва с нея като с царска дъщеря.

И тъй, съвременните хора трябва да възстановят своята вяра, не външно, каквато е вярата на някои религиозни хора. Положителна, непоколебима вяра се изисква от хората. Някой казва, че е вярващ, че е православен, но сам

не знае съществува ли Бог или не. Това показва, че неговата вяра не почива на Божествена основа. Той е православен, а не вярва в Бога, не вярва в безсмъртието. Кое е по-добре: да бъдеш православен или да бъдеш безсмъртен? Да бъдеш философ, да бъдеш богат човек, или да бъдеш безсмъртен? От всички положения в живота, за човека е най-важно да бъде безсмъртен. Докато не придобиете безсмъртието, вие ще се излагате на ред страдания и нещастия.

Моята беседа днес има за цел да покаже на хората начин как да пресъздадат своя живот. Те трябва да пресъздадат своя живот съобразно първичния живот, който е вложен в тях. Само при това положение можем да станем безсмъртни. Това е желанието на Бога. Затова именно Той изпраща гении, велики хора, велики Учители в света, които да работят за обединението на човечеството. Кои са гениите на човечеството? Който може да направи живота си красив, той е гений; който носи великата Истина в себе си, той е гений; който носи великата Любов в себе си и може да я предаде на хората, той е гений; който носи великата наука в себе си, той е гений. В тази наука влизат три важни елемента: Любовта, Мъдростта и Истината. Любов без вяра не може. Значи, Любовта ще се постави като основа на живота, а вярата ще бъде един от съставните елементи на тази основа. Защо Любовта се взима за основа на живота? Защото тя носи безсмъртието, а безсмъртието е закон на вечното обновяване. По обновяването, по подмладяването на клетките са писали разни автори на различни езици. Клетките, които съставят човешкия организъм, сами по себе си са безсмъртни. Обаче, когато смъртта дохожда за човека, причината за това е, че той влиза в разрез с Божествения организъм, с Божественото в самия човек, вследствие на което го детронират, т. е. свалят от власт.

При това детрониране, организмът на човека се разрушава, клетките се разпръсват из пространството, а душата му отива при своя Създател да даде отчет защо е напуснала тялото преждевременно, защо не е завършила работата си на Земята.

Питам: Знаете ли, колко години трябва да живее човек на Земята? Той трябва да живее 120 години. При сегашните условия на живота, когато някой умре на 60-годишна възраст, държат го извън Земята още 60 години и след това отива при Бога да даде отчет за делата си. През тези 60 години той работи между хората, и когато стане на 120 години, тогава се явява на аудиенция при Бога. Той ще му каже: Добре дошъл, синко! Ти дойде преждевременно тук, без да свършиш работата си на Земята.

Казвате: Кой ще ни гледа цели 120 години на Земята? Като задавате този въпрос, вие мязате на Архангел Михаил, който запитал Бога защо му дава длъжността да взима душите на хората и по този начин да си навлече омразата им? Бог му казал: „Ти не мисли за това. Слез на Земята да вземеш първата душа, да видиш как ще те посрещнат хората.“ Той слязъл на Земята и първата душа, която взел, била душата на един колар, който паднал под колата си. Конят му го ритнал и той издъхнал. Архангел Михаил веднага взел душата му, но спрял да чуе какво ще говорят хората. Те казвали: Горкият колар, собственият му кон го ритна и той умря! След това той отишъл да вземе душата на една бедна вдовица с три хубави деца, която постоянно молила Бога да я прибере при себе си. Тя казвала: Господи, прибери ме, моля Ти се при Тебе. Както виждаш, беднотията ми е голяма; освен това и децата ми не ме слушат. Като останат без майка, ще намерят по-добра някоя; аз не мога да издържам вече на тия условия. Като дошъл близо при нея,

Архангел Михаил се нажалил и казал: Как мога да взема душата на тази хубава жена? На кого ще остави тези малки деца? Като разсъждавал по този начин той се отказал да изпълни възложената му от Бога мисия, затова се върнал при Него и Му разказал историята на бедната вдовица. Тогава Господ му казал: Слез на дъното на океана, вземи оттам един камък, разчупи го и виж какво ще намериш в него. Архангел Михаил направил, както Бог го посъветвал: слязъл на дъното на океана, взел един камък, разчупил го и останал учуден, когато видял вътре един червей. Бог го запитал: Знаеш ли кой храни този червей? Аз го храня. Аз храня всички живи същества. Аз призовавам хората към добро. Следователно, когато някой казва, че няма кой да го гледа, да го храни, той не говори Истината. Бог го храни. Той внася в умовете на хората великите идеи, Той внася в сърцата им възвишени чувства и желаниа, да вършат добро, да помагат на своите ближни. Често някои се оплакват от живота си, искат да отидат на онзи свят, да поживеят между ангелите. – Те не могат да живеят на този свят, че ще живеят на онзи! Те не могат да живеят между хората, че ще живеят между ангелите! Ангелите са възвишени, учени същества. Те изпълняват законите както трябва. Те служат на един велик ред и порядък. Това не значи, че нашият строй, нашият ред и порядък не е добър. Добър е и нашият строй, но голяма разлика има между хората и ангелите. Какъвто и да е нашият живот на Земята, ангелите се интересуват от него. Много ангели слизат на Земята като на представление. Когато видят някое погребение, те се смеят, защото знаят, че човек не може да умре. Като видят, че някой страда, защото изгубил парите си, те пак се смеят, понеже знаят, че нищо в света не се губи. Едно трябва да знаете: това, което Бог е дал в услуга на човеш-

ката душа, никой не може да ѝ го вземе. Допуснете ли, че можете да изгубите парите си или ума си, или живота си, вие се лъжете. Много неща могат да ви повлияят отвън, но те са временни. Някой влезе в една сладкарница, изяде няколко сладкиши, но няма пари, не може да плати. Какво е положението му? Трудно е положението му. Той седи, гледа натук-натам, търси някакъв изход. Докато не плати, не може да се успокои. Кой е виновен сега: сладкарят или този, който е влязъл в сладкарницата без пари? Сладкарят иска да му се плати – нищо повече. – Ама за Бога! Няма ли във вас никаква човещина? – Ако е въпрос за човещина, щом нямаш пари, ти не трябваше да влизаш в сладкарницата. Като човек аз трябваше да те нахраня, но и ти като човек трябваше да си платиш. Каква е вината на сладкаря, или на гостилничаря? Ако дървото не цъфти, Слънцето ли е виновно за това? Ако цветето не отваря чашката си на слънчевите лъчи, Слънцето ли е виновно за това?

„Ще седнете и вие на дванадесетте престола, да съдите дванадесетте племена Израилеви.“ Дванадесетте престола представят дванадесетте зодии на Слънцето, дванадесетте метода, чрез които животът на Земята може да се прояви. Всяка зодия представя начин, по който могат да се придобият, да се използват силите, които се крият в човека. Всеки човек крие в себе си известни сили, известни дарби и способности, които трябва да се подхранват. Грамадни сили са складирани в човешкия организъм! От изчисленията, които съм правил, дошъл съм до заключение, че във всяка клетка на човешкия организъм се крие толкова много енергия, че може да премести Земята на разстояние един метър от нейния път. Оттук можете да си представите каква грамадна енергия съдържа целият човешки организъм, съставен от милиарди клетки, съединени в едно цяло!

Представете си тогава какво щеше да стане със Земята, ако всички тия клетки работят в съгласие и хармония помежду си! Те биха отклонили Земята от нейния път.

Питам: Защо съвременните хора не успяват в своите стремежи, щом разполагат с такава грамадна сила в себе си? Причината за неуспехите на съвременните хора се дължи на това, че те впрегнат своите сили за разрушение. За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример: Преди години, във Варна, в морската градина, поставиха хубави железни пейки за сядане. Кой как ги видя, каза: Здравно нещо са тия пейки! И след сто години няма да се развалят. Какво беше учудването ми, когато едва две години след това винтовете на пейките бяха развъртени. Сяда на една от тия пейки и размишлявам. По едно време до мене седна един господин, мой познат и аз го запитах: Можете ли да ми кажете коя е причината, че тия пейки толкова скоро се развалиха? – Не зная. – Според мене ето коя е причината: В българите има разрушителна сила, вследствие излишъка от електричество, което те съдържат в себе си. Като сядат на тия пейки, електричеството действа върху желязото и разслабва винтовете. И действително, електричеството има сила да развърта металическите винтове. Следователно, ако човек успее да отпрати силата на мисълта си в нова посока, тя ще произведе грамадни резултати. Обаче ако я впрегне за разрушаване, тя ще произведе убийствено влияние върху неговия организъм.

Казвам: Не преставайте да обичате! Обичайте всичко без разлика! Минете ли покрай някой извор, или покрай някое малко растение, покрай някоя круша, спрете се пред тях, вижте хубавото, което е дълбоко някъде скрито в тях и ги обикнете! Виждате змия, мечка, вълче – обикнете ги заради хубавото в тях! Срещате беден или богат, прост или

учен човек – обикнете го заради хубавото, заради Божественото в него! От нищо не се страхувайте! Пред Любовта страхът е безпредметен. Правете опити с растения и животни, които са около вас да видите как всички се нуждаят от Любовта ви и я разбират. Ако известно време се грижите за някое растение, като го поливате, наторявате, то ще вирее добре. Щом го изнесете вън и го оставите на произвола на съдбата, то започва да скърби и след известно време увяхва. Също така и животните се привързват към човека. Достатъчно е да даде малко от Любовта си на някое растение или животно, за да я почувства то и разбере. Един американец отгледал една катеричка, която толкова се привързала към него, че никога не се отделяла. Той я турял 20 метра настрана от себе си, но тя веднага се спущала към него и се скривала в палтото му. Питам: Ако една катеричка може да се облагороди и да се привърже към човека, не може ли същият този човек да облагороди своите съмнения, своите скърби, своите лоши черти? Задачата на човека не седи в това да разрушава своите мисли, но той трябва да ги превръща: на всяка лоша и отрицателна мисъл той трябва да постави друга някаква, антипод на нея. Същото се отнася и до чувствата. Мислите и чувствата трябва да се превръщат, но не и да се разрушават.

И тъй, поставете Любовта като главен сектор в живота си. Като казвам, че трябва да обичате всички без разлика, това не значи, че ще обичате всички еднакво. Законът за обновяването изисква да обичате непреривно и идейно, а не материално. Материалната Любов носи големи страдания. Някоя майка обича детето си много, но случва се, че това дете умира. След няколко години и майката умира, не може да понесе раздялата с детето си. Законът на обновяването, т. е. законът на безсмъртието изисква от чо-

века да се запознае с живата светлина, която храни и ума, и сърцето му. Тази светлина създава разни краски, разни цветове в човешкия ум. Дойдете ли пред някаква мъчнотия или пред някакво страдание, впрегнете въображението си на работа. При тези трудни моменти въображението е в сила да създаде рай за човешката мисъл. Представете си, че някой има да дава сто хиляди лева, но няма възможност скоро да ги плати. Какво трябва да прави? Нека започне да си въобразява, че е милионер, че предприема направата на шосета, железници и параходи и се разхожда с тях. Ще кажете, че това са илюзии. Ами положението на касиера в някоя банка не е ли илюзорно? Едно трябва да знаете: Това, в което човек вярва, всякога става. Всичко, каквото човек желае, става. Някой беден, прост човек иска да стане писател. И това ще стане, но всяко нещо на своето време. Друг някой иска да стане силен, богат, красив, но не може да постигне желанията си. Защо? Защото не е време. Защото не са навременни. Щом не са навременни, всякога се явява известно закъснение. Закъсненията не са от Бога, но от хората. Когато човек пожелае нещо, Бог веднага записва неговото желание и казва: „Дайте на този човек това, което иска!“ Обаче докато се удовлетвори желанието му, минават понякога дни, месеци и години, защото разстоянието от Небето до Земята е голямо. Освен това, при реализирането на всяко желание се изпълняват ред процедури, които също така отнемат време. Бог има следната отличителна черта: той дава ход на всички молби, отправени до Него. Няма нито един случай, когато Бог да е оставил без последствие желанието на човека. Всичко, каквото хората желаят, дава им се и то преизобилно.

Казвате: Как да вземем тези думи, в буквален или в преносен смисъл? – И в буквален, и в преносен смисъл.

Ако има някакви изключения в живота ви, това се дължи на самите вас, че сте скъсали въжето на кофата, с която черпите вода от кладенеца. Ако гледате един хубав плод, а не можете да го опитате поради разстройство на стомаха, пак вие сте причина за това. Ако искате да опитате вкуса му, трябва да възстановите здравословното състояние на стомаха си. Как ще възстановите онова, което сте разрушили? Като водите мирен, тих живот. Вие никога не трябва да воювате със своите съседи. В ума ви никога не трябва да влиза мисълта да бъдете господари на другите хора; нито пък трябва да бъдете техни слуги. Ако поддържате в ума си мисълта, че трябва да бъдете господари на другите, само по себе си се разбира, че трябва да им бъдете и слуги. Защо? Защото господарят винаги води след себе си слугата, но и слугата винаги води след себе си господаря. Кажете ли някой, че не иска да бъде слуга, това подразбира, че не иска да бъде господар; и обратно: Щом не иска да бъде господар, няма да бъде и слуга. Ако иска да бъде господар, непременно ще бъде и слуга. – Искам да бъда богат. – Щом искаш да бъдеш богат, ще бъдеш и сиромаш. Богатството влече след себе си сиромашията, а сиромашията влече след себе си богатството. Това е закон на контрасти, на противоположности. Този закон се явява като естествено последствие на живота, защото хората не се стремят да приложат Божественото в живота си, да поставят своите отношения на разумна база. Какво виждаме в живота? Един работи, а друг иска да живее охолно и вследствие на този неправилен живот се явяват противоречията.

„На второто битие, когато седне Син Человечески на престола на славата си, ще седнете и вие на дванадесет престола.“ Значи Христос е поучавал учениците си на вътрешното битие на живота как трябва да живеят, за да

бъдат здрави, щастливи и богати. Богатството, за което Христос е говорил, е вътрешен, духовен закон в човека. Богат може да бъде само истински здравият човек. Този човек има връзка с Бога и неговата молитва е всякога приета. Неговата молитва е разговор на душата с Бога. Защо трябва да се молите на Бога? За да се разговаря душата ви с Него. В този смисъл, няма човек в света, който да не се е молил. И най-крайните материалисти, които вярват в себе си, в своята воля и работят за нейното усилване, пак се молят. На кого? На себе си, на своята воля. Слушате някой да казва: Хайде, Иване, стягай се, че работа те чака! – С кого се разговаря този човек? Със себе си. Един евангелист, мой познат, ми разправяше, че всяка сутрин си казвал: Хайде, Иване, стягай се, работа те чака! – С кой Иван се разговаря? С някой друг Иван, който е вътре в него. Той може да има и друго някакво име, а не непременно Иван. Значи, двама души живеят в човека: един от Новия и един от Стария Завет. Тези двама души се разговарят помежду си. Докато сте ивановци, вие всякога ще имате две мнения за живота: едно според Стария Завет, а друго – според Новия Завет. Щом станете исусовци, ще имате само едно мнение за живота. Докато сте ивановци, вие ще търсите начин как да примирявате противоречията в живота, а когато станете като Христа, ще придобиете истинския живот. Първо ще бъдете Иван от Стария Завет. Като влезете в Новия Завет, главата ви ще отрежат, а с нея заедно ще изчистите живота си от всички ония стари разбирания, които са ви спъвали. И най-после, когато ви дадат ново име, името на истинския човек, ще почувствате вътрешна сила в себе си. Името на човека съдържа известна сила. Щом не ви върви нещо в живота, променете името си! Променяйте името си един, два, три и повече пъти, докато най-после ви провърви. –

Външно ли да променяме името си? – Вътрешно, само вие да го знаете. Ако сте нервен, сприхав, променете името си и вижте дали е станало някакво смекчение в характера ви.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола, да съдите дванадесетте племена Израилеви.“ С това Христос искаше да покаже на учениците си, че те могат да живеят на Небето, могат да бъдат безсмъртни. „Да наследят дванадесет престола“, в мистически смисъл подразбира, че те могат да наследят цялото човечество. Дванадесетте престола подразбират още всички ония заложи, които са внесени в човешката душа. Когато изучавате астрологията, виждате, че за да придобие известна дарба, човек трябва да се роди в съответна на нея зодия. Голямото разнообразие в хората се дължи на това именно, че всеки човек е роден при съвършено специфични за него планетни съчетания, различни от тия на другите. Всеки градус на зодиите съдържа в себе си известни дарби и възможности. Всяка възможност пък съдържа известни принципи. За да се развива добре мозъчната система, човек трябва да се роди около 22 март, денят на равноденствието. При това майката трябва да бъде при особено подигнато състояние на духа и на душата. На дете, родено при такива условия, цялото Небе се радва. Никой не е сираче на Земята. Целият невидим свят се грижи за него. Вие не знаете и не подозирате колко много приятели имате в света!

Мнозина се интересуват от въпроса как да подобрят живота си, как да изменят своята съдба. Много лесно. – Как? – Художници станете! Под думата художество, изкуство, аз разбирам метод, чрез който човек може да видоизмени своите душевни състояния. Който не знае да рисува, да пее, да свири, той мъчно ще прекара живота си. Когато сте неразположени духом, започнете да рисувате нещо хубаво или

да свирите, или да пеете някоя хубава песен. Това не значи, че човек може да рисува, да пее, да свири външно само. Той може и вътрешно да изпълни този номер. И в космоса има вечна хармония, вечна музика и песен. Гениите на човечеството, които управляват Космоса постоянно слушат тази хармония, тази музика. Вижте например как са рисувани крилцата на пеперудите! Велики художници, със своите четки, са рисували крилцата на пеперудите. Когато някой човек изпадне в песимизъм, нека наблюдава живота на пеперудите, както и краските на техните крилца. Красиви са пеперудите! Като ги наблюдавате отдалеч, те се докарват като моми; щом приближите при тях, те се усмихват, подскочат и хвъркват далеч от вас. Пеперудите са много подвижни. Вие ще кажете, че няма нещо особено в живота на пеперудите. Умни са те, но трябва да ги разбирате. Това, че не виждате нещо особено в пеперудата, показва, че не знаете как да гледате на нея. Че и в ябълчната семка няма особено нещо. Но я посейте тази семка в земята, след две-три години ще видите какво се криело в нея. И пеперудата, като ябълчната семка, сега се развива. Имайте търпение да я видите в следната ѝ фаза. И човекът е едва в началото на своето развитие. Същият този човек се стреми към блага, към богатства, без да знае, че той не може да носи тия блага и богатства.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола да съдите дванадесетте племена Израилеви,“ Всеки ще седне на един от тия престоли и ще се спогажда с приятелите си разумно. Какво означава числото 12? Първите десет числа представят великите вечни сили, които работят в човека, а числото две представя разумния принцип в живота. Значи, числото 12 показва методи, сили, чрез които човек може да работи, да развива своя живот. Ако някой боледува, той

трябва да се лекува с един от елементите на тия сили. Той ще се лекува с вяра. Как? Ще употреби водата, светлината и храната като елементи за своето лекуване. Понякога човек може да прибегне и до лекарска помощ. Природата разполага с безброй методи за лечение, но в живота на човека тия неща са вметнати. Важното за човека е здравето, щастието, към тях той се стреми. Никой не иска да види лекар в дома си. И това ще бъде, но кога? Когато той стане безсмъртен. Когато хората придобият безсмъртието, те ще станат сами на себе си и лекари, и учители, и проповедници. Днес има проповедници за хората, защото има грешници. И аз днес ви проповядвам. Защо? Да знаете, че трябва да вършите волята Божия. Един ден, когато всички хора станат праведни, когато всички придобият безсмъртие, тогава няма да има нужда от проповедници, тогава хората няма да стават майки и бащи, няма да се прераждат. Един ден, когато всички хора станат богати, тогава няма да се говори за сиромаси, за страдащи. Нуждите на сегашните хора са ги поставили в положение да живеят като богати и бедни, като учени и прости. Обаче всички хора имат един и същ стремеж: всички хора искат да бъдат здрави и щастливи, да постигнат идеалите на своята душа. Те искат да развият ума си. Има ред методи за това. Един от методите е да четете човек съчиненията на такива писатели, които да не внасят никаква отрова в умовете им. Мисълта на такива писатели е светла, чиста. Каквото са писали, те всичко са опитали.

Казва Христос: „На второто битие.“ – Второто битие е започнало вече да се създава. Мъчнотиите и страданията на хората показват това именно, че второто битие се твори. Под второто битие се разбира живота на Небето. Съвременните хора мислят, че като влязат в Не-

бето, ще живеят добре, понеже имат вече разбирания за живота. Така и турците мислят. Турците казват, че като влязат във второто битие, в Небето, там ги чака голяма планина от „пилаф“, варен ориз със захар и полян с масло и стотици години наред ще бъдат осигурени, за нищо няма да мислят. Ще седят с лъжица в ръка пред тази планина от „пилаф“ и само ще ядат. Такова е разбирането на ония хора, които мечтаят само за богатство. Защо трябва да отидете на Небето, за да се наядете на пилаф? Ако е въпрос за ориз, и на Земята има достатъчно ориз. Купете си колкото искате. Който знае правилно да яде, той може с един килограм ориз да прекара цяла седмица. На човека са достатъчни сто грама ориз на ден. Учените обаче казват, че човек се нуждае от разнообразна храна и изчисляват точно по колко грама от всеки елемент трябва да приема организъмът всекидневно. Да, съвременните учени казват така, но бъдещите казват, че сто грама ориз дневно са достатъчни на сто души. Значи на всеки човек по един грам ориз на ден. Какво ще кажете за това? Този един грам ориз съдържа толкова енергия, че напълно задоволява нуждите на организма, но човек трябва да знае как да използва тази енергия. Въз основа на това твърдение учените казват, че в бъдеще щели да се изнамерят такива хапчета, които да съдържат в съгласно състояние всички ония елементи, които са необходими за храна на човешкия организъм. По едно таква пилюлче на ден ще бъде достатъчно на всеки човек. Като вземе сутрин едно от тия пилюлчета, целият ден ще работи, без да огладнее. Тези пилюлчета съществуват в Природата. Следователно, те съществуват и в организма на човека, но той трябва да знае как да ги извади оттам и как да се ползва от тях.

И тъй, в човека има скрити сили, които той трябва да развива, за да се ползва от тях. За тази цел човек първо трябва да се освободи от мисълта, че окръжаващата среда му пречатства. Тази мисъл е обхванала съзнанието му като кошмар и той трябва да се освободи от нея. Хората си пречатстват само когато не се обичат. Щом се обичат, те не си пречатстват. Вие трябва да приемете, че Божественото съзнание прониква навсякъде – и в хората, и в животните, и в растенията. И когато хората не живеят разумно, т. е. съобразно този Принцип, Той се опълчва против тях. Когато някой мисли, че може да върши каквото желае, той ще опита силата на този Принцип. Ако не живее разумно, човек се опълчва срещу Божествения принцип и без да подозира, влиза в стълкновение със силите на Природата, които му показват, че той не може да живее както иска. Той може и трябва да живее разумно! За да живее разумно, човек трябва да мине специална школа, каквата е школата на Христовото учение. Тя разполага с методи, които помагат за развиването на способностите в човека. Ако някой със слаби музикални способности прилага тия методи в продължение на четири години, той ще има някакви резултати. Достатъчно е в продължение на тия четири години да работи само по два часа на ден, за да има вече известни резултати. Днес хората нямат големи резултати, защото не постоянстват, а искат да завладеят света, искат да блеснат пред хората. Колко може да блесне човек, даже и гениален да е? Може ли човек да блесне повече от Слънцето? Може ли човек да огрее целия свят? Кой гениален човек досега е успял да завладее и да огрее целия свят? Даже и най-великите хора, като Буда, Кришна и Христа не са могли да огреят целия свят, както Слънцето го огрява. Защо не са могли? Защото като са разбирали законите, те не са се

стремили към завладяване на света. Те са проповядвали на хората Любов към Бога. Те са казвали: Който иска да бъде свободен, той трябва да люби Бога. Това е един от принципите, чрез който хората могат да се споразумяват. Отстъпвайте си взаимно и всеки геройски да носи страданията си.

Сега и аз ви казвам: Носете геройски страданията си! Кои страдания? Разумните. Когато в крака ви влезе трън, а вие не правите нищо, за да го извадите и считате, че геройски трябва да го носите, това не е разумно страдание. Хванете този трън с щипците си и кажете му втори път да не влиза в крака ви. Обаче ако при неразбиране на нещата, вие направите една погрешка, трябва да я изправите. Не се осъждайте, че сте я направили, но се заемете да я изправите. Докато я изправите, вие ще страдате, но разумно трябва да страдате: без самоосъждане, без роптание и протест. Казвате: Не мога да изправа погрешката си. Не, има един начин, по който можете да изправите всичките си погрешки. Той се заключава в думата „мога“. Казвайте: Мога да бъда търпелив, милостив; мога да обичам, мога да правя добро, мога да уча, мога да услужвам на хората и т. н. В това направление, в положителното, човек всичко може да направи. Когато той казва, че може да направи всичко добро, умът му се усилва, защото всички велики, напреднали хора му оказват съдействие.

Казвам: За да може да работи човек, непременно трябва да обича някого. Този закон съществува в цялата Природа. Ако Слънцето не ни обича и ако ние не го обичаме, можем ли да имаме живот? Когато някой посреща изгрева на Слънцето, за този човек казват, че е идолопоклонник. Кой не поглежда всяка сутрин към Слънцето и не се пече на неговите лъчи? Между Слънцето и човешкия организъм съ-

ществува такава връзка, каквато между Бога и човешката душа. Без тази връзка, без тази взаимност, човек не може да се развива. Също така има връзка и между Божия Дух и човешкия ум. Умът на човека може да се развива само под влиянието на Божия Дух.

Съвременните хора не могат да се развиват правилно, защото от малодушие прекъсват тия връзки и остават сами. Например, някой казва: Аз съм голям грешник. – Колко голям грешник си? Като слон ли си голям? – Много грехове направих. – Претегли ли колко тежат греховете ти? Според мене твоите грехове тежат най-много десет грама. – Как ще изплатя греховете си? – Ще направиш за 20 грама добро; с десет грама добро ще изплатиш десетте грама зло и в резултат пак ще имаш десет грама печалба. Божественото е в състояние да изплати и най-големите грехове на човека, затова той трябва да работи с Него. Като направите някаква погрешка по отношение на някой ваш приятел, влезте дълбоко в себе си и кажете: Приятелю, извини ме, че те оцетих. Аз ще изправа погрешката си, ще платя двойно за щетата, която ти причиних. При това положение може ли приятелят ви да се сърди? Един беден студент влиза в дома на един богат човек, взима палтото му, скъпо, хубаво палто, със самурена кожа на яката и му остава следната бележка: Господине, аз съм беден студент, нямам възможност да завърша образованието си, а имам силно желание да свърша. Взех палтото ви да го продам и спечеля нещо от него, с което да свърша университета. Един ден, когато за почна да печеля, двойно ще платя за палтото ви. Питам: Какво лошо има в това, ако този млад човек продаде палтото на богатия и с парите от него завърши образованието си? Представете си, че от този човек излезе някой гениален, някой велик учен? Този човек не

заслужава ли едно палто? Казвате: Той го е взел без позволение. – Ами когато хората колят животните, взимат кожата им и правят от тях обуца, дрехи, искат ли от някого позволение? Това, което хората вършат с животните, не е ли престъпление? Когато някой беден човек вземе палтото ви, за да завърши образованието си, благодарете, че сте му дали тази възможност; благодарете, че и вие имате възможност да се облагородите, да погледнете по-широко на нещата, да придобиете по-голямо снизхождение към погрешките на хората. Когато брат ти направи някаква погрешка, кажи: Братко, погрешката ти не е толкова голяма лесно ще се изправи.

Съвременните хора имат навик да преувеличават нещата, вследствие на което не могат да определят доде се простира отговорността им за техните постъпки. Когато детето взема сладко от гърнето без позволение на майка си, от какъв характер е това престъпление? В случая престъплението на детето зависи от това как ще погледне майката: Ако майката обича детето си, тя няма да приложи пръчицата върху него; ако не го обича, пръчицата ще играе на общо основание върху гърба на детето. Едно трябва да правите: нито добродетелите си да преувеличавате, нито погрешките си. Хората са застанали на фалшива база. Те трябва да знаят, че човек е създаден добър. Когато той се проявява зле, причината за това е неговата леност. Човек е мързелив, не иска да учи, не иска да работи. Кажете ли някой, че работите му не вървят добре, аз зная, че той не иска да учи. Той знае само български език, а е способен, може да научи още три-четири езика: френски, немски, английски. – Ще изгубя времето си в учене на езици. – По-добре учи езици и губи времето си с тях, отколкото да се гневиш и пак да губиш времето си. Вместо да се гневиш,

вземи четка и бои и започни да рисуваш. Ден след ден ти ще придобиеш техника и ще започнеш добре да рисуваш. Изкуствата действат възпитателно върху човека. Някой мъж се разгневи, започва да вика, да се сърди на жена си, на децата си, хвърля това-онова из стаята, чупи, никой не може да се приближи при него. Как може да се помогне на този човек? Има един магически начин, чрез който в няколко минути състоянието му може да се смени, Какъв е този начин? Както се сърди, вика, покрай него минава една млада, красива мома, но нищо не му казва. Той я погледне, замисли се. След малко минава втора красива мома. Той и нея погледне, спре да вика, позамисли се. Така се изреждат десет млади, красиви моми. Той вече забравя гнева си и дълбоко се замисля. Значи красивите моми съдържат в себе си особена сила, която е в състояние да трансформира гнева на човека. Тъй щото, когато мъжът се разсърди, нека си представи десет красиви моми, които минават мълчаливо пред него. Когато жената се разгневи, нека си представи десет красиви момци, които минават мълчаливо пред нея. – Божествено ли е това? – Защо да не е Божествено? Бог създаде красотата за възпитание и облагородяване на хората.

Следователно, когато през ума на човека Бог прекара десет красиви ангела, те събуждат в него великото, възвишеното и красивото и той се пренася на третото Небе. Красотата събужда възвишени и благородни чувства в човека. Красивата мома и красивият момък представят светли души, които като минават покрай човека, събуждат в него нещо възвишено и благородно. Тези души са в състояние да сменят енергиите на човека от низши във висши, от отрицателни в положителни. Светът се нуждае от красиви моми и момци, а не от стари баби и дядовци. Някои се

оплакват, че са остарели вече. Не, за старостта не трябва да се мисли. Който иска да го пенсионира, той има право да мисли за старостта; който иска да живее, той трябва да мисли за красивите моми и момци. Под „красиви моми и момци“ разбирам онзи велик Божествен елемент, който е неопетнен и носи безсмъртието в себе си. На какво може да се уподоби красивата мома? На студа. Студът представя красива, здрава, спретната мома, която като минава покрай вас, усмихва се малко и заминава, отива да върши работата си. Студът е сериозна мома. Когато въвн е студено, тогава имаме най-здрavo време. Ако ви боли някога глава, не се затваряйте в стаята, но излезте въвн, на чист въздух, даже и при най-голям студ. Не казвайте, че времето въвн е лошо, но кажете, че времето е отлично и житото ще израсте добре. Ако въвн има силен вятър, кажете, че времето е отлично и радиото работи навсякъде. Вятърът разнася човешката мисъл. Благодарете за всичко, което Природата дава. – Ама вятърът ще скъса палтото ми. – Палтото на праведния никога не се къса.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола да съдите дванадесетте племена Израилеви.“ Значи, за да се сформира човешкият мозък, на всеки 12 години от живота си, човек трябва да променя зодията си. И като мине през 12-те зодии, той ще е развил вече всички свои дарби и способности, ще е развил най-добрите качества на мозъка си. Мнозина изучават астрологията, но не се спират върху ония възпитателни методи, които тя съдържа. Както изкуствата влияят възпитателно върху човека, така и астрологията оказва своето възпитателно действие върху него. Днес не може да се говори за тия методи. Защо? Хората не са готови още да възприемат новото. Ако художникът иска да нарисува една хубава картина, той трябва да знае как

да държи четката. Има нов начин за държане на четката. Не е достатъчно човек да бъде музикален, за да свири на цигулка. Той трябва да знае как да държи цигулката, как да държи лъка. Има нов начин, по който може да се държи лъка. Казвате, че лъкът може да се държи както и да е. Не, така говорят невежите само. За всяко нещо, което искате да правите, трябва да знаете отде да започнете и как да свършите. Когато отивате при някоя жена – banker, или при някой мъж – banker, ще си послужите с два различни метода. Като отидете при жената, ще апелирате към сърцето ѝ. Като отидете при мъжа, ще апелирате към ума му. Ако постъпите по този начин, пътят ви ще се отвори. Щом объркате методите, пътят ви ще се затвори. Защо е така? Защото като говорите за силните качества на човека, с това вие ги закрепвате, т. е. повече ги усилвате. Жената е силна в сърцето, а мъжът – в ума. Следователно жената работи повече със сърцето, защото има по-малко Любов. Мъжът работи повече с ума, защото има по-малко Мъдрост. И наистина, който иска да стане богат, той има малко пари, затова се стреми към богатство. Като люби, жената работи, защото иска да забогатее. Жените любят повече, защото само по този начин ще станат богати. Мъжете мислят повече, защото само по този начин ще станат богати. С това не казвам, че жената е по-любеща от мъжа, нито пък че мъжът е по-умен от жената, но искам да обърна вниманието ви на методите, с които работят жените и мъжете. Любовта и Мъдростта, т. е. сърцето и умът, чрез които работят жените и мъжете, са методи, пътища, направления, по които те се движат, работят, за да постигнат идеалите на своята душа. Един ден мъжът и жената ще донесат придобитото пред своята душа и ще го оставят в наследство на своите деца, на бъдещето поколение. Този закон трябва

да приложи човек и върху себе си. Той трябва да работи и с лявата, и с дясната страна на мозъка си, за да разпределя еднакво неговите енергии.

Съвременните хора не спазват този закон, вследствие на което страдат от друг физиологически недостатък, а именно: кръвта не се разпределя еднакво по всички органи на тялото им. В здравия организъм кръвта се разпределя еднакво по всички органи на тялото. Не само това, но и енергията, която излиза от мозъка, трябва да се разпределя еднакво по всички органи на тялото. Също така и мисълта на човека трябва да прониква през всички клетки на организма. Само при това положение човек може да бъде здрав. За да запазите здравето, което ви е дадено, всяка сутрин, като ставате, казвайте: Бог ме е благословил, дал ми е здраве, дал ми е един талант, върху който трябва да работя, за да го развия. Вие трябва да развиете таланта си така, че неговата светлина да обърне внимание на всички хора и те да разберат, че срещу тях седи наистина талантлив човек. Понякога вие мислите, че сте талантливи, но хората не ви признават за такива. Вие трябва да работите така, че добрите хора да ви хвалят. Щом те започнат да ви хвалят, вие вървите вече в Божествения път, а този път е правият.

Много от съвременните хора са болни, не само физиологически, но и в умствено, и в сърдечно отношение. Тези болезнени състояния в тях се дължат на някакво отклонение от правия път. Достатъчно е да се върнат в правия път, да започнат да мислят по новия начин и те ще бъдат здрави. Според старите религиозни разбирания на хората, съществува ад и рай – първият за грешните, а вторият – за праведните хора. За тази цел са представени различни картини, които рисуват мъченията на хората, а от друга страна – тяхното блаженство в рая. Това са човещ-

ки разбирания. Адът и райт са места, които съществуват в съзнанието на човека. На едно място в Откровението е казано: „Чух цялото създание да хвали Господа.“ Това показва, че един ден Бог ще премахне всички противоречия между хората и тогава всички същества на Небето и на Земята ще хвалят Бога и ще видят, че Мъдростта Му е безкрайна. – Какво ще стане тогава с грешните хора? – Ще се спасят. – Какво ще стане с дяволите? – Ще се научат да служат на Бога. И всички хора ще бъдат истински братя и сестри помежду си. – Възможно ли е това? – В Бога е всичко възможно. Всички ще опитате този закон, ще видите, че Бог работи навсякъде. Не се съмнявайте, не унижавайте Бога в себе си и вярвайте, че всичко, каквото душата ви желае, можете да постигнете. Щом дадете ход на Божественото в себе си, вие можете да станете и поет, и писател, и художник, и добродетелен човек. С една дума, каквото желаете, можете да станете.

Казвате: Всичко това можем да постигнем, но в друго прераждане. – Не, влезте още днес в новия живот и кажете: Господи, благодаря Ти за светлината, която си ми дал. Аз искам да вляза в тази светлина и да Ти служа по нов начин. Тогава един ваш приятел от невидимия свят ще ви пошепне: Вземи четката и боите и започни да рисуваш! – Нима отсега нататък ще ставам художник? – Да, вземи четката и боите и започни! – Ама аз съм вече 45 годишен човек. – Ти сега именно можеш да работиш. Ако всички хора, били те учени или прости, станат художници, светът ще се оправи. Желал бих всички хора да станат гениални художници. Песимистите ще кажат, че за тях няма да има работа. Не, те ще отидат на Слънцето и като се върнат ще разправят на простите хора какво са видели там. Казвате: Тези работи не ни интересуват, ние живеем и работим за

папото (за хляба). – На Слънцето не се говори за папото. На Земята всички говорят за папото, но за да го придобие, вие трябва да бъдете разумни, гениални хора. Папото казва: Който ме яде, той трябва да стане гениален човек. Казвате: Докажи всичко, което говориш. – Има два начина за доказване на въпросите. Ние си служим със силния начин.

Дохожда някой и ме пита: Как може да се развива животът? Аз изваждам едно житно зърно и питам: Какво искаш да направя с това житно зърно – в Земята да го посея, или на воденичния камък да го туря? – Не ме интересува житното зърно, аз искам да намеря Истината. – Щом търсиш Истината, трябва да бъдеш подложен на ред изпитания: ще те посадят в земята и ще те засипят отгоре с пръст. След това ще дойде влагата, топлината и Слънцето и ти ще изникнеш, ще цъфнеш и плод ще завържеш. Ако не искаш този метод, ще те турят на воденичния камък, дето ще побелееш. След това ще те турят в чували и ще попаднеш в дома на някоя домакиня. Тя ще вземе част от тебе, ще те пресее, ще те постави в топла вода, ще те помачка, ще ти предаде форма и после ще те опече. След това ще попаднеш в устата на човека, между зъбите му, в кръвта, в мозъка му, дето ще разбереш какво нещо е мисъл. След това ще изникнеш отново, в красива, стройна форма, във формата на някое възвишено същество, богато с опитности и знания. Тези са двата метода, по които животът се развива. От двата метода за предпочитане е да бъде човек посят в земята, както житното зърно се посажда и след време пониква. Сегашното човечество е избрало втория начин – то минава през воденичния камък.

Хората се нуждаят от нови, Божествени идеи. Мнозина казват, че новите идеи били празна работа. – В живота

няма празни работи. В живота всяко нещо има свой строго определен смисъл. От вас зависи как ще използвате живота и благата, които ви са дадени. Вие имате здраво, добре устроено тяло, здрав мозък, здраво сърце и нищо друго не ви остава, освен да работите с тях и да се ползвате от енергията им.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола, да съдите и вие дванадесетте племена Израилеви.“ Значи на всеки престол ще седи по един от дванадесетте апостоли, които представят дванадесетте зодии. Помислете кой апостол на кой престол седи. Всеки престол представя Божествен принцип, в който се включва Божествената Любов, Божественото знание и Мъдрост. Велики работи са тези, но за да се домогнете до тях, трябва да бъдете млади, с надежда, че можете да напредвате и да се развивате. Светът, в който живеете, представя възможности за вашето развитие. Когато се казва, че светът ще се свърши, това е в преносен смисъл. Божественият свят е вечен, той никога не може да се свърши и това, което човек е създал, предстои на вечни промени. За да видите как се развива Божествения живот, трябва да се съединят безброй картини, които да се движат бързо една след друга. Само така можете да имате малка представа за целокупния живот. Когато животът на човека се изменя, това показва, че картините на неговия живот се променят и той трябва внимателно да следи, за да намери вътрешната връзка между тях. След време, когато пожелае, човек отново може да тури тия картини, да види през какъв път е минал. Нищо в света не се губи, не изчезва. Всичко в живота има смисъл.

Следователно, докато сте на Земята, радвайте се на живота! Радвайте се на изгряващото Слънце! Радвайте се на цветята, които растат и цъфтят. Радвайте се на птичките,

които пеят! Радвайте се на здравето си, на разположението си. Всичко, което ви е дадено, струва повече от милиони. То с нищо не може да се сравни, с нищо не може да се откупи. Когато милионерът не разбира живота и не го цени, неговото богатство е товар, който го спъва. Той трябва да изгуби своето богатство и да стане пълен сиромас, за да разбере какво богатство се крие в живота.

Ще изясня тази мисъл със следния пример. Вървят двама души: единият носи на гърба си чувал с 20 кг. злато, а другият – в ръцете си един килограм хляб. В първо време те се разговарят, радват се на Природата. Като извървят няколко километра, първият пътник започва да остава назад, да пъшка, да се обезсърчава. Вторият се обръща назад и продължава да му говори. Първият нищо не му отговаря. – Защо мълчиш? Защо не кажеш мнението си как мислиш по дадения въпрос? – Сега нищо не мога да мисля. – Защо? – Чувал имам на гърба си, тежко ми е. Свалям чувала от гърба на първия и го турям на втория. Сега той не може да ходи, не може свободно да мисли. Но като сваля чувала и от неговия гръб, и двамата вървят добре, мислят свободно и се разбират.

И тъй, въпросът не седи в това да бъдем сиромаси или богати. Важно е и като сиромаси, и като богати, да имаме правилни отношения към Първичната Причина, към душата си, към своя ближен. Ако е за богатство, всички хора са синове на богати родители, а при това искат още да забогатяват, но смисълът не е в богатството. Христос казва „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ Значи две неща са нужни на човека: живот, който постоянно да се придобива и знание, което също така постоянно да се придобива. Първичната Причина изисква от хората не само да придобиват знания, но и да участват в

радостите и скърбите на живота. Човек трябва да се стреми към живот, към светлина, към Любов, към мир, към радост, която поддържа всички тия стремежи.

Сега пред вас се разкрива широко поле за работа. Които вярват, те ще се ползват, които не вярват, те трябва да работят, да развиват вярата си, за да могат чрез нея, като необходим елемент да постигнат Божествения живот, който иде вече в света.

Беседа от Учителя, държана на 26 февруари, 1928 г. София – Изгрев

ИЗНОВО

„Истина, истина ви казвам: Ако се не роди някой изново, не може да влезе в Царството Божие.“

(Йоан 3 : 3)

Сега ще говоря само върху думата „изново“ от прочетения стих. Вие можете да турите ударението на тази дума или върху слога „из“, или върху слога „но“, както искате. Важно е, че се говори за „новото“ в живота. Силата на човешкия живот не седи в новото; силата на знанието не седи в количеството външни знания, които човек има; силата на богатството не седи в многото пари и къщи, които човек има; силата на човека не седи в изкуствата, които той владее. Сега, като определям тия неща, вярвам, че като учени хора вие добре ще ме разберете. Като разсъждавате върху новото, вие ще се домогнете до нов начин на мислене. Вие ще дойдете до заключение, че многото неща носят нещастия за хората. Многото богатства правят човека нещастен. Многото знания представят товар за човека. Колко от своите знания човек може да приложи в живота си? Какво ви ползва знанието на цялата Библия, знанието на много стихове от нея наизуст, ако не ги прилагате в живота? Срещате двама души, единият от които знае цялата Библия и Евангелията, но не ги прилага в живота си, а другият знае

само стиха „Бог е Любов“ и го прилага в живота си. Как мислите, кой от двамата се ползва повече от знанието си? Кой от двамата е по-силен човек?

Ще представя други две положения: Имате пред себе си човек, който знае теорията на музиката отлично, с всичките ѝ тънкости в съчетание на тоновете, с всички знакове за изпълнение, с всичката хармония, но няма ръце и не може да свири. Казвате: Може да пее добре. Представете си, че и гласът му е гъгнив, има някаква повреда в ларинкса, вследствие на което не може и да пее. Какво се ползва този човек от многото знание на музиката? Срещате след това друг човек, който не знае теорията на музиката, но има усет към музиката и какъвто инструмент хване, може да свири. От друга страна и гласът му е хубав, пее добре. Кой от двата случая представя по-щастливо съчетание на възможности и сили в себе си? Това не значи, че теорията не е нужна. И теорията е необходима, но животът започва първо с факти, с практика, а след това иде теорията. Дългият живот създава теорията. Теориите в живота представят нещо старо, архаическо, изостанало. Те предполагат минал живот на хора, които са живели преди хиляди години. Всяка теория илюстрира минала история на човечеството. Има нови теории, които определят бъдещия живот на хората. Как се създават тези теории? Тези теории говорят за някакъв бъдещ живот на хората, и затова предвиждат как ще живеят тези хора на своето време. Теории за настоящето обаче не съществуват. Значи, има теории на миналото и теории на бъдещето. Когато изучава и едните, и другите теории и не може да разбере нито миналото, нито бъдещето, човек изпитва недоволство от живота и той започва да спори коя от тия теории е права и коя не. Според мене за всеки даден случай, за всяко дадено вре-

ме, съответна теория е права. Достатъчно е един човек да поддържа дадена теория, за да мине тази теория за права. Следователно, щом една теория има един последовател, тя е права и може вече да съществува поне в неговия ум. Тази теория е права, но не е реална.

Сега ще определя какво нещо е реалност. Коя е мярката на реалността? Мярката на реалността е правата линия. Правата линия има две граници, т. е. тя се ограничава от две точки. Ако турите и трета точка на една линия, тази линия вече не е права, но крива линия. Дали тези две точки заемат пространство или не, това е друг въпрос обаче правата се ограничава само от две точки. Едната точка представя Първичната Причина, а втората – човека. Оттук казваме: Правата линия определя отношението между Първичната Причина и човека. С други думи казано: Правата линия определя отношението между Първичната Причина и последствията, които тя е произвела. Значи връзката между Първичната Причина и последствията, които Тя е произвела наричаме права линия. Правата линия подразбира абсолютния Божествен свят, за който съществуват много теории. Какво представя Божественият свят? Божественият свят е свят на вечна радост, свят на вечна красота, свят на вечно богатство, свят на вечна сила, свят на вечна разумност. И много още може да се говори за Божествения свят. Когато човек изгуби правата линия, т. е. правия път в живота си, той нарушава отношенията си към Първата Причина и в ума му влиза съмнението като трета точка на правата линия. Щом се яви тази точка, правата взема друго направление, изкривява се и ние имаме вече нова линия, която наричаме крива. От тази крива линия може да се образува триъгълник, обърнат с върха надолу. Задачата на съвременната философия и наука се заключава в това да обърне

този триъгълник с върха нагоре и да го превърне в равноностранен. С равностранныя триъгълник учените искат да покажат, че трите лица на Бога са еднакви. Тъй щото, от която страна на правата да се яви третата точка, наляво или надясно, всякога ще се образува крива линия, от която впоследствие ще се образува триъгълник. Триъгълник, образуван от крива линия, представя затворен, ограничен живот, от който човек черпи опитности.

И тъй, от гледището на новите положения в живота, вие трябва да имате строго определена мярка какво нещо е правото. Правото се определя само от две точки. Щом говорите за правото, вие трябва да имате идея за Бога и за себе си. Нямате ли определена идея за Бога като носител на красота, радост, сила, богатство, разумност, вие не можете да имате идея за правото, за правата линия. Мнозина имат идея за Бога, като за някакво отвлечено същество, което изпълва пространството, но което няма никакви отношения към хората. Не, едната точка на правата линия е Бог, а другата точка – човекът. Значи Бог и човек образуват права линия. При това положение, дето и да се намира, човек трябва да мисли, да чувства и да постъпва като Бога. Кажете ли, че не знае как да постъпва, човек създава вече условия за образуване на крива линия. Правата линия влиза в устройството на цялата Слънчева система, във всички Слънца и планети, в целия Космос. Кометите обаче се движат по криви линии. В цялата Вселена се забелязва стремеж на всички движения да вървят по права линия. В този смисъл, еволюцията на човека не е нищо друго, освен стремеж на човешката душа да върви по права, да дойде до познаване на правата линия или до отношенията, които съществуват между Бога и самата нея. Дойде ли до тези отношения, човек ще придобие онова щастие, онова здраве към кое-

то се стреми. Човек не може да бъде щастлив, нито здрав, ако няма истинска идея в себе си за Първата Причина. Истинска идея е онази, която при никакви мъчности, при никакви страдания и изпитания не се изменя. Тя всякога остава една и съща. Върху тази идея именно се гради животът на душата. Ето защо ние казваме: Умът мисли, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Сърцето чувства, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Душата се разширява, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Духът се просвещава и укрепва, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Който изгуби тази идея, той умира.

Какво нещо е смъртта? Смъртта е врата, която води в друг свят, различен от този, в който сега живеете. Същевременно смъртта определя точките на човешкото отклонение. Човек трябва да умре, за да види де се е отклонил от правия път. Само смъртта е в състояние да върне човека към първото му състояние, като му обясни причината за дето той умира. Тя ще му покаже точно мястото, дето той се е отклонил от правата линия. И теориите на съвременните учени доказват, че всички тела в движението си се стремят да се приближат към правата линия. Някои от авторитетите на науката казват, че при движението си орбитата на Земята постепенно се стеснява, при което се очаква един ден Земята да образува права линия със Слънцето. И при това положение Земята ще продължава да живее. На мнозина се вижда чудно как е възможно при такава промяна със Земята, тя пак да продължава да съществува. Да се задава такъв въпрос, то е все едно като кажа на мравята, че ще живее дълъг живот, тя да ме пита дали ще живее по същия начин, както днес живее. Някога, в далечното бъдеще, мравята ще живее като човек. Колкото и да говоря на мравя

вята за човешкия живот, тя няма да ме разбере. За нравята човешкият живот е толкова разбран, колкото и духовният живот за обикновения простосмъртен човек.

Духовният живот е неразбран за човека; религиозният живот е неразбран за човека; моралният живот е също неразбран за човека. Докога този живот ще остане неразбран? Докато дойде до положение той да го живее, а не само да говори за него. Когато някой говори за морален живот, а не го живее, това показва, че този живот за него е неразбран. Някой говори за морален живот, а при това краде; той говори за духовен живот, а го изключва от себе си; той говори за сила, а като го срещне мечка, бяга, крие се от нея. Де остава силата на този човек? – Ама мечката беше много голяма, с рунтава козина и ме изгледа много страшно. Питам: На какво се дължи страха? Кога се е явил страхът за пръв път? Акробатът, който върви по въже, е смел и решителен, докато пази равновесие под краката си. Това значи: докато се образува перпендикуляр от главата към краката му, акробатът е смел. Равновесието му се дължи на този перпендикуляр. Щом перпендикулярът се наруши, равновесието изчезва и акробатът започва да губи своята смелост. Следователно страхът е резултат на някаква вътрешна причина в човека, която го отклонява от правата линия на неговия живот. Страхът показва, че човек е изгубил своето равновесие. Съмнението, неверието е довело човека до положение толкова много да опорочи своя живот, че да заприлича на стар лихвар. Едно време полици не съществуваха и хората нямаха толкова страдания, колкото днес имат. Сега някой подписва една полица и се нагърбва цял живот да я изплаща. И след всичко това, хората казват: Да се осигурим! – Как ще се осигурят? Като плащат полици цели 20–30 години наред, докато косата им побелее? Сутрин, като ставате,

и вечер, като си лягате, все този биволски език – полицата носите в ума си и казвате: Няма какво, трябва да се плаща! И след това някой учен пише как сгрешил първият човек. Богословът пък пише колко време трябвало да се изплащат греховете на първите човеци. В Англия на всички учени, свършили по философия, право, богословие, прибавят към името им частицата „дий“, като отличие на ученост. Българинът пък, когато оре нивата, казва на коня си: „Дий!“ С това той подтиква коня да върви напред, да не спира, да върши работа. И продължават философите и богословите да разискват по-нататък какво наказание предстояло на всеки, който сгреши пред Бога. Не само това, но те третират въпроса колко години трябва да се изплаща това наказание. Някои от тия учени са изчислили, че за големите наказания човек трябвало да плаща толкова години наред, колкото са нужни за изпаряването на водата от океана като се приеме, че всяка година се изпарява по една капка вода от океана. Страшно е това наказание! Питам: Отде знаят учените тия неща? Те били ли са при създаването на Божественото право? Това са човешки измислици. Тия учени се спират върху стиха от Писанието, дето е казано: „Ще ви изхвърля от пред лицето си.“ Да, но по-нататък е казано: „О, Израилю, обърни се към мене, и аз ще те помилвам!“ Следователно с какво право тия учени определят такова грамадно число години за изправяне на човечеството? Само Бог има право да наказва и да прощава грешника. Той го създаде и Той ще го прости. Който люби, само той има право да наказва и да прощава. Който не люби, той няма право нито да наказва, нито да прощава. Псалмопевецът казва: „По правда си ме наскърбил.“ Аз казвам: По Любов си ме наскърбил. Когато човекът на безлюбието наказва, казвам: Божията Любов не допуска кривите линии.

Ще приведа един малък разказ, за изяснение на тази идея. Един светски господин уловил в гората едно хубаво славейче и го турил в кафез да му пее. Всяка сутрин той му турял вода, храна, наглеждал го, радвал му се. Всичко имало славейчето в този кафез, но свобода нямало. Един ден, в ръцете на този господин попаднала Библията и Евангелието и той започнал редовно да ги чете. Под влияние на тази книга, той се обърнал към Бога и започнал да размишлява върху главните принципи, които се съдържали в нея. Като размишлявал върху Истината, която носи свобода, той си казал: Наистина, всяко живо същество трябва да се ползва от свободата, която му е дадена от Бога. Щом е така, аз ще пусна и моето славейче на свобода. Понеже свободата на това славейче зависи от мене, аз ще изпълня този велик Божи закон. Взел кафеза в ръцете си, изнесъл го навън, закачил го на един гвоздей и го отворил. В това време една сълза се търкулнала по лицето му: Дожаляло му за славейчето, което тъй хубаво го веселило със своята песен, но казал: Ти прекара при мене скръбни дни, лишено от свобода и простор. Бъди щастливо от този момент и радвай се на свободата, която ти е дадена. Като видяло кафеза отворен, славейчето радостно подскочило и хвъркнало на свобода. След два-три деня славейчето дошло пак при своя господар, но с другарка. Влезли в кафеза и там прекарвали нощта. На сутринта пак напуснали кафеза. На другата вечер славеят пак влязъл в кафеза на господаря си. С това той искал да му каже: Понеже ти ме обичаш, аз ще дождам всяка вечер с другарката си да ти пея, а сутрин ще излизам в гората на свобода.

Питам: Не можете ли и вие като този светски господин да отворите кафезите със своите стари възгледи и да ги пуснете в гората на свобода? Не можете ли и вие като

този славей, който обичал господаря си, да идвате всяка вечер да му пеете, а сутрин да излизате на свобода? Тъй щото, не унищожавайте своя кафез, но закачете го на стената, да седи там отворен, за да може в него всеки певец свободно да влиза и да излиза. Ако славеят можа правилно да разреши своя въпрос, не можете ли и вие да разрешите своя по същия начин? Доволен от господаря си, славеят решил всяка вечер да дохожда в кафеза да пее, да изкаже благодарността си от него. При това разрешение и славеят, и господарят му останали доволни.

„Изново.“ Вие трябва да започнете живота си изново. Под думата „изново“ разбирам онова чисто, възвишено, благородно, Божествено начало в човека, което осмисля всичко. За тази цел казвам: Не внасяйте в чувствата си никаква киселина! Киселините трябва да служат само за стимул, но не и за храна на чувствата. Чувствата в човека трябва да произтичат от самия живот. Това значи: чувствата се пораждаат само към живите същества; тия чувства трябва да бъдат фини, възвишени и благородни. Дето има такива чувства, там има условия за Любов. Значи Любов може да съществува само между две разумни същества, на които съзнанията представят двете точки на правата линия. От правите линии на техните съзнания ще се образуват две успоредни прави. При тази паралелност на правите, не може да става никакво стълкновение. Ако искате да дадете право на някой човек, оставете го да върви паралелно с вас, не спускайте към него никакви тангенти, никакви криви линии. Това значи да оставите човека свободен. Свободата е нещо относително. Който не разбира Божиите закони, както и законите на своята душа, нито той може да бъде свободен, нито на другите може да даде свобода. За да бъде свободен, той трябва да има ясна представа за

Първата Причина, а след това и за себе си. Това не подразбира, че човек трябва да обхване нещата със своя ум. Човек може да обхване с ума си само тия неща, които разбира. Хората не разбират Бога, защото искат да Го обхванат с ума си. Те не Го разбират, защото му дават форма, подобна на тяхната. На Бога не може да се даде никаква форма. Когато мислите за Бога, за Първата Причина, представете си Го като необятна интелигентност, като безгранична Любов и Мъдрост, която едновременно обхваща всичко в света, разбира нуждите на всички живи същества и им помага.

Казвате: Докажи това нещо! – Мога да ви го докажа, но искам да зная по кой начин желаете да ви го докажа: по закона на посаденото житно зърно в земята, или по закона на меленето на житното зърно на воденицата? Понеже развитието на сегашното човечество върви по втория закон, т. е. меленето на житното зърно, за това доказване се изискват хиляди години. Ако имате търпение да чакате хиляди години, готов съм да ви донеса факти не само от 99 кладенци, но от хиляди кладенци още, И тогава вие ще употребите още толкова години, докато прочетете всички тия факти и се убедите в моите доказателства. Като се ровите между тези научни данни, някои от тях ще ви отправят за сведения към еди-коя си Слънчева система и вие трябва да блъскате главата си от една система в друга, докато най-после кажете: Нищо не разбрах по този въпрос. След това ще ви изпратят в друго някое учено общество, което живее на звездите, да видите как там разрешават този въпрос.

Като ме слушате да говоря по този начин, ще се запитате отде дойдоха тези учени общества? Как се пренесоха от пространството на Земята? С това искам да кажа, че ако е въпрос за съмнения и противоречия, аз мога много такива да ви създам, но интересно е, че след като твърди-

те, че Бог ви е създал, отде дойдоха толкова много съмнения и противоречия във вашия живот? Според мене никакви причини нямаше, за да дойде във вас съмнението и противоречието. Как е възможно да се роди от вас това незаконородено дете, съмнението? Как е възможно, при вашата чистота и светост, да се роди от вас съмнението и подозрението? Всеки трябва да си зададе този въпрос и да се помъчи да си отговори. Част от енергията на желанията, които не могат да се изпълнят, произвеждат в ума на човека някаква отрицателна мисъл. Тази отрицателна мисъл впоследствие произвежда съмнение в човека. Например срещате своя приятел, разговаряте се и той обещава, че еди-кой си ден, на определено място и в определен час, ще се срещнете пак, да се уговорите за някаква важна работа. Дохожда определеният ден. Вие отивате на определеното място, но приятелят ви не е там. Чакате час, два, три, той все още не дохожда. Започвате да се съмнявате, да търсите причината за неговото закъсняване. Коя може да бъде причината за това? Или, че той се е размислил да дойде, или му се е случило нещо важно, което е попречило да изпълни обещанието си. Вие считате, че приятелят ви трябва да устоява на думата си, да бъде като божество. Действително, чистият и светият човек трябва да устоява на думата си. Такъв човек с нищо не може да се оправдае: че тренът закъснял, че параходът прекарал някакво малко крушение, или че сам той заболял – нищо не го оправдава. Не може да се яви причина, която да му противодейства. Ако срещне физически препятствия, най-после той от тялото си навън трябва да излезе и пак да се яви навреме в определения ден. Когато някой ангел обещае на човека нещо, той ще се яви навреме: дали вън ще има буря или земетресение, дали ще бъде окован във вериги и в букаи, той трябва всичко да

преодолее и да се яви навреме. Не направи ли така ангелът Господен с Петра? Той влезе точно на определения час при Петра, свали оковите от краката му и каза: „Стани и излез вън!“

Днес всички хора се намират в положението на Апостол Петра: Хвърлени в тъмница, краката им в букаи и чакат да дойде някой да ги освободи. Ангелът се моли сега за вас и слиза от Небето да ви освободи. Той влиза в затвора, сваля букаите от краката ви и казва: „Излезте вън!“ – Излезте вън, не мислете за своите стари затвори, идете при своите братя и сестри и заедно с тях благодарете на Бога, че ви е избавил.

За да постигнете това, за да дойде ангел Господен от Небето да ви избави, вие трябва да имате разбиранията на онзи забележителен американски генерал, който като вървял един ден из улиците, минал покрай една казарма, в двора на която видял малка дружина войници, около 10–15, които се мъчели да вдигнат една голяма гредата. Той се приближил при тях и взел да наблюдава какво ще стане. Войниците се мъчели да вдигнат гредата, но не могли. Генералът погледнал към взводния им и попитал: Защо не помогнете на войниците заедно да вдигнете гредата? – Аз съм взводен, а те – обикновени войници. Моята работа е да заповядвам, а те трябва да изпълняват. Тогава генералът се навел, турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я вдигнат. След това той се обърнал към взводния, подал картичката си и казал: Господине, ти си началник на тази малка дружина; аз пък съм генерал Вашингтон.

По същия начин и Бог изпрати Сина си сред човечеството да го научи на закона на служенето. Затова Христос казва: „Не дойдох да ми послужат, но да послужи.“ Син Божи дойде да помага на хората, а те, обикновени

простосмъртни, обикновени взводни началници на малки дружини, капрали, искат да заповядват на света. Питам: От какво страда светът? От капрали. Светът е пълен с капрали, с взводни. Дето да се обърнете, все капрали ще срещнете: и в науката, и в изкуствата – навсякъде в живота. Щом дойде въпрос да се помага някому, ние трябва да бъдем готови да подложим рамото си под гредата, т. е. под мъчнотията и да я повдигнем. Мъчнотиите и благата са общи за цялото човечество.

Ще приведа още един пример за правилни разбирания. Един ден американският председател на републиката, Вашингтон, вървял из града и спрял малко на пазара. В това време той видял, че един богат човек се озъртал, като че търсел нещо. Той го запитал: Господине, какво търсите? – Търся някой човек да ми занесе пуйката до дома. – Аз мога да ви услужа. – Добре, вземете пуйката. Тръгват двамата: богаташът напред, председателят на републиката след него. Стигнали най-после до дома на богаташа. Последният се спрял, бръкнал в джоба си, извадил от кесията си четвърт долар и го подал на носача. Носачът погледнал към парите, погледнал към богаташа и мълчал. – Защо не вземеш парите? Не си ли доволен от това, което ти давам? Ето, вземи още четвърт долар! Той пак мълчал. – Защо мълчиш? Навярно си недоволен нещо. Че пуйката не струва колкото възнаграждението, което ти дадох. Тогава Вашингтон извадил от джоба картичката си, подал я на богаташа, като му казал: Приятно ми е, че можах да Ви направя една малка услуга – „Председател на републиката – Вашингтон.“ И съвременните хора като този богаташ са научени да извадят от кесията си четвърт долар, да го дадат на носача, който носи пуйката им, и с това разрешават въпроса. Да, ами ако този носач е председателят на репу-

бликата? Какво ще правят тогава? Съзнание и разбиране се иска от хората.

„Изново.“ В какво се заключава новото? Кое е новото в българския народ? Кое е новото в духовенството? С какво ще се похвалят те? Може би ще се похвалят с това, че обявили гонение против религиозните секти в България. И това не е лошо, но казвам: Ако духовенството е на прав път, българският народ трябваше да бъде в добро положение. Освен това, държавите от целия свят трябваше да вземат пример от България. Така ли е всъщност? Какво виждаме ние в България? Тя е потънала в дългове, навсякъде се вършат насилия; тук-там чувате, че се извършили убийства. Така е в България, така е и в целия свят. Но казвам: Този не е правият път. Така не може да се живее. Това не е новото в света. Новото седи в Божественото. То изисква между хората да се създадат искрени отношения, които да почиват на Истината, а не на лъжата. Престъпление е да живееш с човека, а да поддържаш мисълта да го ухапеш някъде, да го изнасилиш или да смутиш духа му. Благородството на човека се заключава в това да покаже на брата си пътя към свободата, към знанието и радостта. Намери ли веднъж този път, той ще бъде силен, здрав и богат. Всеки човек, в когото Божественото се е събудило, може да покаже на хората пътя към забогатяване, но те разбират друго богатство. Божественият човек обаче не се спира пред външното богатство. Той знае, че това богатство е причина за всички нещастия в света. Сегашното богатство е богатство на неправда, на насилие; властта, която цари по целия свят, е власт на насилие; управляващите в света си служат повече с неправда и насилие. – Ама ти не вярваш ли в държавата? – Аз не вярвам в държава, която се крепи па насилие и неправда. – В каква държава вярваш? – Аз вярвам в държава, в която

съществува Правда; аз вярвам в държава, в която съществува Любов. Когато такива държави се основат в света, те няма да затварят престъпниците по цели 20 години в затвор и да ги държат там с вериги на ръцете и на краката, но ще потърсят причините за техните престъпления. Щом намерят причините, ще потърсят начин да премахнат тия причини, за да не поставят тия хора при условия да повтарят грешките или престъпленията си.

Казвате: Защо Бог е създал света така, че едни хора са богати, а други – сиромаси? – Вие не знаете причините, които са заставили Бога да постави едни хора при богати, а други – при бедни условия. Ако Той би поставил богатия при условията на бедния, богатият би извършил големи престъпления. За да не прави грешки, престъпления, Бог му даде власт, сила, богатство. Това не значи, че богатите хора са лоши, но понеже не разбират законите на живота, те не могат да използват бедните условия и вместо да се повдигнат, ще се провалят. На сиромасите Бог казва: Понеже имате силна воля и светъл ум, вие ще можете да използвате условията, при които съм ви поставил за вашето растене и развиване. Един ден, когато преодолеете тези условия, и вие ще станете богати. Тъй щото намерението, желанието на Бога е да направи всички хора щастливи и богати. Затова именно Той е поставил всеки човек при специфични условия, благоприятни за неговото развиване. – Ама защо днес съм останал неучен, прост човек. – Има причини за това, които един ден ти ще разбереш. Иначе желанието на Първата Причина е да бъдеш и учен, и богат, и праведен. Всичко това ти ще постигнеш на своето време и място. В света, в който сега живеете, съществува пълен ред и порядък, който вие, поради непознаване на Божествения план, не разбирате. За неразумните хора по-лош свят от този, в

който живеят, не съществува. За разумните обаче по-добър свят от сегашния няма. Съвременните хора живеят в свят, подобен на забавачница, в която всички части на предметите са захвърляни, и децата се поставят на работа, да турят всяка част на нейното място. Децата в тази забавачница се учат да творят. Там частите не са безразборно нахвърляни, но всяка част има свой номер и по реда на номерата децата ги поставят на съответни за тях места.

Следователно, за да изправи живота си, човек трябва да постави всяко противоречие на неговото място. Какво правят съвременните хора като се натъкват на някои противоречия? Като не могат да ги поставят на съответните им места, те казват: Бог не ни обича, хората не ни обичат, никой не мисли за нас и т. н. – Каква е тази философия? Къде може да заведе човека тази философия? Няма защо да очаквате хората да ви обичат, да се молят за вас. Всеки сам трябва да се моли за себе си, всеки сам трябва да работи. Когато положението ви е много затруднено, можете да се помолите заедно с приятеля си, но всякога трябва да разчитате първо на себе си. Като се помолите двамата, молитвата ви ще бъде приета. Казано е в Писанието: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз.“ Синът трябва да отиде при баща си, да отвори сърцето и душата си пред него и да се помоли да му даде това, от което се нуждае. Той не трябва да изисква баща му да отиде при него. Ако синът или детето не може да отвори душата си пред своя велик Баща, да Му каже, че е изпаднал в тъмнина, в съмнения, в подозрения, пред кого ще отиде? Нека иска светлина от своя Баща, да оправи работите си и ще получи. Когато дете краде от сладкото, което майката е скрила от него, а после отрича, че е пипало сладкото, не знае ли, че лъже? То познава своята погрешка, познава и

лъжата, но не се признава, защото се страхува от тоягата. Ако детето знаеше, че като каже Истината, няма да бъде наказано, щеше да признае погрешката си. Страхът от наказание, който хората изпитват, става причина те да лъжат, да крадат, да вършат ред още престъпления. В това се крие лошата страна на възпитанието.

Много от съвременните възпитатели казват, че тоягата е благословено нещо, понеже е излязла от рая. Вярно е това, но докато тоягата беше в рая, имаше паници, пълни с мед и масло. Щом тоягата излезе от рая, нищо не остана в паниците, но по гърбовете на хората останаха следи от нея. Като казват сега, че тоягата е излязла от рая, едновременно с това те трябва да си спомнят, че и човек излезе от рая. Докато беше в рая, и тоягата беше чиста и свята като човека. Щом той излезе от рая, и тя се опетни. Тъй щото, ако човек е грешен, тоягата е десет пъти по-грешна от него. Тогава защо ще ви бият с една грешна тояга? Какъв смисъл има в това? Ако е да ви бият, по-добре да вземат една райска тояга, която още не е опетнена и с нея да ви бият. Така поне праведни ще станете. А тъй, да ви бият с грешна тояга, това не се позволява. Който бие, с Любов трябва да бие. Престъпление е да биете без Любов. Що е престъплението? Всяко наказание, нанесено без Любов, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без Мъдрост, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без Истина, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без Правда, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без Добродетелта, е престъпление. На това основание, питам: Как можеш да съдиш брата си? Всеки човек, когото съдиш, е твой брат, роден от една и съща майка. Ще кажете: Ако хората не се съдят, може ли светът да се поправи? – Може. – По какъв начин? – Чрез Любовта, Мъдростта, Истината,

Правдата и Добродетелта. Тогава казвам: Право е това, което има две точки. Ако държите в ума си първата точка, т. е. Първичното съзнание, че Бог царува навсякъде и изпълва цялата Вселена, вие сте намерили смисъла на живота. Всякога дръжте в ума, в сърцето и в душата си това Више съзнание, за да разберете, колко е велик Бог, когато от своето високо положение, слиза до най-малкото същество и го облива със своята Любов. Когато обичате някого, вие взимате неговата форма. Така и Бог прави. Като слиза при нас, Той взема човешка форма. Като отиваме при Него, ние взимаме Неговата форма. Значи, сега Бог става като човека, а някога, когато отидем при Бога, ние ще станем като Него. Това не значи, че ще станем в буквален смисъл като Бога, но ще имаме Божиите мисли, чувства и постъпки.

Мнозина се смущават от това, че имат много неразрешени въпроси в живота си. Това не трябва да ги смущава. Не очаквайте света да се оправи, но знайте, че той е оправен. Защо? Защото Бог царува в света. Ако виждате някаква анормалност в света, тя се дължи главно на особени схващания на хората за света. Някой казва, че вън е студено, а друг, че вън е топло. Студът и горещината не са абсолютни неща. Когато на едного е студено, на другото е топло; и обратно: когато на едного е топло, на другото е студено. Има микроби, които и при 500 горещина не умират, когато човек, с всичката си топлина, не издържа и до 50° температура.

„Изново.“ Това не значи, че трябва да отхвърлите старото, но трябва да турите ново начало, да започнете да чертаете бъдещето на вашия живот. Днес всеки иска да го обичат. Коя трябва да бъде основната черта на вашия характер, заради която хората могат да ви обичат? Преди всичко, човек трябва да бъде готов на услуги. Това говори

за щедрост на характера. По този начин близките около вас ще разберат, че има добри и разумни хора в света. Не е достатъчно само да желаете да бъдете добри, но трябва да докажете, че сте такива. Ако искате хората да ви признаят за добър цигулар, трябва да свирите добре на цигулка. Ако искате да ви признаят за добър пианист, трябва да свирите добре на пиано. Ако искате да минавате за художник, трябва да рисувате добре. Ако искате да минавате за виден учен, трябва да имате знания. При това, вашето знание трябва да се приложи в живота ви, да бъде в полза, както на вас, така и на ближните ви. Лекарят е необходим на хората дотолкова, доколкото може да ги лекува. Моралистът е необходим на хората дотолкова, доколкото може да им помага, да ги повдига в живота. Духовният човек е необходим на хората дотолкова, доколкото да им даде направление в живота, да ги подтикне към Великото Начало. Днес между всички народи и общества се явяват нови хора, с нови и светли идеи, които подтикват човечеството напред. Тези хора се срещат навсякъде по света: в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Китай, в Япония, в Русия, в България и т. н. Те носят нов морал, нови разбирания, които служат като звено, като условие за привличане към Земята на енергиите, които идат от духовния свет. И ако хората днес са недоволни от себе си, причината за това се дължи на факта, че много от небесните извори са затворени за тях и те не могат да ги използват. Много от енергиите, необходими за пресъздаването на техните мисли и чувства, не достигат до сърцата и умовете им. Защо? Те сами са прекъснали тия съобщения и сега трябва усилено да работят, да ги възстановят. Някой е недоволен. Защо? Липсва му нещо. Голяма липса има сега в света! За да се набави тази липса, изискват се нови хора, нови общества, които да привличат

духовните блага към Земята. Съвременните хора мязат на моряците из моретата, които понякога вода газят, жадни ходят. Солена е морската вода, не е добра за пиене. Трябва да се намери начин да се пречисти тази вода, да се извади солта от нея. Сегашният свят е осолен повече, отколкото трябва.

Едно българско семейство, което се състояло от свекър и свекърва, от син, снаха и зълва, варили един ден боб. Свекървата вдигнала капака на тенджерата, и като видяла, че бобът е готов, турила малко сол и го вкусила – намерила, че е добър. Подир малко дошла снахата: погледнала боба, видяла, че е време да се тури сол. Взела лъжицата, турила сол и го вкусила. Добър е! – казала снахата. Дошла зълвата. И тя си спомнила, че този ден се вари боб: Чакай да туря малко сол, да се каже, че и аз нещо съм направила. Турила солта и си отишла. Сядат на обяд да се хранят. Хапнал свекърът, хапнал синът – невъзможно е да ядат боба. – Кой тури сол в боба? Свекървата се обадила: Аз турих. Снахата казала: И аз турих. Зълвата: Че и аз турих. – Затова бобът е толкова солен! Има ли нещо лошо в това? Лошото не е в боба, но в пресоляването: турено му е сол повече, отколкото трябва. И в живота на съвременните хора е турено сол повече, отколкото трябва и то не онази сол, която дава живот, но сол, която прибавят към храните, за да не се развалят. Не туряйте сол повече, отколкото трябва. Пресолените неща са развалени. Месото, веднъж заклано, и то е вече развалено. Като го посоляват, хората успяват донякъде само да спрат процеса на разлагането в него, но щом месото не е живо, този процес е започнал вече. Колкото и да се соли, процесът не може да се преустанови.

„Изново.“ Под думата „изново“ Христос разбира вечен процес – процес на вечно обновяване. Като става

сутрин, докато изгрее Слънцето, човек трябва да се измени, да бъде нов човек. Това е закон на вечно подмладяване, на вечно обновяване. Изхвърляте старите идеи от ума си! Новото учение не позволява да носите една и съща дреха два дена наред. Казвате: Възможно ли е това? – Възможно е. В 365 дена ще промените 365 костюма. Новото учение не позволява костюмите ви да имат еднообразни цветове. Всеки костюм ще има различен цвят. – Практично ли е това? – При сегашните условия не е практично, но при новите условия, когато ще има много шивачи, това ще бъде в реда на нещата. И днес има много шивачи. В бъдеще тази професия ще представя нещо завидно. Ако днес това външно разнообразие в цветовете е невъзможно, вътрешно поне е възможно. Какво струва на човека, всяка сутрин, като става да си прави по един костюм от лен, или от коприна, и то различни по цветове? Какво струва на човека, всяка сутрин, като става, да си каже, че е богат, че разполага с десет милиона лева в банката? Щом повтаря това всяка сутрин, кредит ще му се даде. Каквото мислите и желаете, това ще стане. Казвате, че ще бъдете богати – богати ставате. Страхувате се да не осиромашеете – осиромашавате. Турете в ума си мисълта, че ще станете богати – и ще ставате богат. Човек е наистина богат, но засега източниците на богатствата, източниците на живота за него с затворени.

Сега няма да доказвам това нещо, но ще приведа следния пример. Един млад, интелигентен, но много беден човек, имал силно желание да стане богат, да осмисли живота си. Той искал да стане богат, но по честен начин, обаче имал големи противоречия в живота си. Един ден, като вървял из града, срещнал един господин, на вид добре, богато облечен, но на лицето му било очертано го-

лямо отчаяние и безнадеждност. Този господин бил много богат, но не живеел добре с жена си. Всеки ден те имали големи недоразумения помежду си, които го докарвали до безумие, до пълно отчаяние и готовност да свърши с живота си. Този ден именно той тръгнал из улиците, с намерение да се отбие в някое безлюдно място и там да тури край на всички мъчнотии. Младият момък обаче погледнал богатия господин с такова съчувствие, с такава топлина и нежност, каквито той никога в живота си не срещал. Затова богатият спрял младия момък и започнал да го разпитва, отде е, как в е, какво работи, и останал учуден от неговата интелигентност. Богатият господин се разположил към младия момък, поканил го дома си и решил в себе си да го осинови, понеже те били бездетни.

Кой подтикна момъка да спре погледа си върху този богат човек? Това е новото в живота. Източниците на богатството, които били определени за младия момък, се криели в сърцето на тия богати хора. Ключът на това сърце пък бил в погледа на момъка. По този начин, всеки човек трябва да проявява Божественото, което се крие в него. Всеки ден носи определени Божествени блага за всеки човек, но той трябва да знае как и де да ги намери. Когато Слънцето изгрява, знайте, че то изгрява за всеки едно от отделно. Това не значи, че човек трябва да се изолира, да се отдели от другите, но трябва да съзнава, че един от слънчевите лъчи е определен за него. Всяка сутрин човек трябва да излиза да посреща изгряването на Слънцето с вяра, с интелигентност и с разумност, че този момент, именно, той ще приеме определената за него енергия. Сегашните хора са подложени на вътрешен тормоз, вследствие на съмнения, на подозрения, на които често се натъкват. Те казват: Възможно ли е Слънцето да има пред-

вид всеки човек отделно? Възможно е. Преди хиляди години още псалмопевецът е казал: „Господи, на ранина ще Те потърся.“ И Моисей е казал, че Бог е създал Слънцето, Луната и звездите за времена и години. Интересно е днес да се изчисли на колко хиляди години се равнява времето, откак Божествените блага са дошли на Земята, и откак Божественият лъч е огрял целия свят. Откак Божественият лъч е влязъл в душата на човека, той е дошъл за времена и години, затова човек, щом пожелае, ще го има. Това подразбира идване на Царството Божие на Земята. Там всичко става като с магическа пръчица. Царството Божие седи в това, да бъдат задоволени всички копнежи и желания на човешката душа. Това не може да стане при сегашните условия, но може да стане, когато човек се роди от вода и дух, от новия живот и от Любовта. Това, което отделният човек желае, е желание на цялото, на всички хора по лицето на Земята. Достатъчно е да пожелаеш да бъдеш богат или красив, в този момент още някой е станал богат или красив. Законът е такъв. Искаш да бъдеш учен – някой е станал учен. Радвайте се, че желанията ви се изпълняват. Щом един човек реализира желанията си, всички могат да ги реализират. Значи всички желания са реални и постижими; въпросът е само до времето.

И тъй, новата философия на живота се заключава в постигане на щастието, било индивидуално, било общо. Следователно човек не трябва да търси щастието изключително за себе си, но като общ закон, който се отнася до цялото човечество. Също така той не трябва да схваща светостта като лична привилегия, но като общ закон за всички. Всеки човек може да бъде щастлив, учен, чист, силен, истинолюбив, разумен и т. н. Новата мисъл се заключава в следното: каквото мисли човек, това става. Следователно,

не допусшайте отрицателното в себе си! Борете се с него, докато положителното във вас вземе надмощие. Когато падне в някоя дълбока река, философът няма да разсъждава върху философията си, но ще гледа да се спаси. Ако знае да плава, философията му е права. Не знае ли да плава, от него и от философията му нищо няма да остане. Ако той може правилно да се справи със законите на водата, като излезе оттам, наново ще продължи философията си. Казвате, че животът е море. – Ако животът е море, тогава каква философия е нужна първо на човека? – Философията на плаването. Щом излезе на брега, той ще изучава науката на ходенето; плаването вече не го интересува.

Мнозина са недоволни от живота, поради това, че някои неща остават за тях тъмни, необяснени. Според мене всички неща са обяснени; въпросът е да намерите онези хора, които знаят Истината по тези въпроси. Тези хора можете да ги намерите навсякъде: и в България, и в Германия, и в Англия, и в Китай, и в Япония, и в Индия. Има само един начин, по който можете да ги намерите. Кой е този начин? Като похлопате на всички врати по лицето на Земята и никъде не ви задоволят, най-после ще намерите последната врата, от дето ще излезе човекът, който носи Истината в себе си. Характер се иска за това! Някой още на първата врата може да попадне на човека на Истината. Друг ще хлопа на стотина врати и едва тогава ще намери Истината. Трети пък ще обиколи всички врати в света, докато най-после попадне на онази, която с векове е търсил.

Първото нещо: от вас се изисква постоянство и вяра, която не се огъва. Казвате: Все трябва да се поогъне човек. – Правата линия не търпи никакво огъване. Моралът, духовният живот търпят малки или големи изменения, но не търпят никакви огъвания. Недъзите, които хората имат,

са техни специфични черти, те не са качества на живота. Какви са хората, това не е важно. Дали са добри или лоши, това са техни качества. Животът обаче не е като тях. Животът е красив. По естество, по първичен произход, като души, всички хора са красиви, но поставени при груби условия в живота, лишени от Любов, те изглеждат лоши. Някоя мома се влюбила в един момък и го намира красив. Всички се чудят какво е намерила момата в него, че го обича. Понеже го обича, тя е видяла в него Божественото. Следователно вие не можете да познаете Бога, докато не Го любите. – Как ще Го любим, щом не Го виждаме? – В това седи изкуството: да любите Бога, без да Го виждате. Новото общество люби Бога, без да Го вижда. В стария живот хората искаха първо да видят Бога, а после да Го любят. Новият живот изисква от хората да любят Бога, без да Го видят. Някой казва на приятеля си: Вярвай в мене! Аз съм честен човек, ще ти дам десет хиляди лева. – Я дадеш, я не. Друг обаче, без да му е приятел, вярва, че ще му даде десет хиляди лева. Кой от двамата седи по-високо? Вторият. Той вярва, без да е видял нещо. На такъв човек може да се разчита. Тъй щото и вие трябва да вярвате на Бога абсолютно, преди още да са дошли до вас Божиите блага. Дълбоко в себе си, всеки трябва да си каже: Аз вярвам във всичко, което Бог е казал!

„Изново.“ Сега и аз ви желая да започнете изново с новата философия: Всеки ден да се обновявате, всеки ден да се обличате с нови костюми.

„Изново.“ – Това не е в противоречие с вашите разбирания. Всеки ден трябва да имате по едно ново разбиране за живота. Тогава радостта, веселието, мирът, Любовта ще се вселят в душата ви в своята пълнота. Само при това положение, човек може да бъде доволен. Една наука съ-

шествува в света. Тази наука седи в това: да виждате хубавото във всяка душа! Като срещнете един човек, потърсете хубавото в него и кажете: Този човек има еди-каква си хубава черта. Като не знаят тази наука, съвременните пророци започват да търсят недостатъците на хората и, вместо да им помогнат, те ги осакатяват. Дойде някой при мене, иска да му гадая. Погледна го в лицето и му казвам: След десет години ще направиш една голяма погрешка, за която ще лежиш в затвор. В затвора ти ще се добереш до великата Истина, която ще те направи вътрешно свободен. Като излезеш от затвора, ти ще станеш велик човек и ще принесеш нещо в услуга на човечеството. Запомни добре това, което ти казвам. Един ден ще провериш истинността на думите ми.

Сега и на вас казвам: Вие ще направите някакво престъпление, за което ще ви турят в затвор. Там ще се домогнете до великата Истина, която ще ви направи свободни. След това ще станете велик човек, полезен на себе си, на ближните си и на човечеството.

„Изново!“

Беседа от Учителя, държана на 4 март, 1928 г. София – Изгрев

БАЩА СИ И МАЙКА СИ

„Почитай баща си и майка си, и
люби ближния си, както себе си.“

(Матей 19:19)

„Почитай баща си и майка си!“ – Това е стара Истина — толкова стара, колкото и самият човек. „Люби ближния си, както себе си!“ Тези две идеи са се родили със самия човек заедно, още когато той е дошъл на Земята. Този закон не се отнася само до човека, но и до растенията. И растенията почитат баща си и майка си, и те имат близни. Също така и рибите, и птиците, и животните, и минералите, както и кристалите даже, и те почитат баща си и майка си; и те обичат своите близни. Ще кажете, че много е казано това. Българската пословица казва: „От много глава не боли.“ Значи, щом главата ти не може да побере това, което се съдържа в някоя книга, остави го за после. Обаче старите истини трябва да се изясняват, да се намерят съотношенията между тях. Между истините има известно съотношение, както и между числата. Всички числа в математиката са важни само когато имат известни съотношения помежду си; всички геометрически форми са важни, когато имат известни съотношения помежду си; всички линии са важни, когато имат такова съотношение помежду си, че образуват различни фигури. На това основание мо-

жем да кажем, че математиката представя духовен закон, защото в нея има съотношение на разумни идеи. Идеите живеят като хората. Това, което наричаме разумни идеи, това са отношения между същества, които имат отражения върху нас.

Според твърденията на съвременната философия, съществуват два начина на разбиране: единият е математически, а другият – духовен. Това поражда в науката спор. Този спор е приятен, защото дава възможност на хората да мислят. Значи, светът може да се изучава от две гледища: обективно или външно и субективно или вътрешно. Външният начин е видим, а вътрешният – невидим, т. е. по-далечен. Когато казваме, че виждаме човека, ние виждаме само обективния, външния човек и по него съдим за субективния, за вътрешния. Виждаме, че някой човек свива веждите си, или затваря очите си, или маха с ръката си, или се криви на една или на друга страна и от тези движения искаме да знаем каква мисъл ги предизвиква. Защото има разумни, има и неразумни движения. Неразумно движение например е изкъртването на една канара и търкалянето ѝ надолу по наклон. Някой философ може да каже, че в търкалянето на тази канара действат някакви разумни причини. Според мене в търкалянето на канарата няма никакви разумни причини, защото, като срещне човек на пътя си, тя ще го смачка, ще го направи на каша, и след това ще спре. Канарата казва: Дотук мога да се движа; оттук нататък ще спра. Аз се движа само, докато има наклон; щом дойда на равнище, излизам от своето поле на деятелност, т. е. оставам на почивка.

„Почитай баща си и майка си!“ Какво се разбира под думата „почитай“? Колко пъти е казано „почитай баща си и майка си и люби ближния си, като себе си“, но какво

се е постигнало? Ще кажете, че тази идея е понятна. Ако действително тази идея беше понятна, положението на съвременното човечество, както и на всички риби, птици, млекопитаещи, ще да бъде много по-добро, отколкото е сега. Въпросът за почит към майката и бащата никой не можа да разреши. Растенията не можаха да го разрешат, и затова го предадоха на рибите; рибите не можаха да го разрешат, предадоха го на птиците; птиците не можаха да го разрешат, предадоха го на млекопитаещите; млекопитаещите не можаха да го разрешат, предадоха го на хората; хората не можаха да го разрешат, предадоха го на ангелите; и ангелите не можаха да го разрешат. Какво ще стане най-после? Този въпрос ще се предаде на Бога, Той да го разреши.

„Почитай баща си и майка си!“ Да почиташ, това е акт, прилив в Природата, прилив от човека към Първичната Причина. Да почиташ някого, значи да му дадеш простор, да го поставиш на почетно място. Да почиташ някого, това не значи, че трябва да го приемеш в себе си вътре, но да го оставиш вън от себе си и да съзнаваш, че си приел от него много добрини. Заради тези добрини ще го почиташ, ще го наречеш свой баща и своя майка. И наистина, всеки, който ви е направил добро, той може да се нарече ваш баща или ваша майка.

„Почитай баща си и майка си, и люби ближния си!“ Да любиш ближния си, това е вътрешен процес, това е Божествена идея, която прониква в самия човек. Обичта към майката и бащата се проявява навън, а тази към ближния – навътре. Когато почитаме и обичаме ближния си, ние го приемаме в дома си, угощаваме го, даваме му стая да ношува. Когато изказват почитта към ближния си, хората ще му направят паметник и ще се съберат около него

да му изкажат почитта си. И законът казва: „Почитай!“. Младежът, който отиде при Христа да пита какво трябва да направи, за да наследи живот вечен, не можа да разбере думите на Христа, защо трябва да продаде имането си и да го раздаде на бедните. Той не разбра защо трябваше да стане търговец. Той не разбираше, че като отиде между хората да продава имането си, ще научи какви са хората. Той не познаваше още хората и каза на Христа: Аз не искам да ставам търговец, да се занимавам с търговия. Казвам: Човек трябва да разбира всичко в света. Той трябва да разбира от всяко занятие, от всяко изкуство. Колкото повече занятия и изкуства човек знае, толкова по-добър и по-учен става. Еднообразието убива човека. Христос каза на младия човек: „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромасите и ела та ме последвай!“ Значи, първо ще намериш богатите хора, на които ще продадеш имането си, защото сиромасите не купуват скъпи неща. От това, как ще разпродадеш имането си на богатите, ще се види доколко умът ти струва; после ще го раздадеш на бедните и ще тръгнеш след Христа. И бедните хора са родени от майки и от бащи. Като раздадеш имането си на бедните, ти ги почиташ. На богатите пък няма да раздаваш и подаряваш, а ще продаваш. Това значи да почиташ баща си и майка си. „Като продадеш имането си и го раздадеш на бедните, ела при мене да се учиш. Аз ще ти стана ближен. Аз ще те уча, а ти ще ме обичаш.“ Следователно, който отиде при Христа, при Учителя си, да се учи, Той ще му стане ближен. Ако човек не е готов да продаде имането си и да го раздаде на бедните, той не може да отиде при Христа. Не е въпросът в раздаването, в това, че някой имал къща, или няколко декара земя, но законът е такъв. Според този закон, човек ще има възможност да влезе във връзка

с разумните същества, богати и бедни. Богатите представят бащата, а бедните, сиромасите – майката. Тъй щото, богатите хора са вашите бащи, а бедните – вашите майки. Значи, богатият, бащата трябва да продаде имането си. На кого трябва да го продаде? На богатите, на хората, които имат. След това той трябва да го раздаде. На кого? На сиромасите. Най-после, ще отиде при своя Учител да се учи на закона да люби ближния си. Тази е една органическа Истина, която трябва да се съзнае от всички, понеже тя е необходима като основен елемент при сегашното ви развитие. Тя е необходима и за вашето щастие, защото човек трябва да гради в живота си.

Щастието не почива на механически закон, но на жив, органически закон, в който има растене, развиване, както всички живи същества. Щастието не седи в това, да има човек къщи, ниви, лозя, дрехи, пари и т. н. Щастието се заключава в това, да има човек здрави дробове, здрав стомах, здраво тяло, здрави ръце и крака. Защо са краката на човека, ако няма стомах? Защо са мислите му, ако няма мозък? Каква работа може да свърши той без ръце? Значи, съотношения има между всички удове на човека. Ние наричаме работа всичко онова, което се отнася до нашето повдигане. Защо? Защото ние представяме частици от един Велик организъм в Битието. В това отношение, всеки човек има задължение да извърши известна работа. Дали съзнава каква е тази работа, или не я съзнава, това е друг въпрос. Дали съзнава своето предназначение, и това е въпрос; важно е, че човек съзнава в себе си известен подтик, известен импулс да живее. Желанието на човека да живее негово ли е, или не? Не е негово. Въпреки това, човек има желание да живее. Този импулс – за живот, съществува във всички същества. Всички живи същества искат да живеят.

Това е импулс на самата Природа . Тя има свои методи, с които разполага. Съвременните хора се намират в една фаза, когато щастието не може да се реализира. За щастието са работили много хора, много велики учени и философи, но не можаха да го постигнат. Напротив, нещастие ги е постигнало. За щастието са работили кристалите, после растенията, животните, хората, но никой не разреши този въпрос. Растителното царство някога е претърпяло един катаклизъм, вследствие на което растенията се превърнаха във въглища. От тях остана само част, която и до днес съществува. На времето си и рибите имаха отлична култура, но и те не можаха да разрешат въпроса за щастието. И те претърпяха криза, която унищожи почти всички. От тях остана една малка част, която и досега съществува. По-рано са съществували такива големи риби, които са гълтали цели китове. Дойде ред и до хората да разрешат въпроса за щастието, но и те не можаха да го разрешат.

Съществува един закон, според който, когато не може да постигне една своя идея, човек трябва да се смали. В закона за смаяването взимат участие два процеса: процес на горение и процес на стопяване. Има и трети процес – процес на съграждане. На тези процеси са подложени и органическият, и психическият свят. Ако се даде простор на първия и на втория процес в органическото царство, всичко ще изгори и ще се стопи. Колко и какви ли мъчения не са прекарвали съществата от органическото царство, за да преодолеят на тези два процеса! Някога, в далечното минало, е станал голям пожар в Слънчевата система, вследствие на което всички планети са били разтопени. Трябвало е след това да дойдат разумни същества, със своите помпи, които да ограничат това голямо опустошаване. След това е започнал процеса на съграждането.

Светът, в който живеем, не е направен още както трябва. Учени и религиозни хора казват, че светът, който Бог е създал, е направен много добре. Да, Бог е създал света много добре, но след като го оставил на своите работници, те объркали малко работите. Казано е в първа глава на Битието: „Земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше върху водата. И рече Бог да бъде виделина, и стана виделина.“ Онези, които не разбират дълбоките закони, които са взели участие при създаването на света, се стремят към бързо развитие, към бързо придобиване на щастие. Като не могат да постигнат това, те казват: Защо светът е създаден така? Човек трябва да бъде разумен, да разбира законите, за да види, че при създаването на света е взела участие Висша разумност. Двама души живеят около океана и не могат да го преплават, не знаят, какво се крие зад него. Единият от тях е човек със слаби умствени и интелектуални способности, а другият е с особени умствени способности и високо интелектуален. Първият поглежда към океана и въздъхва, не намира изход да го преплава. Вторият обаче знае законите за плаването, знае механика, познава методите за движението и решава един ден да построи един параход, с който да преплава океана. Той предвижда всичко, каквото може да срещне на пътя си, но въпреки това, пак се явяват известни положения, които той не е могъл да предвиди. Качват се на този кораб, но се явява голяма буря и той започва силно да се клатушка. Казвате: Как така този учен човек не можа да предвиди това нещо? – Той е предвидил всичко, което се отнася до устройството на кораба, до неговите машини, но що се отнася до външните условия, бури, ветрове и други стихии, той не могъл да предвиди, а още по-малко – да ги избегне.

Следователно, ония същества, които взели участие в създаването на Земята, били разумни, високо учени и интелигентни, но все пак не могли да предвидят всичко. Земята е голям параход, който пътува във велик океан. Този океан пък е безбрежно пространство, изпълнено с течност, вследствие на което и съвременните учени не могат да изчислят колко милиарда години са нужни, за да може Земята да спре на своето първо пристанище. Те не могат да определят кога първият випуск хора ще слезат на първото пристанище на Земята, дето тя ще вземе нови пътници и ще тръгне към второто пристанище. Когато Земята спре на първото си пристанище, както параходите спират, нищо няма да остане от нея. Като казвам, че от Земята няма да остане нищо, имам предвид движението ѝ около нейната ос. Тя ще престане да се движи около себе си. Колкото вещи да са нейните техники, както и да я управляват, те не могат да предотвратят това явление. Тогава Земята ще бъде в положението на Луната, която вече е спряла на своето първо пристанище, вследствие на което не се върти около своята ос. След няколко хиляди години и Луната отново ще предприеме своето пътешествие.

Това е само за обяснение на идеята. Въпросът не се отнася нито до пристанището, нито до кораба, но до факта, че съществуват непредвидени случайности в нашия живот, които и най-разумните същества не могат да предвидят. Светът е сбор от разумни същества, от разни степени на развитие и като резултат на тяхната дейтелност се явява голямото разнообразие в живота. Всички тия същества приемат, че съществува една Висша интелигентност, но понеже не разбират законите, с които Тя си служи, нито пък познават формите, чрез които Тя се проявява, много неща остават за тях неизвестни. И най-напреднали-

те, и най-разумните същества абсолютно нищо не знаят за тази Висша интелигентност. Скрита е тя от погледите на всички същества. И наистина, всеки е забелязал, че това Велико, Безбрежно, Божествено начало, което остава непознато, често разваля плановете на хората. Тъкмо някой е намислил да направи нещо, но изведнъж някаква външна причина дойде и развали всичко. Кой не е имал подобни опитности, в будно или в сънно състояние? Например някой сънува, че го коронясват, правят му голям палат, избрали му царица, всичко е готово вече, но дойде един негов приятел отвън, хване го за крака и му казва: Скоро ставай, къщата гори! Стресне се, стане изведнъж, но нищо няма – нито цар ще стане, нито къщата гори. Казвате, че това са илюзии на човешкия ум. Не, това е реалност, която не може да се реализира, понеже събудиха този човек преждевременно, не го оставиха да свърши съня си. Ако бяха го оставили да спи още, сънят щеше да се реализира. Когато някой цар от Земята замине за другия свят, не се ли намира пак пред подобен сън? И той на Земята е бил цар, но в невидимия свят никой не го признава за такъв.

Истински учените хора знаят тия неща много добре и те изобщо не се съмняват. Обикновените хора не вярват в тия неща; те не вярват и в задгробния живот, в това, че умрелите са живи, т. е. че продължават да живеят на онзи свят. Умрелите живеят, но по друг начин; те мислят, но по друг начин от този на живите хора на Земята. И те имат свои закони, свой ред и порядък, свои съдилища. Когато някой от тях сгреши, те го изпращат на Земята, там да изправи погрешката си. И обратно: когато някой сгреши на Земята, изпращат го на онзи свят, там да изправи погрешката си. Когато осъждат някого на Земята на смъртно наказание, това показва, че не могат да намерят метод

за изправянето на този човек и затова казват: Хайде да го изпратим на онзи свят, там ще се намери начин за неговото изправяне. – Вярно ли е всичко това или не? – Зависи от вашите разбирания. Обаче всяко нещо трябва да се опита. Как всъщност седи работата, никой нищо не знае. Колцина от вас сте били в онзи свят да знаете това? Или колцина от вас могат да се върнат в самата вечност, да видят как е бил създаден светът, как е бил създаден първият човек? Съвременните учени казват, че човек е произлязъл от клетка. Така е сега, но първият човек е бил високо културен; той е бил от високо произхождение, но впоследствие тази култура се е изродила и тогава човек е произлязъл от клетка. Значи, първият човек е слязъл, и след това отново е започнал да възлиза. Първият процес наричат инволюционен, а вторият – еволюционен. При втория процес се предполага, че човек е произлязъл от клетка. По този въпрос са писани много книги, които можете да четете, да дойдете до известно убеждение.

Сега, каквото и да ви се говори, каквото и да четете по този въпрос, не се смущавайте, не се колебайте в съществуването на Бога. Мнозина се спират пред този въпрос и си казват: Дали съществува Бог, или не? Има ли друг свят, или няма? Бог изпълва цялото пространство и всички светове се поддържат от Неговата сила. Че един или втори философ отрича Неговото съществуване, с това нито Му се предава, нито Му се отнема нещо. Не е въпрос дали съществува Бог, или не, но кардиналният въпрос е да живеем съобразно Неговите закони, ако искаме да бъдем здрави по ум, по сърце, по тяло. Тъй щото, дали вярвате, или не вярвате в Бога, не е важно. Как живеете, това е важно. Ако вярвате пък, вярата ви трябва да има съзнателен израз.

Съвременните хора трябва да започнат с изучаване на своя организъм. За тази цел те трябва да се запознаят с живота на нисшите същества и да се качват нагоре, докато дойдат до себе си. Сегашните хора минават за много учени. Щом са толкова учени, знаят ли от колко милиарда клетки е съставен човешкият организъм? Някои от вас сте свършили един факултет, други – два факултета, но надали могат да отговорят на този въпрос. Човешкият организъм е съставен приблизително от 60 трилиона клетки, които се отличават с голяма интелигентност. Всички тия клетки включват в себе си качества и способности на същества от различна култура и интелигентност. Например някои от клетките на човешкия организъм носят в себе си културата на растенията. Растенията се отличават с голяма наука. Някой от тях познават добре химия, физика. Други са отлични агрономи, те избират условията, при които трябва да се развиват, знаят коя почва е добра за тях и коя не е добра. Има клетки, които знаят законите за кристализирането. Трети пък са минали през културата на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Най-после, има клетки, които са минали през културата на високо напреднали, разумни същества. Тези клетки днес образуват мозъка на човека. Следователно мозъкът, това е човекът. Човек се отличава по своята глава. Ако снемете главата на човека, от нея надолу той прилича на животно. Благодарение на главата, човек постепенно се е отделял от останалите животни. Ако разгледате дробовете и стомаха на човека, ще видите, че те се различават коренно от предшестващите култури. Например дихателната система на човека се различава много от тази на рибите, на птиците и на ред още култури, които са живели преди него.

Задачата на съвременния човек е да започне да изучава своя организъм, да изучава себе си. Не е въпросът какво той може да направи индивидуално, в обществото, но да изучава своя организъм, да изучава силите и законите, които действат в него. Ако не балансира силите в себе си, човек не ще може да издържа на противоречията, които съществуват в живота. Някой преживява голяма буря, голямо отчаяние и дохожда до положение на самоубийство. Той трябва да знае причините на това отчаяние, на тази стихия. Ако познава себе си, той ще разбере, че произходът на тази стихия е въвн от него и ще може лесно да се справи с нея. Понякога човек изпитва в себе си чувство на омраза, на завист, на съмнение, а някога изпитва и положителни чувства – Любов, пълна вяра и т. н. И в единия, и в другия случай, той трябва да знае причините как са се родили тия чувства в него. Те не са се родили сега. Съмнението води началото си още от културата на термитите, които са съществували милиони години преди човека. Каква борба са водили термитите, докато стигнат това развитие, което е застрашавало човешката култура! Те са достигнали висока култура, но днес нищо не е останало от нея. Те имат слаби тела, но са много опасни. Ако Провидението беше допуснало още да се развиват, те щяха да опустошат цялата Земя. В топлите страни цели области са опустошени от термитите. Термитите са големи майстори на опустошението. Ако отидете на мястото на някоя къща, която е била нападната от термити, ще видите само останките ѝ, цялата е превърната в прах. Те са големи химици, знаят да разяждат стъклото, металите, дървото. Цели гори са опустошавани от термити. Цели параходи са били разрушавани от термити. Няма място, в което термитите не са могли да проникнат.

Сега може да се зададе следния философски въпрос: Каква е била целта на Природата, като е допуснала съществуването на термитите? Тя ги е допуснала с цел да икономиса част от своята енергия. На времето си, те са разрешили един важен социален въпрос. Те разрешиха един от въпросите на Природата, но техният въпрос остана неразрешен. Термитите нямат гробища. Те изяждат мъртвите си. Всичко, каквото излезе от тях, те го оползотворяват. Учените, които изучават живота на термитите, и досега още не могат да разберат каква е целта на Природата като ги е създала. Те действат като тайна сила в Природата. Отде взимат разпорежданията си, не се знае. Обаче в двестри седмици те са готови да унищожат цели квартали, защото много бързо се размножават. Царицата на термитите снася 30 милиона яйца през годината. Те почитат царицата си, която е 20 – 30 пъти по-голяма от един голям термит. Значи, ако един обикновен термит е от 3 – 5 милиметра голям, царицата е голяма около сто милиметра. Какво е целила Природата, като е дала възможност на термитите да се размножават толкова много? Човечеството дължи спасението си от термитите на мравките. Те му дойдоха в помощ. Мравките казаха на термитите, че Царството Божие не е за тях, но за човека. Термитите не могат и не трябва да наследят Земята. Авторът, който пише за термитите, казва, че голямо нещастие би било за човечеството, ако термитите успеят да влязат и в Европа. Някога, когато Европа е била тропическа зона, термитите са се развивали и там, но благодарение на студената епоха, която настанала в Европа, те били унищожени. От това време насам бялата раса е започнала свободно да се развива.

Сега да се върнем към въпроса за вътрешното проучване на себе си. Няма по-красив обект от обекта за изуча-

ване на човека. Тъй както е създаден организъмът на сегашния човек, той съдържа в себе си всички предшествващи култури, изразени в една или в друга форма. Всички предшествващи култури и цивилизации, през които са минали растенията, животните и човешките раси, са складирани в потенциално състояние в клетките на човешкия организъм. Следователно, ако някой човек иска да се домогне до изучаването на някое растение, той трябва да разбира законите на своя организъм, както ученият отива в някоя библиотека или в някоя лаборатория и започва да борави с познати съчинения, с познати елементи. По този начин и съвременните хора трябва да разгърнат гънките на своето тяло и по него да четат както по книгите на познатата за тях библиотека, своето минало, настояще и бъдеще. Само тогава ще може да се създаде по-разумен живот от този, който сега съществува. Какъвто строй и да дойде днес, той не може да бъде идеален. Преди всичко, хората трябва да бъдат свободни. Ако хората се стремят към богатство, те трябва да знаят, че всички не могат да бъдат богати. Всички хора не могат да бъдат и сиромаси. Целта на Природата не е да направи хората богати, нито пък да ги направи сиромаси. Целта на Природата е свободата на човешката душа. За да бъде свободен, човек трябва да разбира законите на живота, както и тия на разумната Природа. В света има разумни сиромаси, има и неразумни сиромаси; има разумни богати хора, има и неразумни богати. Ние имаме предвид разумните богати и разумните сиромаси, които са дошли в света да работят, а не да критикуват, защото светът е създаден така, а не иначе. Колкото и да критикуват, нищо няма да постигнат. Когато Шопенхауер казва, че в света съществува една зла воля, какво се постига с това? Не е достатъчно само да се констатира нещата, но те трябва

ва да се изправят. Представете си едно лошо управление, което е взело всичко в ръцете си. Какво може да се направи срещу това управление?

Христос е казал: „Не противи се на злото!“ Това значи: Ако на злото отговориш със зло, с това ти повече го засилваш. Следователно, на злото не отговаряй със зло! На доброто обаче отговаряй с добро. Значи, законът за доброто е обратен на този за злото. На Любовта отговаряйте с Любов; на доброто – с добро; на Мъдростта – с Мъдрост; на Истината – с Истина. На злото пък не отговаряйте със зло; на лъжата не отговаряйте с лъжа. Ето една отлична философия! Казвате: Как може без лъжа? – Може без лъжа. Вие трябва да знаете, че лъжата е изобретение на низши същества, а не на човека. Низшите същества са виртуози в лъжата. Много растения чрез лъжа, чрез измама привличат към себе си насекомите, като ги използват за храна. Тези растения изработват особени капчици течност, която отдалеч свети, привлича насекомите. Щом насекомото се приближи към растението, последното се отваря и го поглъща. В продължение на 24 часа растението изсмуква соковете на насекомите и след това се отваря. От насекомото не е останало нищо, освен неговият скелет, който се изхвърля навън. Растението отново се отваря и чака нова жертва, като че до това време не е извършило никакво престъпление. Ще кажете, че Господ е създал тези растения. – Бог ги е създал наистина, но Той няма никакво отношение до капчиците, с които насекомите се привличат. Те са изобретение на самите растения. Този въпрос има друго обяснение. Той е във връзка с икономията в Природата. Природата иска да опита разумността на това растение; тя иска да опита може ли да се подкупи, или не може. По същия начин тя изпитва и насекомите, дали са умни,

или не. Когато някое насекомо се приближи към едно от тия растения, то погледне вътре, а Природата го пита: Как ще разрешиш сега тази задача? Ако насекомото е умно, ще погледне към растението и ще избяга далеч от него. То казва: Аз разбирам тази работа. Които не разбират, нека влязат вътре, да научат един урок.

Питам: Ако и вие, с вашите мисли и чувства, влезете в такава цвете, какво ще бъде положението ви? Външността мами, привлича хората. Тя поражда в ума на човека неправилни, изопачени мисли и чувства. Например един беден, прост човек, облечен с прости дрехи, върви по улицата и среща един богат, хубаво облечен, със скъпи дрехи, с нова шапка, с нови обуша. Погледне го и си въздъхне. Обърне се натук-натам, вижда, че всички го поздравяват, почитат го. Погледне дрехите си, въздъхне си и казва: Ех, да имах и аз такива дрехи, и мене щяха да почитат! Но сега, никой не ми обръща внимание. Много от съвременните хора са дошли до убеждението, че за да бъде почитан и уважаван човек трябва да бъде богато облечен. Това не е право. Дрехите не правят човека. Неправилността на това положение е изнесено в един анекдот за Настрадаин Ходжа. Един ден той се облякъл в най-простите си дрехи и отишъл в едно кафене да пие кафе. Влязъл в кафенето, но никой не му обърнал внимание. Заръчал си кафе, изпил го, платил за него и си излязъл, пак тъй от никого незабелязан. След няколко дена той облякъл новите си дрехи, турил си нова шапка, нови пантофи, напръскал се с гюлова вода и отишъл в същото кафене. Още с влизането му, започнали да го канят да седне ту на една, ту на друга маса. Заръчали му едно кафе. Той взел чашката с кафе в ръка и излял кафето върху кюрка си, като казал: Заповядай, пий това кафе! Тази чест се пада на тебе! Почерпили го второ кафе, но той пак го излял на кюрка си.

Казвам: Дрехите са си дрехи, но да се мисли, че външността изменя човека, това е унижение за него. Достойнството на човека се заключава в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух, а не в дрехите. Дрехите са резултат на човешкия ум. Разумният човек може да бъде хубаво, богато облечен, а може да бъде и просто облечен, но дрехите не определят неговата разумност. Сега в света има много костюми. Ако отидете в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Китай, в Япония, навсякъде ще видите най-разнообразни костюми. Всеки народ си има своя специфична носия. И българите имат свои носии. Ако изучавате техните носии, ще видите, че шопите например и лятно, и зимно време носят по два кожуха. Това е остатък от живота на пещерния човек. Кожусите, които шопите носят, са остатъци от ледената епоха, през което време те са живели. В подсъзнанието си те носят спомени за тази епоха и очакват тя пак да дойде. Като обличат двата кожуха, те си казват: Нека ни е топличко, да не се простудим.

„Почитай баща си и майка си!“ Почитай Първичната Причина, която ти е дала подтик да се проявиш на Земята. Почитай и онази съществена идея в себе си, която те отличава като човек! Това наричаме ние баща и майка. Почитай Бога във външната форма на своите баща и майка! Като почиташ баща си и майка си, ти се повдигаш. Ако баща ти се повишава, и ти се повишаваш. Ако царят се повишава, и неговите синове и дъщери се повишават. И обратно: Когато майката и бащата губят, заедно с тях губят и синовете, и дъщерите им.

„Люби ближния си, като себе си“. Аз свързвам този процес с друг процес в Природата. Да любиш ближния си, това е процес, свързан с яденето. Любовта към ближния и

процесът на яденето са едно и също нещо. Когато човек може да избира храната си и да я дъвче добре, той може да обича ближния си. Лакомият не може да обича ближния си. Любовта към ближния е благородство на характера. Това е храна за душата. Хората остаряват, защото не любят ближните си. Който не люби ближните си, той е осъден на старост. Когато престане да люби, човек престава да се храни, вследствие на което остарява. Някой казва: Този не заслужава моята Любов, онзи не заслужава моята Любов. Кажеш ли така, настъпило е вече скончанието на твоя век. Ти свършено изсъхваш, и животът губи вече за тебе смисъла си.

„Почитай баща си и майка си! Люби ближния си, както себе си.“ Това са два велики закона, първият от които е свързан със закона на вдишването и издишването, а вторият – със закона на храненето. Само високо интелигентният човек, който е разбрал законите на Природата, може да почита баща си и майка си. Като изучавате живота на растенията, на птиците, на млекопитаещите, ще видите, че ония от тях, които са по-интелигентни, имат уважение към баща си и майка си. Вечер, когато се нареждат да спят, онази птичка, която повече обича майка си, отива близо до нея; онази пък, която повече обича баща си, отива близо до него. Всички се нареждат така, че между тях не се създава никакво противоречие. Едните се нареждат отляво на майка си, а другите – отдясно на майка си; едните – отляво на баща си, а другите – отдясно на баща си и между тях не се явяват никакви противоречия. Питам: Отде дойде тази идея у птиците, да знаят как да се нареждат и какво да правят? Ще кажете, че това е инстинкт. Това, което наричате инстинкт, още не обяснява проявите в Природата. Разбира се, по интелигентност хората не могат да се сравняват с

никакви животни. По интелигентност, човек седи хиляди, милиони пъти по-високо от кристалите, от растенията, от рибите, от птиците, от млекопитаещите и т. н. Хората не проявяват даже всичката своя интелигентност, която им е дадена. Ето, много религиозни, духовни хора, които служат на Бога, често се обезсърчават и казват: Какво трябва да правим сега? – Вие, които сте хиляди пъти по-интелигентни от растенията, идете при тях и ще видите, че те знаят какво да правят. Чудни са хората! Слугата знае какво да прави, а господарят не знае. Ученикът знае какво да прави, а професорът, който му преподава, не знае какво да прави. Когато някой казва, че не знае какво да прави, той се натъква на една архаическа мисъл, останала от миналото, която днес се явява като препятствие в живота му. Какво трябва да прави? Да я заобиколи. – Животът няма смисъл. – Това е друга архаическа мисъл, която трябва да се заобиколи. Ще си кажете: Било е време, когато животът е нямал смисъл, но днес има смисъл. Каквато архаическа мисъл мине през ума ви, вие трябва да я заобиколите така, както инженерите, при пробиване на тунели заобикалят онези канари и скали, които им препятстват.

„Почитай баща си и майка си!“ Когато говорил на учениците си, Христос им обяснявал вътрешния смисъл на онези закони, които седят зад разумната причина. Той им обяснявал далечните причини и последствия на нещата. Има неща, които днес не можете да постигнете, понеже сега им поставяте основа. Ако искате преждевременно да постигнете известни неща, вие сами ще си попречите. За да постигне своите желания, всяка сутрин, като става, човек трябва да изправя отношенията си към майка си и баща си. Ако сега дойде някой реформатор в света, първата му задача ще бъде да накара хората да

оправят отношенията си към своите майка и баща, не насила, но по съзнание. След това той ще ги застави да оправят отношенията си към своите ближни. Аз наричам ваш ближен този, който, при всички условия на живота ви, може да служи като лост за вашето повдигане. Вие трябва да любите ближния си, понеже без тази Любов не можете да се повдигнете. Любовта към Бога е капиталът, който човек трябва да възприеме от Него, за да се повдигне. Любовта към ближния пък представя човешката воля, човешкия лост, с който хората взаимно трябва да си помагат. Следователно дали ще работите за ближния си, за дома си, или за Бога, законът е един и същ. Вашите деца не са тела, но души, от които не можете да изисквате да ви гледат на старини. Ако те доброволно пожелаят да ви гледат, това е друг въпрос, но първото им отношение е към Бога. Те са интелигентност, която работи заедно с интелигентността на всички души. Защо? Защото законите на Природата се кооперират, работят заедно. Който иска да проучи първия закон – Любовта към Бога – той трябва да продаде всичкото си имане, да го раздаде на сиромасите и да почне отново да печели. Това значи да очисти човек сърцето си от всичко старо, от всичко непотребно. Това значи да се приготви човек за Божественото разбиране. Няма по-красиво нещо от това, да придобие човек Божественото разбиране, Божествения мир. А тъй, да се теоретизира само, че човек трябва да се самоотрече – това нищо не значи. Човек може да се отрече само след като дойде до онова вътрешно, Божествено разбиране. Когато бият някого, той може да се отрече от нещо, но това още не е съзнателно отричане. Отричането подразбира да употреби човек всичкото изобилие, което има в себе си, за повдигане на баща си и майка си, т. е. за

онази свещена идея, която носи в душата си. По обратен път тази идея ще работи и за неговото повдигане.

Сега от всички хора се изисква дълбоко проучване на законите в Природата. Скърбите и радостите също така трябва да се проучат. Като казвам, че човек трябва да страда, това не значи, че съм за страданията. Аз не съм нито за страданията, нито за радостите. Защо? Има радости, които не почиват на здрава основа. Например разбойникът, който убива, който краде, се радва, че е придобил нещо, но радостта му не е дълготрайна. Тази радост не е истинска. Неговата радост е скръб за другите. Такава радост не е Божествена. Когато радостта на едного е скръб за друго, и когато скръбта на едного е радост за друго, това показва, че хората живеят още в един преходен свят. Светът, в който хората живеят, не е разумен свят, те трябва да дойдат до взаимно разбиране. Разумният човек трябва да накара доброто и злото в него да се скарат, а той да стои настрана и да наблюдава. Само така могат да се разрешат въпросите. Затова е казал Христос: „Не противи се на злото!“ Няма адепт, няма Учител в света, който да е казал на хората да се борят със злото. Който се е опитал да се бори със злото, той всякога е бил побеждаван. Злото е мощна сила, пред която цели светове са изчезвали. Злото е космическа сила, пред която трябва да се пристъпва с благоговение. То е поток от лава, пред която нищо не можете да направите. Апостол Павел е казал: „Побеждавайте злото с добро!“

Съвременните учени искат да убедят хората, че злото може да се ограничи. Днес това е невъзможно. Злото е космическа сила, която може да се ограничи само с векове. Опитността на миналите векове, както и тази на миналите народи, са довели хората до заключение, че злото се побежда само с доброто. Човек трябва да носи доброто в себе

си като оръжие против злото. Злото не е определено само за вас, то съществува независимо от всичко друго, но защо съществува, никой не знае. Няма философ или учен, който да е обяснил причините за съществуването на злото. Досега са дадени хиляди обяснения, от старите и от новите времена, но нито едно от тях не е самата Истина. Факт е, че злото и доброто съществуват. Защо и за какво, това не е важно. Важно е, че тези две сили са станали причина човек да съществува, т. е. да се прояви. Ако злото изчезне, човек не може да се прояви; ако доброто изчезне, човек пак не може да се прояви. Следователно, злото и доброто съществуват, за да се прояви човек. Обект на доброто и на злото в космоса е човекът. Това обяснение още не е научно и то представя известни догадки, известни предположения.

„Почитай баща си и майка си!“ Това значи: Не презирай баща си и майка си, не им отвърщай със зло, не гледай час по-скоро да се освободиш от тях, не гледай на баща си като на простак. Почитай баща си и майка си, макар и четири факултета да си свършил. Баща ти, който те е родил, е по-учен от тебе. Колкото факултета да си свършил, баща ти има един факултет повече от тебе. Баща ти не обича да се хвали. Когато синът покаже своя диплом на баща си, последният поклати главата си и казва: Синко, аз разбирам, че много още човек има да учи. Един ден, като дойдеш на моето положение, ще видиш, че с това учение нищо не става. Ти мислиш, че днес всичко е идеално, но един ден, когато се обезсърчиш, когато животът изгуби за тебе смисъла си, тогава ще търсиш друг път, докато най-после дойдеш до разумното в света, до познаване вътрешния смисъл на живота. Как ще познаете живота? – Като се обезсмили и после – отново осмисли. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“

„Почитай баща си и майка си! Люби ближния си, както себе си!“ Това са два психологически процеса, тъй необходими за човека, както е необходима дихателната система за него. Който не разбира тези закони, той ще се осакати. Приложете тези закони и ще видите, че те ще внесат известно подобрение в живота ви. Когато Христос е казал на богатия да продаде имането си, с това Той искал да го застави да влезе в отношение с хората, да се обмени, да създаде връзка с тях. Това може да се постигне с двата психологически закона – почит към майката и бащата и Любов към ближния. Тези два закона трябва да се осмислят и приложат в живота. Това са истини, които досега не са приложени, както трябва, вследствие на което в съвременната култура те се явяват в нова фаза.

Всички говорят за Любов към отечеството, за свобода на народите, но как ще дойде тази Любов, отде ще дойде тази свобода – и те не знаят. Всички говорят за равенство и за свобода, но отде ще дойдат това равенство и тази свобода? Докато човек не почита баща си и майка си, никаква свобода и равенство не може да придобие. Докато човек е гладен, докато не се е нахранил, за никаква свобода и равенство не може да се говори. Всички говорят за „папото“. Важен е въпросът за храненето, т. е. за хляба специално. Въпросът за хляба не е само външен, физически или материален, но той още е вътрешен духовен въпрос.

Съвременните хора носят в себе си голямо богатство и при това богатство не знаят какво да правят: вайкат се, плашат се, че ще умрат и всичко ще изгубят. – Жалко е, че те съзнателно оставят тялото си да умре, да се разпръсне по четирите краища на света. Те не знаят, че клетките на техните тела попадат в телата на другите хора, при съграждането им, и там, съединени с други клетки, вли-

зат в мозъка на някой човек, дето служат при предаване и възприемане на мислите. Често клетките на някой виден философ попадат при съграждане мозъка на обикновен човек и там започват да работят, да помагат за неговото развиване. Това се потвърждава от важния закон в Природата, че нищо не се губи, нито създава. Всички велики мисли очакват да попаднат в умовете на някои хора, които да ги възприемат и реализират разумно. Някой мисли пък не се реализират правилно, вследствие на което се създават противоречията в живота. Някой човек се лута натук – натам, не знае какво да прави. Дойде при него приятелят му и казва: Ожени се и работите ти ще се уредят. Друг му казва да не се жени. Ако е женен и живее добре с жена си, казват му да я напусне, или да я набие и т. н. Това са механически мисли, които не почиват на здрава основа. И да се реализират, те няма да дадат добри резултати. За да могат тия мисли правилно да се реализират, преди всичко човек трябва да почита майка си и баща си. Който не почита майка си и баща си, и да се ожени, той пак ще бъде нещастен. Това всички трябва да знаете. Защо? Ако той не почита майка си, как ще почита жена си? И жена му ще бъде подобна на майка му. Жената е крайно взискателна към мъжа си. Първото нещо, което тя ще изисква от него, е справедливост. Той трябва да бъде спрямо нея тъй справедлив, както и спрямо себе си. Тя не държи толкова за Любовта му, колкото за справедливостта. Любовта идва на второ място. И затова, в който момент тя почувства, че той е несправедлив към нея, всичко е свършено. След това той може да се докарва пред нея, да ѝ купува разни неща, но въпросът е свършен вече. Мъжът пък, от своя страна, изисква от жена си уважение. На първо място седи уважението, а после Любовта. Че жената щяла да му направи

баница, или нещо друго – това не хваща място, ако тя не го уважава.

Следователно, ако хората искат да живеят добре, те първо трябва да поставят за основа на своя живот закона „Почитай майка си и баща си!“ Този закон има значение и в социалния, и в семейния, и в индивидуалния живот на хората. От прилагането или неприлагането на този закон зависи щастието или нещастieto на хората. Затова казваме, че хората сами градят своето щастие и сами го разрушават. Ако някоя жена ме пита защо не може да живее с мъжа си добре, ще ѝ кажа: Ти не живееш добре с мъжа си, защото не почиташ баща си и майка си. Ти не ги постави на нужната висота. Ти избяга от тях, ожени се без тяхно позволение, като помисли, че седиш по-високо от тях. Съвременните хора казват, че дъщерята е свободна от влиянието на родителите си. Според мене, именно като свободна, тя трябва да поиска съвета на баща си и на майка си. Аз взимам майката и бащата в тяхната идеална форма, не в обикновената форма и проява на майка и баща.

Сега аз не искам да възприемате нещата на вяра, но направете поне един малък опит върху това, което ви говоря, и ще видите, дали съм прав, или не. За себе си аз съм прав, защото всичко, което говоря, съм опитал, но ако и вие се уверите, че съм прав, печелите. Ще кажете, че може да има изключения. – Възможно е и това. Някой път изключенията биват 25% , някой път – 50%, а някой път – 75%. Когато говоря, даже и 75% да има изключение, пак ще спечелите. Ако имате резултат 25%, това е максима, с която, ако работите, животът ви ще бъде десет пъти по-добър, отколкото е сега. Затова именно Христос е казал: „Почитай баща си и майка си като разумен човек! Люби ближния си като разумен човек!“ Само при това положение ще имате

Божие то благословение, понеже почитта към родителите е закон, основан от Бога. Христос казва: „Който има Божието благословение, той ще има слава и почести, и каквото душата му пожелае, ще има.“ Който спазва този Божествен закон, той всичко ще придобие, не само за един, или за два дена, но за цялата вечност. Той ще придобие повече, отколкото е очаквал. Това не значи още, че ще дойде ден, когато всички въпроси ще се разрешат. Не, това никога няма да стане. Едно трябва да знаете: В сегашната еволюция на Космоса нещата нямат край. Защо няма да дойде край на нещата? За хората няма начало, няма и край, но за Бога има начало, има край. Той е и в началото, и в края. Какво могат да говорят хората за начало и за край? Началото и краят са достояние само на Бога, затова Той казва: „Аз съм начало, аз съм край. Аз съм алфа, аз съм омега.“

Някой казва: Какъв ли ще бъде краят на моя живот? – Никакъв край нямаш ти. – Какво ли е било началото на моя живот? – Никакво начало нямаш ти. Тази е правата философия. Като проследите цялата история на човечеството, ще видите, че нито един държавник, който е турил начало на някоя държава не е останал до днес жив. Коя от старите велики държави е останала да съществува до днес? Де е Асирия? Де е Вавилон? Де е стара Индия? Де е велика Персия, която едно време е заповядвала на света? Де е велика Франция на Наполеон? Де е велика Германия? Де е велика Русия? Има нещо, което липсва на съвременните хора, за да разберат законите, по които обществата могат да се развиват. Развитието на обществата и народите не върви по никакви произволни закони. Велики закони управляват развитието на обществата и народите, но хората трябва да познават тия закони и да им се подчиняват. Когато разрешавате душевните въпроси в себе си, тогава и

социалните въпроси се разбират в по-голяма светлина. Тогава хората разбират и своите отношения към обществото. Това не значи, че те трябва да се изолират. Хората знаят, че те не живеят за себе си, но живеят за някого. Като не разбира великия закон на Битието, бащата казва, че живее за дома си; домът казва, че живее за обществото; обществото – за народа; народът – за човечеството, а човечеството – за целия Космос. Еволюцията може да върви и по този начин, но човек все трябва да живее за някого. Ако схващате живота така, ще видите, че имате мощ в себе си.

„Почитай баща си и майка си!“ Забелязано е, че всички народи, в които майката и бащата са заемали почетно място, са имали по-дълга култура. Като народ, египтяните се отличавали с голяма справедливост, но когато изгубиха това качество, те пропаднаха. Когато евреите влязоха между египтяните, последните пропаднаха, защото не можаха да се справят с тях. Най-после Бог трябваше да изпрати Моисей между евреите. Фараонът се бори с Бога и не пусна евреите, заради което в невидимия свят се взе решение Египет да не съществува като държава за хиляди години, за да изкупи греховете си. Когато научи урока си, той отново ще възкръсне. Не е позволено на един народ да мъчи друг народ! Не е позволено на господаря да мъчи слугата си, нито на слугата да мъчи господаря си! Не е позволено на мъжа да мъчи жена си, нито на жената да мъчи мъжа си! Не е позволено на брата да мъчи сестра си, нито на сестрата да мъчи брата си!

„Почитай баща си и майка си! И люби ближния си, както себе си!“ Тези два закона трябва да ги спазвате. Това е човешината, това е възвишеното и благородното у вас. Това трябва да проникне във вас, за да покажете, че сте хора от новата култура. Новите писатели трябва да пишат

в този дух. Това са думите на Христа, на Великия Учител, Който дойде от невидимия свят. Той казваше: „Както ме е Отец научил, така и аз ви уча.“ „Аз зная, че всичко, каквото имам, е от Отца ми дадено.“

Сега и аз ви оставям с тия два закона и вярвам, че като дойдете втори път, вашите бащи и майки ще бъдат на почетно място, а ближните ви ще бъдат тъй галени, както майката гали своите възлюбени деца.

Беседа от Учителя, държана на 11 март, 1928 г. София – Изгрев

ПОМАЗА МЕ

„Духът на Господа Иеова е върху
Мене; защото Господ ме помаза“

(Исай 61 :1)

Съвременните хора мислят, изказват и написват мисълта си, но мисълта им може да бъде понятна само когато има свое средоточие. Всички сте изучавали геометрията, изучавали сте кръга и знаете, че всички точки на окръжността се намират на еднакво разстояние от центъра на кръга. Това показва, че всички тия точки имат стремеж към центъра. Следователно, когато се говори за човешкия живот като за кръг, ние разбираме един разумен процес. Като казваме, че животът представлява разумен процес, това ни най-малко не означава, че животът има някаква цел. Никаква цел няма животът. Това са човешки схващания. Каква е целта на философа? Да стане философ. Каква е целта на крадеца? Да открадне нещо. Каква е целта на красивия човек? Да стане още по-красив. Каква е целта на силния човек? Да стане още по-силен. Каква е целта на музиканта, когато изучава някакъв инструмент? Да стане виден музикант. Всеки човек има някаква цел, но каквато и да е неговата цел, тя не определя същината на живота. Животът е нещо по-високо от целта. Целта може да оправдава средствата и средствата може да оправдават целта, но цел-

та и средствата не оправдават самия живот. Животът седи по-високо и от целта, и от средствата, които могат да се употребят.

Едно изисква животът от всички хора: правилно разбиране. Какъвто и да е човек – философ, музикант, художник, държавник, свещеник – на каквато степен на развитие и да се намира, той вечно трябва да коригира своите възгледи, т. е. той вечно трябва да разширява своите възгледи. Който не разбира така живота, той ще се намери в голямо затруднение. При лесната задача, разрешаването е лесно, но при трудната задача, мъчнотията веднага иде. Малките дългове лесно се изплащат, но щом дойде до големите дългове, от стотици милиони и от милиарди левове, изплащането е трудно. Ако сте обикновен чиновник, но имате да изплащате сто милиона лева, в колко години ще ги изплатите? В същото затруднение ще се намери човек не само когато има да изплаща големи дългове, но и когато се стреми да постигне копнежите на своя дух, на своята душа, на своя ум и на своето сърце. Човек се състои не само от един кръг, но от хиляди кръгове, които имат свой център. Някой учи музика – това е един кръг със свой център. Друг учи художество – това е друг кръг със свой център. Това са отделни области, отделни възможности в живота, които съставят една цел. За постигането на тази цел човек трябва да разбира вътрешната връзка на живота, т. е. онзи велик закон, който ръководи човешката душа. Онези, които не вярват в душата, нека вярват в своя ум, и него да следват. Онези пък, които не вярват и в ума, нека следват пътя на своето сърце. Безразлично е в какво вярва човек, но той все вярва в нещо. Какво е веруюто например на водата, която се спуска от някой планински връх? И с вяра, и без вяра, водата слиза по един наклон надолу.

Когато говорим за стремежа на някой човек, ние знаем, че и с вяра, и без вяра, той все ще постигне нещо, но по два различни начина: когато постига своя стремеж с вяра, човек олеква и казва на Земята; когато постига своя стремеж без вяра, той се разбива на хиляди парченца, като бъчва. И това е хубаво. Нима детето, което никога не е плакало, като счупи шишето на безброй парченца, няма да плаче? Ще плаче, разбира се. Извори ще бликнат от очите му. Какво означава счупването на шишето? Шишето е символ на нещо, затова детето плаче. Хубаво е, когато при счупване на шишето, изворите бликат от очите на детето. То е изгубило нещо, за което трябва да плаче. Ако детето плаче за едно шише, колко повече трябва да плаче човек, когато изгуби своята свещена идея! Има хора, които сълза не проронват при изгубване на своята свещена идея. Те казват: Изгубихме своята свещена идея, но няма нищо. Не, и вие като детето трябва да плачете за своята свещена идея.

Велика работа предстои на съвременното човечество! Всички хора трябва да се заемат с изучаване еволюцията на човечеството, развитието на народите, развитието на расите, но не повърхностно, а в тяхната дълбочина. Да изучавате нещата повърхностно, то е все едно да имате желание да станете поет, философ, учен, и т. н. Хиляди желаниа може да има човек, но философът има за цел да обясни причините и последствията на нещата в човешкия живот. Той не може да бъде философ, ако не се вдълбочава, ако не издирва причините и последствията на нещата. Поезията, музиката и изкуството имат за цел да създадат условия за красота и щастие в живота. Който иска да бъде щастлив и красив, той непременно трябва да бъде музикант, поет и художник. Няма ли тези три качества в себе си, той нищо не може да постигне. Щастието и красотата се постигат

само чрез музика, чрез изкуство и чрез поезия. Когато искат да се веселят, светските хора пазаряват музиканти и певци да им пеят и свирят. При това те не викат стари музиканти, баби и старци, да им свирят, но викат млади, жизнерадостни момичета и момци. – Това не е ли престъпление? Питам: Какво престъпно има в това, че искате млади хора да ви свирят? Не е ли по-престъпно да видите как някой човек се е изоставил, напуснал, вследствие на което лицето му се е набръчкало? Нима художникът не страда, когато види своята картина, която с години рисувал, цяла набръчкана? Коя е причината за нейното набръчкване? Според мене, картината на истинския художник през всички времена и епохи трябва да остане красива, без никакви набръчквания. След всичко това хората казват, че ще остаряват. Как ще остаряват? Кожата им ще ла да се набръчка, веждите, косите им ще ли да побелеят, от живота ще ли да бъдат недоволни, в себе си ще ли да се усъмнят. Това значило старост. Питам: Какви са тези идеи? Каква е тази философия на остаряването? Остаряването е неестествен път в живота. Старостта е най-опасната болест в живота. Тя е най-ужасната патология. Най-ужасните микроби са тия на старостта. Когато се заразят от тия микроби, хората остаряват, изгубват всичко възвишено и благородно в себе си. Тия микроби като термитите изяждат всичко свещено в човека, като оставят от него само сухи кости. И тогава всички казват: Остаря този човек. Философите казват, че в старостта си човек поумнявал, а в младостта си бил глупав. Според мене е точно обратно: в старостта си човек оглупява, а в младостта си е умен. Поискайте от детето това, което държи в ръката си, то ще го даде; поискайте от стария това, което държи в ръката си, той няма да го даде. Кой от двамата е по-благороден? Изворът, който тече ли

е по-благороден, или щерната? Изворът е по-благороден, защото постоянно дава.

Сега аз говоря за нещата в техния прав смисъл. И разумният живот трябва да бъде извор, който постоянно да изтича навън. За да бъде човешкият живот щастлив, той трябва да се наторява, но не по начина, по който сегашните хора торят нивите си. Разправят за един опит на наторяване, който Франклин направил. На известно място, насадено с трева, той посипал гипс, но така, че написал с него думите: Това място е наторено с гипс. Когато тревата под тези букви израснала, тя била два пъти повече и по-буйна от съседната, която не била наторена с гипс.

И тъй, всички хора, които имат идеи, това са хора, наторени с Божествения Дух. Онези пък, които нямат идеи, те не са наторени с Божествения Дух, те са киселини и основи. Ако поливате някое цвете с азотна или с друга някаква киселина, какво ще стане с него? Ако наторявате градини и ниви с киселини и основи, всичко ще се превърне в пустиня. Какво може да расте в пустинята? Какво може да расте в Сахара например? Знаете ли кои са причините за образуването на Сахара? Две теории съществуват за образуването на Сахара. Според някои учени Сахара се образувала от отбиването на реката Нил. Според други учени, Сахара се образувала след отбиването на Голфщрома. Тук се натъкваме на противоречие, че благото на едного, носи нещастие за другото. Значи, за повдигането на Европа трябвало е да се създаде пустинята Сахара. Ако днес се отбие Голфщрома от Европа, целият ѝ климат ще се измени.

Сега за развиване на човешкия дух трябва да се обърне внимание на единството на нещата, което съществува в човешката еволюция. В такъв случай всички науки имат

смисъл само при здрав, разумен човешки дух. Мислите ли, че богатите търговци в света, които са вложили всичкото си внимание в своите тефтери, в сметките си за взимане и даване, знаят нещо от философия или от астрономия? В това няма никаква наука, никаква търговия. Мислите ли, че младият момък, който седи пред тефтерите на красивите моми и се чуди коя от тях да избере, разбира живота? Мислите ли, че философът, който има голяма библиотека от книги и прочете ту една, ту друга от тях, се е добрал до смисъла на живота? Смисълът на живота може да се разбере само при дълбоко вътрешно вглеждане в нещата. Казвате: Смисълът на живота е в храненето. – И аз съм съгласен, че трябва да се храним, но храната, която употребяваме, трябва да бъде толкова пълна, че да не остава никакви излишъци. При това при храносмилането не е достатъчно само да се образуват хранителни сокове, но те трябва правилно да се окисляват, за да предадат на кръвта чист червен цвят. Чистата кръв съдържа в себе си всички жизнени елементи, както и потенциална, и кинетическа енергия, които са причина за образуване на мисълта. При кръвообращението става и обратно течение на кръвта, което може да се върне към духовното тяло на човека. Сложен е процесът на кръвообращението. Той не е само физически, но и духовен. Под физически процес, под физически живот разбираме само това, което е видимо и което може да се подложи на опит. Значи, има неща, които с обикновено око не могат да се видят и не могат да се подложат на опит.

Процесите, които се извършват в човешкия организъм, трябва да бъдат нормални. Когато са аномални, в човека се явява вътрешно недоволство. По-голямата част от времето на съвременните хора е заето с неправилни мисли и чув-

ства. Това е патологическо състояние. Някой се оплаква, че е неразположен. Защо е неразположен? Богат е, силен е, защо е неразположен? Някой има десет милиона лева на разположение, друг има двадесет милиона, но и първият, и вторият са недоволни от живота. Много дъщери и синове на богати американски милионери са недоволни от живота, самоубиват се, като казват, че животът няма смисъл. Мнозина казват, че ако биха имали пари, съвсем друг щял да бъде техният живот. Парите са средство, което трябва добре и на място да се употреби. Храната е средство, което трябва добре да се употреби. Силата е също така средство, което трябва на място да се употреби. Ако всички тия неща се употребят добре и на място, те ще допринесат нещо за съграждането на човешкия характер. Хората от ХХ в. на първо място трябва да се научат да съградят своето тяло. В този смисъл истинска религия е онази, която дава методи за съграждане на човешкото тяло, за изправяне на всички недъзи в него, както и за освобождаване на човека от съмнението, от злобата, от неверието, от разногласието в живота му. Това са патологически състояния, от които човек трябва да се освободи. Всички болести, които съвременната медицина познава, се дължат все на живи същества, на тъй наречените микроби. Например безверието се дължи на един род микроби, злобата – на друг род микроби. Тези отрицателни състояния в човека се дължат всъщност на изверженията на микробите, които образуват в организма му ред отрови и киселини. И затова, когато казваме, че злото се побеждава с добро, разбираме, че в доброто съществува един принцип, чрез който тези микроби могат да се отстранят. Злото е живот, подобен на нашия. Следователно и злото е на мястото си. Злото представлява красива, мощна сила, която невидимият свят използва

навреме и на място. Момците обикновено търсят красиви моми, но те не знаят, че красивите моми са зло в живота. Това не значи, че красивата мома, сама за себе си е зло, но тя иска хубави дрехи, обуца, удоволствия – неща, за подържането на които са нужни хиляди и милиони. В този смисъл, красивата мома е зло в света. За тази красива мома момъкът може да лежи в затвор. Тя ще бъде щастлива, а той – нещастен; тя ще иска това-онова, ще има приятели, ще живее, както иска, а той ще се измъчва. Този момък ще каже: Господи, защо ми даде това зло? Не, красивата мома е благо, което момъкът е получил преждевременно. Идея има красивата мома! Тя казва на момъка: Ти можеш ли да изпълниш сърцето ми с красиви чувства? – Не мога. – Тогава аз ще си намеря друг момък. – Можеш ли да изпълниш ума със светли мисли? – Не мога. – Тогава аз ще си намеря друг момък. Питам: Какво зло има в това? Следователно, ако не искате да се измъчвате, не ограничавайте красивите моми и момци! Какво виждаме днес в света? Красивите моми и момци ги затварят, ограничават; богатите и силните хора връзват; букаи турят на ръцете и краката им. Слабите никой не връзва, никой не ограничава, но те сами са вързани на леглата си.

Сега, за да се избегнат аномалиите, патологичните състояния в живота, трябва да се приложи Божественото учение. Като се заговори за това учение, и най-великите писатели се изказват едностранчиво. В някои отношения те разсъждават добре, но щом дойдат до този въпрос, веднага мисълта им се отклонява от правия път. Тези велики писатели мязат на онзи човек, който казвал за приятеля си: Когато срещнете моя приятел, можете да му говорите за всичко – за музика, за изкуство, за поезия, за наука, но дойде ли въпрос

до Месечината, дума не отваряйте. Защо? Защото, като заговорите на този човек за Месечината, той изгубва всичкото си равновесие.

Казвам: Всеки от вас има такава една месечина. Докато не му говорите за Месечината, той е добър, но щом го бутнете за Месечината, той става лош, изгубва разположението си. Месечината подразбира слабостите в хората. Всички хора имат слабости, до които, като дойдат, те изгубват своето равновесие. Тъй както се развива животът на съвременните хора, той има предвид да им покаже де са техните слабости, до които, като дойдат, те изгубват своето равновесие. Той има предвид да им покаже де са техните слабости, т. е. де е тяхната Месечина. Чрез страдания, чрез изпитания, Провидението иска да покаже на хората, де са слабите им страни. Всеки човек има слаби страни. В това няма нищо лошо. Аз считам гениален човек онзи, който изправя една своя слаба черта. Талантливите, гениалните хора идат в света, за да изправят своите погрешки, както и погрешките на другите хора. Хората трябва да изправят ред погрешки, докато дойдат до истинското знание. Иначе, ако днес при слабостите и погрешките, които имат, придобият истинско, положително знание, те ще злоупотребят с него. Например красотата е необходима в живота на хората, но те трябва разумно да се ползват от нея. Без красота животът не може да съществува. Тя дава подтик на хората. Като видите един ангел, вие се импулсирате. Как си представяте ангелите? Като стари, набръчкани баби и дядовци? Не, красотата не се заключава в бръчки. Красивото лице няма бръчки, но и мумия не е. Красивото лице не е гладко, опнато, без никакви бръчки. Красивото лице не трябва да има бръчки, но трябва да има долини и планински върхове, поля и градини, реки, морета

и извори. Който погледне такова красиво лице, той трябва да види в него велик, обширен свят.

Пророкът преди хиляди години е казал: „Духът на Господа е върху мене.“ И наистина, няма по-хубаво нещо от това, Духът на Господа да бъде върху човека. Когато Божественият Дух дойде върху човека, в него се явяват необикновени състояния. Няма по-красиво състояние от присъствието на Божествения Дух върху човека! Той чувства в себе си онова вечно благо, което внася радост и веселие. Съвременните хора имат различни понятия за присъствието на Духа. Велико нещо е присъствието на Божествения Дух в човека! Съвременната наука нарича това състояние „пробуждане на съзнанието“. Думата „съзнание“ обхваща само едната страна на понятието „дух“. Думата „дух“ в българския език е силна дума. Другата страна на понятието „дух“ подразбира великото в света, което осмисля вътрешния живот, което поставя всичко в права посока, което туря в контакт човека с всички живи, разумни същества, повдига го и го обезсмъртява. Духът е източник или носител на живота. Дето се явява силата на човека, там се явява Духът. Значи, силата на човека зависи от Духа. Дето се явява Духът, там се явява животът. Когато Духът напусне човека, той губи съзнанието си, т. е. губи Духа. Ако проследите пулса на човек, в когото Божественият Дух работи, ще видите, че има голяма разлика в сравнение с пулса на друг, в когото Божественият Дух не работи. Там, дето Духът работи, пулсът е ритмичен, хармоничен. Там, дето Духът не работи, пулсът е дисхармоничен.

И тъй, първото нещо: човек трябва да създаде Божествен ритмус на своето сърце. Как ще се образува този ритмус? Когато Божественият Дух започне да работи в човека, той неусетно придобива този пулс, този Божествен

ритмус на своето сърце. Ритмусът на човешкото сърце е ритмусът на неговия живот. Този ритмус, този пулс е Божествен. Той иде в света, за да ритмува всичко. Животът на хората върви именно според този пулс. И затова с право можем да кажем: Дето има пулс, там и живот има. Ние сме дошли до пулса на кръвоносната система, който се изразява чрез сърцето, но и сърцето само по себе си има свой пулс.

Сега главното качество, което характеризира човека като мислещо същество, е неговата мисъл, неговата разумност. Разумният човек се отличава пък с Любовта си. Любовта на разумния човек е толкова широка, че при каквито условия да го поставят, както и да се изменят тия условия, тя е постоянна и обхваща всичко. Разумният човек е готов да даде хапката от устата си; той е готов на всякакви разумни услуги. Да услужите на човека, това не значи само да го задоволите, но да му услужите разумно, т. е. на място и навреме. Да обичате човека, това значи разумно да отговаряте на някакви негови вътрешни стремежи. Няма по-красиво нещо от това, да отговорите на стремежите на душата на някой човек, или да реализирате някоя негова мисъл, или да способствате на някое негово чувство. Това може да направи само онзи, в когото Духът работи. В това отношение да възпитавате някого, значи да отстраните всички онези лоши, неблагоприятни условия, които пречат на неговото развитие.

Съвременните културни хора на XX в., които имат опитността на хилядите поколения преди тях, които носят в себе си знанието на вековете, често изпадат в известни слабости, вследствие на което изгубват красивото, хубавото в себе си. И трябва да минат ред години на работа, на усилия, за да го придобият отново. И наистина, благода-

рение на някаква своя слабост, за нищо и никакво, човек изгубва своя красив живот. Например някой иска да стане чиновник, но с това чиновничество той ще изгуби своя идеал. Щом е така, никакво чиновничество не му трябва. Той не е роден за чиновник, Друг иска да стане учител. Обаче, за да стане учител, той трябва да има в себе си нещо възвишено и благородно, което да вложи в душите на децата. Той не трябва да гледа на учителството като на професия и да заблуждава децата. Също така, който иска да стане свещеник, той трябва да има в душата си велик, възвишен идеал, който да внесе и в душите на своите пасоми. Свещеничеството не е професия, не е занаят. Учителството, свещеничеството са отговорни служби. Всички ученици и всички хора, които минават през ръцете на учителите и на свещениците, един ден ще ги държат отговорни за всяко отклонение, за всяко заблуждение, в което те са ги поставили. Техните възпитаници ще ги питат: Защо не ни казахте Истината? Какво правят съвременните хора? Те се стремят към високи служби, без да имат предвид какви отговорности носят, и казват: Днес за днес. – Ако под думата „днес за днес“ те разбират Божествения живот, и аз съм съгласен с тях. Но ако под думата „днес за днес“ разбират човешкия живот, който трябва да прекарат, както и да е, те са на крива посока, на крив път.

Сега вие трябва да се стремите да възприемете Божествения Дух. Той иде днес в помощ на човечеството. Някога, в далечното минало, човечеството е паднало в тъмна зона, в която се намира и до днес. Само Божественият Дух е в сила да го извади оттам. Защо и за какво е станало това, върху него са писали мнозина; вие можете да четете всичко, което е писано по този въпрос. Това слизание на човечеството в тъмната област се дължи на грехопада-

нето, вследствие на което той се е озверил. В естеството на човека има нещо низше, нещо животинско, зверско, вследствие на което той може да извърши най-страшните престъпления. И наистина, няма същество в света по-страшно от човека, който може да извърши такива ужасни престъпления! Едновременно с това, няма друго същество на Земята, което може да извърши такива добрини, каквито човек върши. От една страна виждате този красивият човек да проповядва Любов към Бога, Любов към ближния и към цялото човечество, а от друга страна го виждате да осакатява своя близен, да убива брата си. След това пък виждате тия двамата се примиряват, прощават си. Винаги се обръща към пострадалия с думите: Ще ме извиниш, че те нараних. Съжалявам за всичко това, което ти причиних. И аз не зная какво ми дойде в главата, че без да мисля много, ти причиних такава зло.

Много от съвременните хора, без да съзнават, какво правят, изпадат в положението на онзи разбойник, който убил брата си. Този разбойник бил главатар на една банда. Като вървял из гората, срещнал един пътник и, без да мисли много, взема пушката си и го прицелва, удря го в крака и го поваля на земята. След това отива към пътника, да види какво може да вземе от него, навежда се близо до лицето му, и остава ужасен, когато в лицето на непознатия пътник вижда своя роден брат. Тогава започва да се извинява на брата си, че не го познал. Извинява се, съжалява, но късно. Като извършат някое престъпление, тогава всички хора, като този разбойник, започват да съжаляват, да се извиняват, че не са знаели, че не са видели, че не са познали и т. н. Те седят готови със своите пушки и, който мине покрай тях, стрелят. Страданията и нещастията на съвременните хора се дължат на безлюбието. Те не се познават

едни други, ако някой каже на някого най-малката обида, той е готов да изсипе върху него огън и жупел. И започва след това: Аз познавам този човек, той е такъв-онакъв. Ще изхвърли по негов адрес ред нелепости, но като види, че е излъган, ще отиде при него да се извинява, че бил излъган, че го подвели и т. н. Това не е нищо друго, освен състояние на разбойника, който вдига пушката си, наранява своя брат, за да го обере, но като го познае, извинява се и съжالياва за направеното. Питам: В какво седи сегашният живот? В какво седи сегашната култура? Ще кажете, че сегашната култура се заключава само в ядене и пиене. Каква философия е тази? Какво отношение има тази философия към бъдещия ви живот? Какво отношение има това изкуство към бъдещия ви живот? Все има някакво отношение. След време вие не трябва да бъдете баби и дядовци с набръчкани лица. Вие трябва да дойдете до онова съзнание, при което повече да не остарявате. Като дойдете до 33 години, повече не трябва да остарявате. Щом дойдете до 33 годишна възраст, ще се задържите такъв, какъвто сте в този момент и ще останете, колкото време искате млад. Ако разполагате с наука, с изкуство, трябва ли да се страхувате от сиромашията? Аз наричам истинска наука онази, която може да се бори със сиромашията, с болестите, с недъзите, със злото, с греха. Който няма тази наука, той ще види, какво нещо е сиромашията и ще разбере, как постъпва Природата. Ако има да дава някому 20 – 30 хиляди лева, той ще дойде в името на закона, ще го хване, ще го тури в затвор, и там ще се разправя с него, както разбира. Строга е Природата! Строга е, но за кого? За онзи, който не я разбира. Коя майка, като получи писмо от сина си, че е гладен, няма да му изпрати пари? Същото може да се каже и за вас. Ако разбирате законите на Природата и

й пишете писмо, че сте гладни, тя веднага ще ви изпрати толкова, колкото искате. Но трябва да пишете на нейния език. Не пишете ли на нейния език, тя ще ви каже: Синко, забравил си ме. Който пише на моя език, аз го познавам и му давам колкото пожелае. Който не пише на моя език, не го познавам и нищо не му давам. Наистина, доколкото съм проверявал този закон, аз не съм срещнал син или дъщеря, които да са писали на своята майка писмо и тя да не е изпълнила на момента още желанието им. Това е вярно и в буквален, и в преносен смисъл.

Питам: Щом е така, какво по-хубаво за вас от това, да познавате езика на Природата? Какъв е езикът на Природата? Ще кажете, може би, че Любовта е езикът на Природата. Не, Любовта е човешки език; за нея всички народи имат различни думи. Обаче трябва да се знае кой е първичният език, от който и нашият е произлязъл. Едно е важно да се знае: Когато Любовта заговори в човека, всички го разбират: и растенията, и животните, и хората – всички разбират езика на Любовта. Следователно човек трябва да се стреми към истинската наука, която може да придобие от Природата. Ако някой, след като е свършил един факултет, каже, че е завършил науките си или че е намерил пътя, той е на крива посока. Ученикът, който е влязъл в природния университет, трябва да има предвид да следва най-малко четири години по философия, четири години по естествените науки – зоология, ботаника, минералогия, анатомия, четири години по правото, пет-шест години по медицина и т. н. За да се специализира, той трябва да учи най-малко сто години, за да мине през всички области на науката. Кой човек днес е свършил всички факултети? Някои от вас едва са свършили два-три факултета. На учените хора в Америка турят по няколко титли и ги произвеждат почетни хора.

Съвременните хора са дошли до един кръстопът и за да излязат от него, те трябва да започнат от великата Божествена наука. Съвременните учени, които работят в науката, са асистенти на великите учени, които ускорят или помагат на човечество то да върви в Божествения път. Аз не отричам светската наука. Без нея никъде не можете да отидете. – Ама математика не ми трябва. – Не, без математика, без естествените науки, без астрономия никъде не можете да отидете. Астрономията е красива наука. Тя развива въображението на човека. Ботаниката го запознава с основите на човешкия живот. Минералогията го запознава с първичния живот. Човек не трябва да изучава нещата повърхностно. Децата изучават всичко повърхностно, но онзи, който е дошъл до положение да се занимава с философия на науките, той трябва да се вдълбочава в нещата. При изучаване на минералогията – кристалите, минералите те имат и друга страна, не само външна, но и вътрешна. Също така и растенията имат съзнателен живот, който трябва да се изучава. Човек трябва да започне от минералите, да мине през растенията и животните и тогава да дойде до антропологията. Сам по себе си, човек е един извор, зад който седи цялата Природа като фон, зад който изпъква цялото. На този фон човек изпъква като главно лице. Всички минерали, растения, риби, птици, млекопитаещи са сенки на човека, а самият човек е Божественото в него. Казвате: Ние не се нуждаем от сенки. Не, без сенки не може да се даде израз на образа. Без сенки животът не може да се прояви. Ако не познавате животинското, не можете да познаете и човешкото. Ако не познавате животните, не можете да познаете растенията. Ако не познавате растенията, не можете да познаете минералите и т. н. Ако не познавате разумно-

то, не можете да познаете и себе си, т. е. Бога, Божественото начало в себе си. Ако човек не познава Бога, това велико, необятно начало, нищо не може да познае. Бог е обширна идея, за която най-малко трябва да се говори. Според мене, човек трябва само един път в живота си да произнесе това свещено име. Впрочем, това не е още същинското име на Бога. Аз произнасям същинското име на Бога само един път в годината, и когато Го произнеса, душата ми се отваря като през месец май, и се изпълва със свещен трепет.

Само при това положение, човек придобива сила и живот в себе си и е готов да работи, както за своето благо, така и за благо на своите ближни. Загубено е днес името на Бога и всеки трябва да Го намери. В това седи смисъла на живота. Хората не знаят името на своя Баща. Ако попитате съвременните християни за името на техния Баща, и те не Го знаят. Някой казва, че Го знае. Ако е така, радвам се, но не искам да го изкушавам, да го изпитвам. Друг казва, че е забравил това име. Ако синът е забравил името на баща си, може ли да очаква някакво наследство от него? Когато хората казват, че името на техния велик Баща е Бог, те се лъжат. Никакво име не е това. Казано е в Писанието: „Призови ме в ден скърбен.“ С какво? С Неговото име. Ако знаете името на Бога, всякога можете да Го призовете, а не само в ден скърбен. Когато избират някого за министър-председател, не трябва ли той, преди да заеме властта, да призове името на Господа? Ако Го призове, той ще управлява сто пъти по-добре, отколкото сега. Ако един цар призове името на Бога, той ще управлява сто пъти по-добре, отколкото сега. Ако един учител призове името на Бога, и той ще преподаде своята наука десет пъти по-обре, отколкото сега я преподава.

Мнозина се спират върху въпроса как трябва да вярват, в коя църква да отидат? – Тези неща са остарели вече. Преди всичко, вие трябва да знаете имената на баща си и на майка си. И тогава, като кажете на майка си, че имате нужда от 50 хиляди златни лева, да разчитате, че ще ги получите. И наистина, не се минават десет деня, и вие получавате тези пари. Не заслужава ли тази майка да бъде обичана? Когато способният ученик се интересува от нещо и отиде да запита учителя си, той не отваря ли специално за него библиотеката си и започва да му разправя по въпроса, от който се интересува? За неспособния ученик, за ученика, който няма Любов в себе си, учителят е затворен.

Човек трябва да работи с вдъхновение, ако иска да има успех. Не е въпросът за онова временно вдъхновение. Има едно вдъхновение, което, при всички условия на живота е непреривно, независимо това дали човек е скърбен, или радостен. Каквото и да прави той, това вдъхновение в него е непреривно. То е Божественото, с което човек непреривно трябва да гради. Докато е в света, човек ще се гневи, ще пада, ще става, но при всички условия той трябва да се държи за Божественото. Щом се справи със злото в будния си живот, човек трябва да се справи с него и в сънния си живот. Забележете, някой човек не върши никакво зло през деня, но във време на сън върши кражби, убийства и ред други престъпления. Значи, на човека предстои задачата да се справи със злото и в сънния си живот, да дойде до положение да вижда пред себе си само красиви, хубави образи. Човек е онзи, който е придобил чистота и в будния, и в сънния си живот. Не само това, но неговата душа трябва да бъде широка, чиста и благородна, без никакво петно, без никакви утайки, без никаква кал. Най-малката нечистота в него докарва вече злото. От хиляди поколения

насам злото се е наслоило в човека и той трябва усилено да работи, да се освободи от него. Чистене е необходимо. Като говоря по разни въпроси, някои от моите слушатели бързат, искат да схванат изкуството да живеят. Те сами знаят това изкуство от преди хиляди години насам, но не трябва да се бърза. Бързането е лош признак. Постоянство се изисква от човека, Той трябва да има един център в себе си, една непреривна идея, към която да се стреми. За тази цел той трябва да започне с положителната страна на знанието – с Божествената наука. Опасността за човека седи в това, че той иска да придобие знания по механически начин. Знание по механически начин не се добива. В един от старите романи се разправя, че един от героите на този роман живеел при една вълшебница, която могла да се преобразява в каквото животно иска: на птица, на риба, на червей, на лъв, на мечка и т. н. Тя имала различни шишенца с течности, и каквато форма искала да вземе, от съответното шишенце вадила по няколко капки, с които се намазвала. Главният герой на романа видял какво правила вещицата и решил да вземе формата на лъв. Една вечер той се отправил към шишенцето, в което имало течност, с която ще може да приеме лъвска форма, и се намазал с нея. Обаче в бързината вместо да вземе от шишенцето със съответната течност, той взел от друго шишенце. Каква била изненадата му, когато, вместо да приеме формата на лъв, той станал магаре. Заключение на автора, който пише този роман, е следното: старите възгледи на хората, т. е. възгледите на техните баби и дядовци са такива, че ги правят или лъвове, или магарета.

Следователно, когато дойде до положителната наука, човек трябва да бъде внимателен към възгледите, които възприема. Има хора в света, които служат на Истината

във всички области. Тия хора могат да бъдат философи, художници, музиканти, свещеници, проповедници, държавници, царе и ред други, но всички служат на Истината. Това показва, че има добри хора в света. Днешните условия са най-добри, най-благоприятни, за да намери човек истинския път и да се приближи към Истината.

„Духът на Господа Иеова е върху мене, защото Господ ме помаза.“ Първото нещо, което се иска от човека, е да повярва, че е помазан. Той трябва да повярва, а да не чака да му доказват. И с доказване може, но да чакате да ви се доказват нещата, изисква се дълго време. При доказването и вярването резултатите са едни и същи; разликата е само във времето. При доказване на нещата губи се много време, а при вярването, всичко става веднага. Един познат господин ми разправяше как се убедил, че трябва да вярва. По едно време той си направил хубава, двуетажна къща и търсил наематели за един от етажите. Явил се един господин като наемател, но нещо отвътре му казвало: Не давай къщата си на този човек, той не обича да плаща. Обаче външно този човек бил добре облечен, благовиден, внушавал доверие и затова той не послушал гласа си и дал под наем етажа си именно на него. Гласът отвътре пак му нашепвал: Този човек в първо време плаща, но после не плаща. – Не, аз ще го заставя да плаща редовно. Както и да е, влязъл този господин в къщата му и платил само два-три месеца. Останалото време вече не плащал. Какво не правил той, докато най-после го извадил от къщата си. Така се научил той да вярва на Божественото в себе си. Така проверил той, че този господин не бил за неговата къща. Първите два месеца платил наема си, а цели две години след това живял без наем, не плащал нищо.

Много от съвременните хора мязат на хазяина на двуетажната къща, искат всичко да им се докаже. Може да им се докаже, но дълго време ще мине и къщата им ще седи празна. През времето, докато чакате доказателства и умът ви ще бъде празен.

Някой иска да му докажат, че Бог съществува. Докато чака да му се докаже, много време ще мине. Хората обичат да им казват приятни неща, макар и да не са верни. Един турчин от Дели-Орман отишъл по работа в Цариград. Като се върнал, ходжата го запитал: Какви новини има в Цариград? Последната новина е, че са взели решение да те направят Шейх-Юл-Ислям. – А, не говори такива работи. Не вярвам в това. След две седмици ходжата пак отишъл при този турчин и му казал: Я кажи нещо ново от Цариград. – Макар че не е вярно, все било приятно на ухото му да чуе, че щели да го правят Шейх-Юл-Ислям. Даже и за утеха да е, все някога е приятно на човека да го позалъжат, че в друго някое прераждане има възможност да стане Шейх-Юл-Ислям.

Сега и на вас казвам: Не търсете доказателства да ви убеждават хората, че сте помазани. Като повярвате, не ходете да разправяте на хората, че сте помазани. Преди да им разправяте, направете един – два или повече опита, докато сами дойдете до Истината. И за опитите не говорете нищо, докато не придобиете един верен резултат. След това ще намерите някой ваш добър приятел, който отдавна ви очаква, който има същата опитност, и ще му кажете: Аз съм помазан. – И аз съм помазан. Единият ще разказва своите опитности, и другият ще разказва своите – и двамата заедно ще правят опитите си. По този начин ще се съберат трима, четирма, петима и повече помазани и ще образуват общество от помазани. Значи, ако в някоя мест-

ност извира чиста, хубава вода, в скоро време тя ще стане една от най-хубавите местности.

„Защото Господ ме помаза.“ Помазаните хора, това са гениалните хора в света, които дават подтик на цялото човечество да върви напред, да се развива. Когато ангел Господен посети Аврама и му каза, че ще отиде да изгори Содом и Гомор, Аврам го запитва: Ако там има поне пет души помазани, ще отмени ли Бог решението си? Значи, силата в света иде от помазаните. Повярвайте и вие, че сте помазани, но след като повярвате, гледайте да не се измените. Има една опасност за помазаните, че след като повярват, че са помазани, надигат се, възгордяват се, а с това заедно се изсушават. Знаете ли каква е диагнозата, по която се познава, кой човек е помазан? Помазаният заема най-долното положение. Заемаш ли най-долното положение, ти си помазан. Защо? Защото, който заема най-долното положение, той може да се качи и на най-горното. Който може да слезе най-долу, той може да се качи и най-горе. Това значи силен човек! Силен е онзи, който може да слезе долу и да вдигне товара. Той не се плаши от нищо. Той е човек, който може да воюва. И Христос казва: „Аз съм помазан.“ Христос не мязаше на Петра, който един ден Му каза: Учителю, я да бягаме ние оттук! Тъй както си започнал, тази работа няма да излезе на добър край. Христос му каза: „Махни се, сатана, оттук!“

Сега мнозина от вас, като се намерят на тясно, казват: Защо ни трябваше това учение? Я да избягаме оттук! – Апостол Петър говори във вас. Вие трябва да му кажете: „Махни се, сатана!“ Христос обаче казва: „За това дойдох аз в света, за този час, да изпълня волята Божия. Онзи който ме е пратил в света, Той ще покаже своята

сила “ — Не е било време Бог да не е изпълнил своите обещания. На помазаните се дължи всичката наука в света, т. е. всичко възвишено и благородно. Това значи, че на помазаните се дължи всичката наука, в своята пълнота. В помазването всички трябва да бъдем добри, весели, радостни, да пеем и да се веселим. Помазаният е красив човек. Когато срещне, той е готов да го насърчи. Като види някой отчаян, обезсърчен, той му казва: Махни обезсърчението от себе си! Ти си способен за велики работи. На художника казва: Хубави са твоите картини, но можеш да рисуваш още по-хубаво. На музиканта казва: Хубаво свириш, но още по-добре можеш да свириш. Какво правят съвременните хора? Когато станат на 45 – 50 години, те се обезсърчават и казват: Нашата работа се свърши вече. Каквото не можахме да постигнем в този живот, ще го оставим за другото прераждане. Не, те трябва да работят сега, в този живот още, да свършат онази работа, която им е определена. Днешната работа не трябва да се отлага за утре. Оставете ли днешните работи за друго прераждане, нищо няма да излезе. За тази цел първо ще се справите с баба си, с дядо си, като им кажете, че не искате да остаряват като тях. Ще работите върху себе си, да придобиете изкуството на змията, да събличате старите си дрехи и да обличате нови. По този начин ще покажете на хората, че сте помазани. Ще хвърлите старата маска на баба си и на дядо си. От старата дреха на вашата баба и на вашия дядо ще излезе един млад, 33-годишен момък. Който го види, ще каже: Ето помазаният! Всеки да си каже: Аз мога да съблека старата дреха на баба си и на дядо си и на всички да покажа, че не съм стар. Старата баба и старият дядо едно знаят да говорят: Синко, и ти, като нас, ще остарееш, пари ще трябва, да има кой да те гледа, да ти шета на

старини. Вие трябва да им отговорите: На стари години ние ще шетаме на другите. Остане ли те да ни шетат, нашата работа е свършена. Ние сами ще си работим, сами ще си услужваме.

„Духът на Господа Иеова е връх мене.“ Духът на Господа, това е Божественото в човека. Христос казва „Не дойдох да ми послужат, но да послужи.“ Затова и на вас казвам: Нека във всички се яви желание да работите. В малките работи бъдете възвишени и благородни. Дайте място на Духа, на възвишеното в себе си, и ще видите, че благородното, възвишеното, което е вложено във вас първоначално още, ще почне да се развива. Преди две хиляди години още беше казано на младия човек, който искаше да придобие вечния живот да продаде имането си, да го раздаде на бедните и тогава да посвети живота си на Бога. Сега аз няма да повтарям същото, но ще кажа: Служете на Бога, служете на човечеството, служете на Божественото в себе си! Това е едно правило за живота, което трябва да приложите. Давайте ход на всичко възвишено и благородно в себе си, ако искате да нямате противоречия. Насърчавайте всеки човек, в каквото и да е направление. Нека има радост и веселие в света! Щастието е постижимо, но не с разбиранията на баба ви и на дядо ви. Докато вървите в техния път, с техните разбираня, щастие няма. Ако можете да съблечете баба си и дядо си през главата, щастието е постижимо.

„Защото ме помаза Господ.“ Първото нещо: повярвайте, че сте помазани! Щом повярвате, знанието, което имате, ще вземе друг обрат у вас. Душата ви ще се разшири; в нея ще влезе новият мир, новата радост. Хубавото, което имате сега, това е вашата радост, това е вашето богатство. Сега вие имате капитал от сто хи-

ляди лева златни, но богатството, което ще придобиете чрез помазването на Духа, ще струва хиляди милиарди. Когато спечелите това богатство, занесете на Бога своя десетък.

Беседа от Учителя, държана на 18 март, 1928 г. София. – Изгрев

ОСТАНИ С НАС

„Остани с нас, защото е привечер,
и денят превали.“

(Лука 24 : 29)

Има учени хора в света, които от един малък скъпоценен камък, създават цяла история: произходът и образуването на този камък, условията на създаването му и т. н. Има учени хора в света, които от една малка кост на някое предпотопно животно, възстановяват цялото животно: Скелетът му, неговата големина, условията, при които е съществувало това животно и т. н. Онези, които имат картината на това животно, чудят се как е дошло на ума на тия учени да възкресяват мъртвите животни от миналите векове. Те се запитват защо трябва да изучават това предпотопно животно. Химикът пък ще запита защо е трябвало да се знае състава и разположението на земните пластове, когато се е образувал този малък скъпоценен камък. Кой как се спре върху историята на скъпоценния камък, ще каже: Ние можем да носим скъпоценните камъни на главата, на ръцете, на вратовете си, без да знаем тяхната история. Това наполовина е право. Ако черноземът, в който са посетили плодните дървета, не беше обработен, той щеше да поквари техните цветове и те нямаше да вържат, няма да дадат добри плодове. Значи, хубавите цветове се крият в кана-

рите, затова трябва да ги изучаваме. Следователно, кажете ли, че миналите форми не ви са необходими, вие попадате в друга крайност. Всички предпотопни животни, които са изчезнали вече, са оставили своята плът, своите кости на Земята, и досега още ние се храним от изобилието на това, което те са ни оставили. Благодарение, че те са измрели, за да съществува сегашното човечество. Иначе то не би могло да съществува. Ето, съвременните хора считат за свой дълг да турят на гроба на някой виден покойник – герой за отечеството си, държавник, или някое духовно лице, бюста му. Защо турят бюстовете на видните хора върху гробовете им? Да покажат на хората, че в света нищо не умира. Също така се доказва, че и с изчезването на тези грамадни, предпотопни животни и растения, които някога са съществували, те окончателно не са изчезнали. След като са завършили своята работа на Земята, те са отишли другаде някъде да работят – влезли са в човека. Нима машините, които са взели участие при съграждането на някоя голяма стена, след свършването на стената изчезват? Те не са изчезнали, но са отишли другаде да работят.

В Природата съществува непреривен процес, непреривни действия. Ученият, в широк смисъл на думата, трябва да познава непреривността в процесите на Природата. И всякога, когато се прекъсват процесите, идват страданията. От такива прекъсвания на бентовете си, често американците страдат. Американците, които минават за най-културни, за умни, цивилизовани и практични хора, често, поради някаква несъобразителност от тяхна страна, пострадват от своите бентове, не знаят де да ги поставят. Те са големи любители на бентове. Преди години, над един от своите градове, те подпушили една голяма река, направили бент, за да заградят едно езеро, в което да могат

зимно време да се разхождат с шейни и с кьнки. Този бент представлял грамадна стена, висока 25 – 30 метра, за да събира голямо количество вода. Инженерите, които строили тази стена, мислили, че тя ще издържи на напора на водата. Обаче един ден тази стена се съборила и водата заляла града. Хиляди къщи били залети с вода и хиляди хора удавени. На няколко места в Америка са се случили подобни прекъсвания на бентове, от които хиляди хора са пострадали. Ще кажете, че тези американци са излезли глупави, като не са взели предвид всички възможности за станалите нещастия. Казвам: Колко бентове днес не са поставени намясто! Нима вашите бентове са поставени намясто? Досега аз не съм срещнал нито един човек, на когото всички бентове да са намясто. Много от вашите бентове са над града, а много са под града и всякога се очаква да дойде някаква опасност в живота. По този начин именно аз обяснявам моралното падане на някои хора. Когато казват, че някой човек е паднал морално, казвам, че някой бент над града на този човек се е прекъснал някъде и залял голяма част от този град. Това е криза в неговия живот. Този човек не е могъл да устои на едно свое силно желание. Той не е могъл да устои пред известна съблазън, пред касата на своя господар. Отворената каса на неговия господар е сила, която нахлува в сърцето му, събаря бента и завлича всичко, което е под него. С бента заедно отива и човекът.

Следователно човек трябва да гради върху ония здрави основи, на които първоначално още животът е бил поставен. Затова той трябва да знае какво е необходимо за този живот. Не е въпросът за задгробния живот. Като процес, задгробният живот представя цъфтенето, но преди цъфтенето е растенето. Преди да цъфне, дървото ще

расте ред години. Значи, всеки трябва да се запита, кое е най-същественото за деня. Същественото за всеки ден е онова, което можем да постигнем. Значи, при съзнателното растене съществено е онова, което може да ни достави необходимите материали, да свършим работата, която ни е дадена за деня. След като свършим тази работа, ще имаме едно малко удоволствие, едно малко възнаграждение. Това наричаме ние постигане на нашите идеали. За всеки ден е предвидено едно малко постижение. Ако постигнете това, което желаете, волята ви се усилва, сърцето ви се усилва и умът ви се усилва. Ако не постигнете това, което желаете, във вас настава разслабване на силите ви. На това основание ударите, които идат отвън, хората наричат съдба. Не, това не е нищо друго, освен разкъсване, разпадане на бентовете им. Ударите, които идат отвън, са разумни актове. Когато чукът удря добре, и гвоздеят пада на място. Но когато гвоздеят се забива повече, отколкото трябва, той става непотребен. Всеки гвоздей трябва да отиде на своето място.

След възкресението си, Христос се яви на учениците си и те Му казаха: „Остани с нас!“ Защо? Защото е вечер, не е ден, когато Слънцето изгрява, но е вечер. Изгряването на Слънцето подразбира изгрев на Божественото в човека. „Остани с нас!“ Остани с нас тази вечер да ни разправиш нещо от Божественото, което носиш със себе си. Значи, Христос трябва да ни остави най-хубавото, което носи със себе си. Защо рударят промива златния пясък? Той иска да отдели златото, а пясъкът да тури настрана. Какво е желанието на търговеца, който се занимава с клиентите си? Той има желание всичките му клиенти да влязат в неговия дюкян, да купят нещо, да му оставят част от парите си, а после той да остане сам със своето

съкровище. Всеки човек, най-после, все иска да остане с някого.

И тъй, основната идея трябва добре да се разбере. Защо? Защото понякога хората разбират нещата, но не знаят тяхното приложение. Значи, всяко нещо има свое теоретическо разбиране, както и свое практическо приложение. И наистина, вие можете да срещнете двама лекари, единият силен в теорията, а другият – в практиката. Викат първия лекар при едного, кракът на когото е счупен. Той преглежда крака на болния, констатира на кое място е счупен и на колко парчета е надробена костта. Питат го: Какво трябва да се направи сега? Той казва: Аз констатирам само, че кракът на еди-кое си място е счупен, а вие трябва да намерите човек, който може да го намести. Викат втория лекар. Той веднага пристъпва към работа: туря ръцете си на счупената кост, разбира положението на болния и започва да поставя всяка част на нейното място. След това той казва на болния: Ще държите крака си неподвижно, 40 дена няма да го местите никак. Питам: Кое е по-хубаво – да познаете коя кост е счупена и на колко части, или да поставите всяка кост на нейното място. По същия начин, при съграждане на вашия живот, вие трябва да разбирате онези вътрешни процеси, според които да знаете де да поставяте всяко ваше чувство. Във всеки даден момент в съзнанието на човека се зараждат известни мисли, идеи, желання, които занимават неговия ум. Той се решава да действа, да реализира тия свои желання, но няма план, не знае как и де да ги постави. Например някой става пръв министър, иска да внесе известни реформи, известни подобрения, но няма определен план отде и с какво най-напред да започне. Ако някой стане министър, първата му работа е да уволни всички чиновници, всички стражари,

които не са от неговата партия и на тяхно място да назначи свои хора. И това е добре, но кога? Когато новоназначените чиновници са по-способни, по-благородни от първите. Обаче ако не са по-способни от първите, тази смяна е безпредметна. Ако новите чиновници са хора без морал, без култура, без наука, каквито често се срещат, учени-недоучени, те не могат да помогнат на отечеството си. Те са хора, които обират на общо основание, за което ще ги видите в затвор, уж несправедливо осъдени за някакви злоупотребувания. Такава реформа на място ли е? Даже и на място да е, с нея не трябва да се започва, когато един министър дойде на власт, той първо трябва да се примири с враговете си, да ги извика и да им каже: Вие имате такива и такива възгледи, с които някога можете да ми бъдете полезни; когато не постъпвам добре, искам от време на време да ми напомняте.

Сега ще приведа един случай из живота на един американски проповедник, който обичал да преувеличава нещата. Веднъж той чул някои от слушателите си да се произнасят за него: Нашият проповедник не говори всякога Истината. Като чул това, проповедникът казал на своя приятел: Слушай, приятелю, ще те моля, когато се увлека в проповедта си и започна да преувеличавам фактите, дай ми знак с пръста си да се коригирам. Един ден, когато проповядвал на слушателите си, трябвало да спомене за един еврейски герой, който хванал 300 лисици, вързал на опашките им по една запалена свещ и така ги пуснал. При това трябва да се знае, казвал той, че опашките на тези лисици били по три метра дълги. Приятелят му го погледнал, дал му знак с пръста си, че преувеличил. Тогава проповедникът продължил: Като преглеждах писаното от различни автори за тия лисици, намерих, че невъзможно

е да са имали те по три метра дълги опашки. Пък и мене ми се струва, че е невъзможно това. Опашките им са били дълги от 2 – 2½ м. Приятелят му пак дал знак, че и това е много. – Ще ме извините, драги слушатели, струва ми се, че и два метра не са били дълги опашките на лисиците. Те ще са били най-много 1½ м. Приятелят пак дал знак, че и това е много. – Впрочем, казал проповедникът, повече от един метър не са били. Приятелят пак дал знак с пръста си. – Вижте какво, няма защо да говоря за ония времена. Тогава опашките на лисиците може да са били и по един метър дълги, но според мене, най-вероятно е да има грешка в тия данни, повече от половин метър не могат да бъдат дълги. Приятелят му пак дал знак. – Не, от половин метър надолу не слизам!

Казвам: Трябва да се знае, че дължината на опашката на лисицата е точно определена. Ако този проповедник беше си дал малко труд да изучи лисицата, щеше да види, че невъзможно е от 2500 години насам дължината на лисицата опашка да се намали от три метра на половин метър. По същия начин един английски проповедник изненадал слушателите си, като им казал, че овцете пият вода само когато са болни. Знанието на много хора, които разискват върху известни обществени въпроси се простира не подалеч от това на английския проповедник, който казал, че овцете пият вода само когато са болни. Всъщност, когато са болни, овцете или никак не пият вода, или малко пият. Понеже съвременните хора са бързи в своите разисквания, в своите заключения, темите, които те развиват, стават безинтересни. Те мязат на ония хора, които обичат да разиграват лотария. Взимат един билет и с нетърпение чакат деня да се тегли лотарията, да спечелят нещо. Това говори за голямото суеверие на съвременните хора. Като не спечелят с

първия билет, те купуват втори, трети, с надежда, че този път ще спечелят нещо. Аз познавам един господин, който от 15 години насам постоянно купува лотарийни билети, но и до днес нищо не е спечелил. Той все вярва, че ще спечели първата премия. Преди няколко години дохожда при мене един българин иманяр да ме пита не зная ли де е имането, което преди две хиляди години някой виден римски адмирал го заровил някъде. В Бургас се е образувало едно дружество, което търси това злато. Интересно е на какво именно се съгражда тази вяра, че човек може да спечели. На какво отгоре се крепи вероятността, че може да се спечели нещо, било на лотария, било да се намерят заровени пари в земята. Един мой познат твърдеше, че ще живее 120 години. Не се минаха една – две години и той замина за онзи свят на 70-годишна възраст; значи с 50 години по-рано. Казвам: Изчисленията на този човек не са били верни. Човек може да живее 120 години, но той трябва да има такова разположение на духа, че отдето и да дойдат вълни, каквито страдания и удари да му дойдат, да не предизвикат в него никакво сътресение. Ако страданията в живота произвеждат сътресения в човека, той едва ли ще може да доживее 50 години.

„Остани с нас!“ Великото, красивото в живота трябва да остане с нас. Думите „остани с нас“ могат да се отнесат до Христа, а могат да се отнесат и до някоя наша основна идея. Идеите не са само форми. Всяка свещена идея е идея на някое живо, разумно същество, което е тясно свързано с нас. Неговият живот е преплетен с нашия. Следователно всяка идея, която живее и в нас и от която не можем да се освободим, е преплетена с нашия живот и върви паралелно с него. Ето защо ние трябва да поддържаме разумни отношения с всяка наша идея, като с живо същество. Взе-

мете например идеята, която всеки човек поддържа в себе си – да бъде обичан. За да бъде обичан, човек трябва да има нещо в себе си, за което да го обичат. Всеки иска да му дойде един приятел да го нагости. Отлична идея е тази. Но за да ти дойде някой, трябва да има с какво да го нагостиш. Друг е въпросът, ако той сам ти дойде на гости и донесе нещо за ядене. Обаче, ако ти го поканиш да дойде и нямаш с какво да го угостиш, а той донесе всичко, ти ще се почувстваш унизен, че не си бил в състояние да приемеш един гост, както трябва.

„Остани с нас!“ Този е важният въпрос, който трябва да се разреши на Земята. Този въпрос трябва да се разреши днес, а не в бъдеще. Ако тази идея „остани с нас“, я разрешите още днес и вървите паралелно с нея, за вас всичко ще бъде възможно. Когато учениците пожелаха Христос да остане с тях, Той остана ли? Остана. Казва се в Писанието, че Христос им отворил умовете и те Го познали. След като си заминал, те били радостни и весели и се върнали при приятелите си да им разправят, че срещнали Учителя си, Който им разправил велики работи за бъдещето, за плановете на Небето, на невидимия свят и т. н. Когато говорим за невидимия свят, вие разбирате свят, който няма никакви отношения към вас. Не, невидимият свят е реален; той има отношения към вас. Той е Божественият свят, който се проявява и в най-малките неща на живота. Този свят ви упътва, той ви дава посока, направление. Понякога искате да кажете някоя лоша дума, но нещо ви казва: Въздържай езика си, защото лошите думи носят лоши последствия. Някога допуснете някоя лоша мисъл в ума си, но отвътре нещо ви казва: Не оставяйте тази мисъл в ума си, защото лошите мисли оставят след себе си нечистотии, от които мъчно ще се освободите.

За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример: Игуменът на един манастир заминал за онзи свят, без да успее да даде отчет на заместника си за това, което вършил до негово време. Новият игумен дълго време се молил, дано се яви по някакъв начин старият игумен от онзи свят, да му разправи де оставил парите, какво да прави с тях и т. н. Най-после старият игумен могъл по някакъв начин да излезе от ада, дето се намирал след заминаването си от този свят, понеже не бил от праведните, но с присъствието си в манастира внесъл такава неприятна миризма, че служителите били принудени да преместят целия манастир другаде някъде. Новият игумен забравил и манастира, и парите, не помислил вече да се връща назад. Никой не смеел да влезе в този манастир. Игуменът си казвал: Защо ми трябваше да викам този старец, да ми казва де са парите на манастира? – Манастир с пари не се поправя. Общество с пари не се поправя. Ако новият игумен беше истински служител на Бога, той сам трябваше да намери парите, не трябваше да се обръща за съдействие към умрелите. Той трябваше да има достатъчно вода на разположение, че като извика стария игумен, да го посрещне във някъде, там да го измие, изчисти и после да го пусне да влезе в манастира. Как постъпи той? Като съдия, който съди някой престъпник. Такива са разбиранията на съвременните хора. Те викат един престъпник и казват: Да дойде невежият, простакът. Казвам: Ако е въпрос за простация, всички хора са простаци. Защо? Защото, ако не бяха простаци, те щяха да бъдат щастливи, щяха да бъдат безсмъртни. Ако кажат днес някому, че е простак, той ще се обиди. Питам: Защо трябва да се обижда? Ако майка му и баща му са умрели, той е простак – нищо повече. Ако и той умре, и той е простак. Няма защо да се обиждате. Едно

ще знаете: Който умира, той е простак. Като умре някой, няма защо да пишете, че тук почива млад и зелен момък, невкусил още от живота. По-добре пишете: Тук почива един простак, който не разбираше Божиите закони.

Казвате: Така не се говори. Какво прави лекарят, като прегледа някой болен и намери в него нечисто, заразено, място. Той изважда ножчето си, изрязва заразеното, нечистото място и започва да стърже. А когато види на дървото някой красив, узрял плод, той внимателно го хваща с двата си пръста и го опитва. Следователно, който иска да бъде обичан, той трябва да има идея в себе си, да бъде искрен човек. Днес рядко се срещат искрени хора в света. Повечето хора са турили маски на лицата и мислят, че с този морал, който имат, ще могат да спасят себе си, ще могат да спасят света. Това не значи, че светът не е спасен, но вашият свят не е спасен. Съвременният морал е бент, който един ден ще се прекъсне някъде и ще залее целия град под него. Какъв морал е този, когато приятелят ти едно говори пред тебе, а друго зад тебе? Какъв приятел е този, който, преди да е познавал твоите слабости, те е обичал, а щом научи слабостите ти, изменя мнението си и чувствата си към тебе? Какъв приятел е този, който ти дава пари с 30 – 40% лихва? Хората се търсят днес, за да се хвалят едни-други, да си бъдат полезни, за да си помагат, а не защото се обичат. Още във времето на Христа бе ще казано, че когато някой е нещастен, не трябва да влиза в дома на приятеля си. В Стария Завет още е казано, когато някой е заразен от чума, от проказа, или от друга някаква опасна болест, той не трябва да влиза в дома на приятеля си. Свещено трябва да се пази приятелското чувство. Тъй щото, ако някой има известна слабост, той трябва да знае, че тези стари форми, тези стари навици и недъзи и при новите убеждения, и

при новия живот пак ще се явят, но с нови форми. Значи, старото ще върви паралелно с новото.

„Остани с нас!“ Идейното трябва да остане с нас. Идейното в живота носи радост и веселие за душата. Щом идейното изчезне, страданията дохождат. Който не разбира този закон, той се оплаква от живота, от страданията и казва, че братята и сестрите му го измъчвали. – Това е невъзможно. Никъде в историята на човечеството не се е срещнал случай, дето братя и сестри, които те обичат, да те измъчват. Онзи, който измъчва някого, той няма нищо общо с братството. И Христос беше измъчван, бит. Кой би Христа? Кой измъчваше светиите? Все грешните хора. Съвременните християни не са си обяснили още кои са причините, задето хората се измъчват едни-други. Ще кажете, че някои хора имат слабост да бият, да измъчват другите. – Това не може да бъде обяснение. Едно трябва да се знае, че човешкият дух е по-силен от всякаква слабост. – Ама някой имал настроение, че се проявил по един, или по друг начин. Човешкият дух е по-силен от всякакво настроение. Ама обществото, условията са лоши. – Човешкият дух е по-силен и от обществото, и от условията. Ако вярвате, че човек е произлязъл от Бога, Който е Великото Начало на живота, тогава трябва ли да се влияете от обществото? Обществото е част от това Велико Начало.

Има два възгледа за обществото и неговото влияние върху човека. Едното мнение е на един английски писател, който казва, че героите създават обществата. Толстой казва обратното: обществата създават героите. В една своя критика за Наполеон, Толстой казва, че Наполеон сам нищо не е направил. Ако той правеше всичко сам, защо при Бородино издаде една заповед, която после отмени? Кой го накара да издаде заповедта и после да я отмени? В приложенията

си и двата възгледа са прави. Според първия възглед обществото е слама, а героят е искрицата, която запалва тази слама. Не, обществото не може да бъде слама. Защо? Защото, ако обществото е слама, като изгори сламата, нищо не остава от нея. Така ли е всъщност? Обществото е почва, а героят е семето, което се посажда в тази почва. Ако семе имате, а почва нямате, как ще израсте това семе? Зърното само ли се произвежда, или почвата го произвежда? Толстой поддържа, че почвата създава семето, а английският писател поддържа точно обратното. Ако почвата не съществуваше, семето нямаше отде да черпи сокове. И ако семето не е близо до почвата, тя не ще може да го издържа. Това са външните страни на тези два възгледа.

Външните условия са само служби. Например някой е герой: герой в яденето, герой в борбата, герой в носенето и т. н. За всеки даден случай, геройството е служба. Геройство е, когато някой човек иска да освободи един народ. Има нещо по-високо от геройството. Не е въпросът във външното освобождаване. Съвременните хора и без това се намират в епоха на вътрешно освобождаване, когато се създават условия за друг живот, в който хората трябва да бъдат щастливи. И тогава всеки човек ще бъде на своето място.

Сега, като говорим за положението на съвременния живот, веднага си спомняме за създаването на човека от пръст. Казано е, че Бог взе пръст и направи от нея първия човек. Тази пръст представлява някаква смес, т. е. конгломерат от всевъзможни елементи, свързани с различни сили. На научен език казано: първият човек бил създаден от най-фини елементи, свързани помежду си с различни сили. Всеки от тези елементи има свои специфични качества, на които човек още не може да бъде господар. Понеже не раз-

бира законите, по които се управляват тези елементи, човек още не е дошъл до положение да ги владее. Например в някой човек се явява някаква страст или някакво желание за слава, но той не знае как да се справя с тази страст или с това желание, понеже не знае кой е елементът, който е във връзка с тази страст или с това желание. Какво лошо има в желанието на човека за слава? В Писанието е казано: „Славете Господа!“ Следователно, щом сме излезли от Бога, и ние се стремим към слава. Щом Бог иска хората да Го славят, и ние искаме да ни славят. В това няма нищо лошо. Лошото е, когато човек иска да го славят, без да заслужава. Някой направи една малка услуга, или едно малко добро, и веднага иска да го славят. Обаче, ако някой се хвърли във водата да спаси някого, с риск на живота си, той заслужава слава. Когато давате някому средства да учи, това заслужава слава. Ако някой откаже да подаде някому ръката си, да го спаси, той е загубен човек. И ако спасеният откаже да благодари на онзи, който го е спасил, и той е загубен човек.

За изяснение на последната мисъл, ще приведа следния пример. Един варненец, адвокат в Горна Оряховица, стои един ден на горнооряховската гара, чака трена, който отива за Варна. В това време един селянин отива да си купи билет до една от близките станции, но оказва се, че само 30 стотинки не му достигат за билета. Обръща се той натук-натам, да види някой познат да му услужи, но като не вижда никакъв познат около себе си, приближава се към адвоката и му казва: Господине, услужете ми, моля Ви се с 30 стотинки, защото не ми стигат за билет. Адвокатът го погледнал, направил се, че не го чул и се обърнал на другата страна. Той счел за обидно даже да се спира, да вади пари от кесията си да услужва на този селянин. Щом тре-

нът пристигнал, адвокатът, веднага се качил и тръгнал за Варна. Селянинът погледнал към отдалечаващия се трен, въздъхнал и си казал: Какво струваше на този господин да ми услужи с 30 стотинки? Поогледал се пак на една и на друга страна, метнал торбичката си на рамо и поел пътя си пеш. Няколко години след това, този адвокат попаднал в Англия и трябвало да пътува от един град за друг. Отишъл на гарата да си купи билет. Извадил пари от кесията си да плати билета, но каква била изненадата му, когато видял, че 30 стотинки не му достигат за билета. Понеже нямал никакъв познат, от когото може да поиска услуга, той се принудил да вземе багажа си на рамо и да тръгне пеш. Едва сега в паметта му изпъкнал образа на селянина в Горна Оряховица, на когото той не пожелал да услужи само с 30 стотинки. Ако беше му услужил, щеше да се намери човек, който и на него да услужи с 30 стотинки.

Съвременните хора често пропускат хубавите, великите моменти в своя живот, като този горнооряховски адвокат. Ако някой човек влезе в известно общество, с цел да работи за неговото повдигане, веднага ще му прикачат различни епитети, че той бил славолюбив, че имал някаква користна мисъл и т. н. – И това е възможно, но проверете първо дали е така. Всеки, който работи за дадено общество или за един народ, трябва да бъде изслушан. Който иска да каже една добра дума, той трябва да бъде изслушан. Същото се отнася и за вас. Кажете ли някому една добра дума, повече не я повтаряйте. Ще му кажете, че времето ви е скъпо, не можете да повтаряте. И когато някой ви говори, също така трябва да му кажете, че времето ви е скъпо, и следователно, нека ви каже само това, което не е казал.

Съвременното общество се нуждае от развиване на Божествените идеи и прилагането им в живота. В това

отношение човек е дотолкова важен, доколкото е носител на Божествените идеи в света. Същото може да се каже и за отделните удове на човешкия организъм. Ръката например е важна дотолкова, доколкото е носителка на нещо хубаво, велико. Окото е важно дотолкова, доколкото възприема светлината. Много хора ослепяват по единствената причина, че не четат и не учат. Умът на много хора се осакатява по единствената причина, че се отказват да мислят. Ето защо, когато се натъкват на ред противоречия и страдания, хората не мислят право и считат, че всичко това става произволно. Всичко, което се случва в света, не е произволно. Но човек трябва да мисли, за да разбере, че това е действително така. Един ден хората ще разберат, че всичко, което се случва в живота им, е за тяхно добро. Ако човек вярва в това, няма да минат много години и ще се убеди в този закон. Ако не вярва, той ще опита обратното. Обаче дали вярва, или не вярва, законът работи. Който се храни съобразно законите на своето тяло, той се ползва; който не се храни съобразно законите на своето тяло, той не може да се ползва от тия закони, той се осакатява, безразлично дали вярва, или не вярва. Изобщо, който работи разумно, той вярва в законите .

В Природата съществуват три важни неща: права мисъл, прави чувства и прави действия. Без тези три неща няма вяра. Когато в ума ви проникне една права мисъл, ще я приемете без никакво съмнение. Ще правите ред опити, ще проверявате нещата, без да падате духом. Щом се убедите в правотата на нещо, ще издържате докрай. Христос направи този опит. Много тояги се сложиха на гърба на Христа, но Той не каза защо Бог го постави на този изпит да го бият. В ударите, които се сложиха върху гърба на Христа, се крие някаква тайна. Ако тия удари не бяха се

сложили върху гърба на Христа, човечеството нямаше да върви напред. Същевременно от енергията, която се съдържаше в тия удари, се помете и цялата римска империя. Въз основа на същия закон, ще знаете, че при страданията действа Божествена енергия, която един ден ще помете препятствията от вашия живот и ще ви освободи. Страданията, които хората преживяват, са ударите, тоягите, чрез които Божествената енергия се излива върху тях. Ударите, страданията представят инсталация, по която тече Божествената енергия. В такъв случай, който веднъж само те удари, той ще ти стане най-добър приятел. Ако 50 души те ударят, ще имаш 50 добри приятели. От Божествено гледище, Бог така е наредил света, че каквото и да се случи на онези, които вярват в Него и Го любят, всичко ще се превърне в добро.

„Остани с нас!“ Остани с тази мисъл в душата си! Каква е тази мисъл? Не че моят приятел ми е направил някаква пакост, но че Бог мисли заради мене, за моето добро. Бог изпратил моя приятел до мене, но като не Го разбрал, той направил една погрешка. Аз няма да се сърдя на приятеля си, но веднага ще взема телефона и ще запитам Бога как седи въпросът. По този начин ще видя де е погрешката. Следователно, когато някой постъпва неправилно по отношение на вас, вие ще знаете, че той не е разбрал това, което му е предадено. Така именно вие ще се домогнете до Истината в живота.

Казвате: Ами, ако отида до телефона и нищо не ми отговорят? – Ако имате права мисъл, прави чувства и прави действия, непременно ще ви отговорят. Има ред факти в живота, които показват, че Божественото работи, но не чрез детински умове, но чрез философски умове, които мислят право. И чрез детски умове може да работи Божественото,

но умове на разумни деца, които по сърце са деца, а по ум мъже. Такова дете, такъв син, знае, че баща му никога не лъже. Той знае, че баща му е честен и никога не го поставя на изкушение. Той изисква от баща си толкова, колкото в дадения момент може да му даде. Който постъпва по този начин, той ще разбере, че великата Истина се проявява в живота и обединява всички разумни хора в едно. Ако се допитате до тази Истина, вие ще разберете защо и за какво стават всички неща в живота. Как ще се допитате до тази Истина? Чрез някоя разумна душа. Обаче, ако подложите нейните знания на критика, тя веднага ще се оттегли и ще ви остави сами да носите последствията си. Всички трябва да знаете, че светът не е създаден от нас. Този свят е съществувал преди нас, а ние сме съработници в него. Ако допуснете, че нещата в света стават и по един, и по друг начин, вие сте на крив път.

Питам: Може ли да се нарече герой онзи, който не е проявил никакво геройство? Трябва ли да се украси онзи, който не се е проявил като герой? В съвременното общество, когато млада мома се жени, турят венец на главата и букет в ръцете ѝ, огърлица на врата ѝ, без да е проявила някакво геройство. Какво геройство ще прояви тя? Че ще роди няколко деца. Не е достатъчно само да роди няколко деца, но тя трябва да ги възпита, и то така, че да внесе в тях прави мисли, прави чувства и прави действия. Тя трябва да ги възпита така, че един ден те да бъдат признати за герои от цялото човечество. Ако направи това нещо, тя заслужава венци, букети, огърлици; ако не го направи, нищо не заслужава. Венци, букети се дават само на герои. Огърлици, пръстени се турят само на герои. Докато не е станал герой, човек може да носи пръстен и огърлица, но ще знае, че това е по задължение само, а не по заслуга. Пръстен

се дава на човека само за геройство, да се знае, че той е извършил нещо велико в света. Всички хубави работи в света се дават само на ония, които са готови при всички условия на живота да устояват за своите идеи и да работят не само за себе си, но и за общото благо. Те знаят, че общото благо е и тяхно благо.

Христос остана с учениците си да им разправя за Царството Божие, за бъдещето общество, за вярата в Бога, за правилните отношения между хората и т. н. Какви са отношенията между съвременните хора? Съберат се двама приятели, поживеят няколко дена заедно и Любовта им през това време изчезва. Каква Любов е тази, която в няколко дена изчезва? Това не е Любов, това е само заблуда. Вие не можете да обичате някого и Любовта ви да се измени. Такъв закон не съществува. Казвате, че сте обичали някого, но днес не го обичате. Ако е вярно, това показва, че никога не сте обичали този човек. Някой говори за своята първа Любов. Щом говори за първата си Любов, значи той има втора, трета Любов и т. н. Първата Любов се отнася до хора, които отчасти знаят, отчасти разбират. Апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти разбираме.“ Когато дойде в света Божествената Любов, не може да се мени. Тя изключва всички съмнения, всички подозрения. Докато отчасти знаем, ние сме в положението на младенци. Тогава и Любовта ни ще бъде такава. В кого можете да се съмнявате? В слабите хора, а не в силните. В силните хора никога не можете да се съмнявате. Следователно, когато хората се съмняват в Бога, това показва, че и Той е като тях. Понеже те са пълни с недъзи, със слабости, казват, че и Бог се е объркал като тях. Значи, както петелът се обърква в кълчища, така и хората могат да се объркат. Не е така. Така могат да мислят само хората на старото учение, но хората на но-

вото, на Божественото или на идейното учение трябва да развият в себе си висшето, т. е. Божественото съзнание. В човека едновременно вървят два живота, две съзнания: Божествено и човешко. В Божественото съзнание той се чувства свързан с всички хора по лицето на Земята по мисъл, по чувства и по действия. Ако при това положение срещнете двама души с различни професии, с различно обществено положение, това не е пречка за техните отношения. Добрите хора се познават помежду си по своите правилни възгледи и все кога си съдействат. Ако на един добър човек поискате някаква услуга, той не се замисля да послужи ли, или не, но веднага пристъпва към действие. Той не чупи ръцете си, не се колебае. Когато човек се намери в голяма скръб и не знае какво да прави, тогава само започва да чупи ръцете си. Когато изгуби богатството си, богатият започва да чупи ръцете си, да се оплаква, да съжالياва за изгубеното. Когато имате нужда от пари, или от друго нещо, идете при човек, който не чупи ръцете си. Той веднага ще ви каже: Приятелю, заповядай, колкото искаш. Ще извади от кесията си 20 – 30 хиляди лева и ще ви послужи. Онзи, който се нуждае, той ще вземе само толкова лева, колкото му трябва. Това са новите хора, които разбират и прилагат онези принципи, върху които се гради бъдещето общество. Що се отнася до стария живот, всички го познават, няма защо да се критикува този живот.

„Остани с нас!“ Какво трябва да остане с нас? Онзи вътрешен метод за работа. При сегашните условия човек може да придобие толкова много знания, че да стане сух. При това положение в него се развива гордостта. Сухотата показва, че мислите на човека са неестествени. Това е лош признак. Обаче голямата влага в човека е друга крайност. Тя образува в него много отлагания, вследствие на което

той напълнява, става повече тлъст, отколкото трябва. Сухотата и дебелината в човека са две болезнени състояния. Нормалното състояние в човека е, когато той е изтъкан само от мускули и от нерви. Тялото на нормалния човек е пластично, а движенията му са хармонични и се предават по всички удове на неговия организъм.

Да работим за Бога – това е веруето, което всички трябва да носим в себе си. Да работим за Бога, това значи да преустроим своето физическо тяло. Когато работи за Бога, човек може да възкръсне, да придобие безсмъртие. Той може да възкръсне и докато е на Земята още. Някои евангелисти казват, че са възкръснали. Те възкръсват, но после пак умират. За да бъде възкресението непреривен процес, човек никога не трябва да греши. Ако греши, той пак ще се върне назад. В този смисъл, възкресението подразбира закон за възпитанието на душите, правилно да разбират и прилагат Божествените закони. Казано е в Писанието: „Който яде от забранения плод, той непременно ще умре.“ Това може да се потвърди с ред примери от живота. Например има случаи, когато някой мъж по никой начин не трябва да се ожени за дадена жена. Ако пристъпи този закон, той непременно ще умре. И обратното се случва: Ако някоя жена се ожени за мъж, с когото не хармонира, тя непременно ще умре. Защо? Силите на единия или на другия са подобни на динамита и произвеждат взрив в организма. На обикновен език казано: Тези хора не са един за друг. Те представят динамитни съчетания. Какво виждаме в живота? Някой момък се влюбил в една мома, с която не хармонира, и иска да се ожени за нея. – Ще се ожени, но ще умре. И така става. Това значи неразбиране на великия закон, който работи в света. Този момък трябва да се ожени за такава мома, с която може да живее, а не

след една – две години да умре. Който иска да умре, той се движи по закон, вън от правилата, които Бог е поставил в живота.

Като не разбират тия закони, хората казват: Каквото и да се говори, животът другояче се развива. – Тъй както сегашният живот се развива, това са неправилности. Ако искате да знаете какъв е правилният начин на живеене, четете съчиненията на автори, които изнасят новите идеи и ще видите какви лесни пътища препоръчват те на човечеството. Кой е най-лесният път на движение? Той е пътят на най-малките съпротивления. Наистина, когато садите някоя градина, няма да я поставите на място, дето духат силни ветрове и бури, но ще я поставите на тихо, спокойно място, дето едва лъха ветрец. Когато правите воденица, няма да я турите в някоя долина, но ще я поставите на такова място, дето има голямо течение, че постоянно да се върти. Също така ще внимавате теченията да не бъдат много големи, че да я задигнат. Когато ловите риба с малка въдица, ще знаете, че с тази въдица можете да хващате риби най-много от 5 – 6 килограма. Попадне ли във въдицата ви някой сом, тежък от 50 – 60 кг., ще оставите въдицата си свободна, да излезе сомът вън. Иначе и вие заедно със сома ще отидете във водата. Понякога вие сте от тези герои, които хващат в своята малка въдица големи сомове, от 50 – 60 кг. но сомът е пехливанин, не излиза вън. В края на краищата вие теглите, той не излиза, докато ви завлече във водата. Не, приятели, за големите сомове се изисква голяма наука. За да се извади от водата голям сом, трябва да дойдат най-малко десет души и заедно да теглят.

Сега всички хора искат да се занимават с големите мъчнотии в своя живот. Казвам: Оставете големите мъчнотии за после. Като ви дойде някоя голяма мъчнотия, извикайте

десетина ваши разумни приятели и започнете да разисквате философски върху въпроса защо и за какво е дошла тази мъчнотия, защо и за какво е дошло известно страдание. И когато ви посети някое голямо благо, пак извикайте няколко ваши добри приятели, да разисквате върху въпроса защо и за какво е дошло това благо. Какво правят съвременните хора? Като задлъжняят, те викат своите приятели да говорят с тях защо и за какво им е дошло това страдание и какво трябва да правят да се освободят от него. Когато спечелят някаква голяма сума, те скриват това благо от своите приятели. Според мене, като получат известно благо, например сто хиляди лева, те също така трябва да извикат приятелите си, да се разговарят с тях, да се посъветват какво да правят с това благо. Следователно, щом викате приятелите си при стоте хиляди лева загуба, ще ги викате и при стоте хиляди лева печалба. Въз основа на същия закон, когато трябва да се произнасяте за някой човек, вие се спирате главно върху неговите недъзи, върху лошата страна у него. Да, но този човек има и добра страна. Представете си, че някога този човек ви е обрал. Обаче няколко години след това той съзнае грешката си и се нагърбва да издържа сина ви в странство. Той е върнал вече парите ви, но вие трябва да измените мнението си за него и да кажете: Герой е този човек! Той изправи грешката си. Това именно обича Бог в нас. Сега ние идваме до една фаза, според която всеки трябва да бъде справедлив – не само да не говори за лошото, но ако говори за лошото, да говори и за доброто. Всеки трябва да държи в себе си тези два принципа паралелно. Те работят само при това положение. Когато чуете, че някой лош човек е направил добро, говорете за това добро. Това е един начин за изправяне на погрешките в човека. Ако не се спрете върху

доброто в човека, колкото и да се извинявате, че сте говорили за него лошо, той няма да ви извини. Обаче, ако чуе, че сте говорили за него добро, той ще се зарадва и ще ви извини.

„Остани с нас!“ Кое трябва да остане с нас? С нас трябва да остане Божественото, което да ни обясни начина, чрез който можем да придобием вътрешен мир. Някои искат да си направят къща с две-три стаи, но нямат пари и се чудят какво да правят. Те съжالياват за своя идеализъм, който са имали на младини, че не са използвали условията да се оженят за някоя млада и богата мома, че днес и къща щели да имат, и деца щели да имат. А сега? Седят сами, ходят по чужди къщи, наеми плащат – двата края не могат да свържат на едно. Друг казва: Едно време бях началник на министерство, имах възможност да стана министър, но като идеалист, отказах се от всички тия блага. Голям глупак излязох! Трети пък съжالياва, че пропуснал условията да стане владика. – Красиви неща са тези, но те представят само външни условия на живота. Разрешаването на важните въпроси не седи във външните условия.

„Остани с нас!“ Когато Любовта минава покрай мене, ще кажа: Моля ти се, остани при мене тази вечер! Когато Мъдростта минава, ще ѝ кажа: Моля ти се, остани при мене тази вечер! Когато Истината минава, ще ѝ кажа: Моля ти се, остани при мене тази вечер! На всяка Добродетел, която минава покрай мене, ще кажа: Моля ти се, остани при мене тази вечер! Този е великият смисъл на живота. Няма по-хубаво нещо за човека от това, когато той направи едно добро дело. Колкото микроскопическо да е това дело, човек изпитва вътрешно доволство в себе си. В този момент, като че всички разумни същества по лицето на Земята виждат това нещо и одобряват постъпката му. Този

е пътят, по който човечеството може да се поправи. Във всички хора трябва да се всади мисълта, че те могат да направят това. Като минат добродетелите покрай тях, да ги поканят в дома си, поне за дадената вечер. Минава покрай дома ви някой беден човек – поканете го. Външно е беден, но всъщност той е велик адепт, или светия, който носи Любовта в себе си. Казвате: Ние не вярваме в суеверия. Аз не казвам да вярвате в суеверия, но обръщам вниманието ви на следното: Докато е идеалист, човек е щастлив. Щом стане материалист, едновременно с това става нещастен. Що е материализмът? Материализмът е река, която постоянно тече и завлича всичко, каквото срещне на пътя си. Хубаво нещо е реката, но тя тече и завлича. Ако тази река минава през вашите градини и оставя своята влага на житото, на овеса, на царевичката, на дините, на пипоните и на всички останали растения, тя е на мястото си. Докато реката пои градини, ниви и бостани, тя е на мястото си; щом тече и само завлича каквото срещне на пътя си, тя е „Луда Яна.“ Ако енергията на „Луда Яна“ се впрегне разумно, тя може да извърши хубави работи.

„Остани с нас!“ Тази беседа е само за онези от вас, на които съзнанието е високо повдигнато и за които е приближило времето да цъфнат. И затова, казвам: Ставайте рано сутрин да видите, как изгрива Божественото слънце. И като видите първия лъч на това слънце, кажете му: „Остани с нас тази вечер“ Когато в материалния свят е вечер, в Божествения свят е сутрин. Ако Божественото остане при вас, настанал е вече за вас новият ден. Ако остане при вас Божественото, ще направи с вас непрерывна връзка. Тогава и вие, като учениците на Христа, ще слушате да ви се говори за великите Божии закони.

Сега като имате свободно време, прочетете сами цяла-

та глава на Евангелието, от която взех само стиха „Остани с нас!“ В нея има много недоизказани работи, върху които вие сами трябва да мислите. Когато цъфнете, вие ще дойдете до ред Божествени мисли, които ще определят какъв е великият смисъл на живота. Така само ще разберете защо сте дошли на Земята и какво можете да постигнете. Така само ще станете съучастници в общите блага на човечеството. Ще дойде ден, когато всички единодушно ще кажете: Всичко, каквото Бог е внесъл в нас, и всичко, каквото ние сме внесли в Него, няма да се загуби. Това именно подразбира стиха, в който Христос е казал: „Събирайте съкровища за небето, дето нито крадец, нито молец може да влезе“

„Остани с нас, защото вечер е, а денят превали!“ Така и вие трябва да кажете на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина, на всички добри хора по лицето на Земята, които минават покрай вас. И българите казват някому: Остани с нас за две сладки думи!

Беседа от Учителя, държана на 25 март, 1928 г. София. – Изгрев

СЛАВАТА ЧОВЕЧЕСКА

„Защото вие възлюбихте славата човеческа повече, нежели славата Божия.“

(Йоан 12 : 43)

В цитирания стих се изнася контраста, който съществува между славата човеческа и славата Божия. Славата е външен израз на нещата. Този израз апелира към човешкия ум, към човешкото сърце и към човешката воля. Човешката слава, сама по себе си, не е нещо фиктивно, но тя не може да се сравни със славата Божия. Защо? Защото човешката слава подразбира човешкия живот, а Божията слава – Божия живот. А понеже човешкият живот произтича от Божия, то човешката слава по никоя начин не може да бъде по-голяма от Божията. Славата на един уд, на една част от тялото не може да бъде по-голяма от славата на цялото тяло. Следователно разумният човек, който разбира дълбокия смисъл на съпоставянето на явленията в живота и в разумната Природа, ще постави всяко нещо на своето място. Само по този начин човешкият живот може да бъде сносен. Същевременно той трябва да бъде разумен и разбран. Всеки човек се стреми животът му да бъде сносен. Тъй както днес се проявява животът на хората, в него се включва и животинското. И наистина, повечето от съ-

временните хора не правят подбор в своите мисли, чувства, постъпки и в своите идеали. За тях не важи това, че затворили някого или че го обесили, или че умрял някой. В обикновения живот, когато овцата има агънца, или когато свинята има прасенца, всички се радват, защото има какво да ядат. Когато някоя жена роди дете, мъжко или женско, всички се радват, защото един ден тези деца ще им бъдат полезни в нещо. Момчето ще порасне, ще стане войник, ще вземе участие в някоя война. Момичето ще порасне, ще помага на майка си. Такива са основанията на хората, които ги заставят да се радват.

„Вие възлюбихте славата човеческа повече.“ Тази слава мами, привлича хората, но тя е външна. Тази слава подразбира временен порядък. Тя трае толкова, колкото трае ролята на някой виден актьор, Той излиза на сцената, представя цар, облечен с хубави, великолепни дрехи, с царска мантия и корона на глава; всички му се подчиняват, той дава заповеди, които после отменя, но всичко това продължава най-много три – четири часа. Като изиграе ролята си, актьорът слиза от сцената, облича се в своите дрехи и влиза в обикновения живот. Временна е тази слава. Щом слезе от сцената, актьорът се усеща уморен, измъчен. Този актьор играе ролята на цар, но в умовете на хората седи авторът, за когото всички се произнасят, че е написал нещо гениално. Той си мисли, че е цар, радва се на славата, но всъщност славата принадлежи на автора, който е скрит някъде. Казвате: Ние не искаме да бъдем автомати. – Автомати няма да бъдете, но всички сте актьори. Всички играете чужди роли. Същото може да се каже и за писателите. В света не съществува нито един виден писател. Който автор и да цитирате, който писател и да си спомните, всички са преписвачи. Истинският писател

никога не умира. Той заминава за онзи свят без да остави гроб на Земята. А всички ония писатели, поети, държавници и учители, които са оставили костите си на Земята, те са обикновени преписвачи.

Сега, като слушате да говоря така, вие не трябва да вадите прибързани заключения. Това показва, че човешкият живот не е завършен. Вие едва сега сте влезли във великото училище на Земята да учите. Хиляди поколения са минали преди вас и хиляди поколения ще дойдат след вас – всички със свои определени идеали и стремежи. Казвате: Каква ще бъде крайната цел на този живот? – Един ден, когато всички се съберете заедно, тогава ще разберете каква е била крайната цел на живота. Докато частите на едно цяло са пръснати по четирите краища на Земята, и една с една не се виждат и разбират, дотогава не може да се говори за никакъв край. Забележете например, днес астрономите се занимават с петната, които се явяват на Слънцето, правят най-щателни наблюдения, изучавания и каквото видят, всичко отбелязват: какви и по колко петна се явяват, големината им, формата им, бързината и направлението на тяхното движение и т. н. Те дават свои тълкувания, свои обяснения на всичко, което виждат със своите телескопи, но нито един астроном досега не е обяснил причините за явяването на тези черни петна в Слънцето, както и тяхното предназначение. Слънчевите петна имат свое дълбоко предназначение. Обикновените учени наблюдават тия петна и казват, че имало петна на Слънцето и изучават тяхната външна страна.

Истински учените, които минават за безсмъртни, навлизат в дълбокия смисъл за явяването на тия петна, изучават вътрешната страна на въпроса и вадят съвсем други заключения от тия, до които се домогват първите учени.

По положението, по посоката на движението на слънчевите петна, истински учените вадят заключение, че жителите на Слънцето се разговарят с жителите на Земята. На мястото да изпращат съобщенията си чрез тренове, чрез аероплани, или по друг някакъв начин, жителите на Слънцето, от икономически съображения, си служат с тия петна по тях като сигнали, да предупредят в нещо земните жители. Тези петна са толкова големи, че в тях могат да се вместят десетина земи като нашата. За разумния човек слънчевите петна са някакви сигнали, съобщения и те се вслушват в тях. За обикновения човек обаче слънчевите петна са някакви природни явления, без особен вътрешен смисъл. Ето защо, докато хората не разбират проявите на живота и явленията в Природата в техния външен и вътрешен смисъл, дотогава крайната цел на живота ще остане за тях скрита.

Казвам: Ако съвременните хора знаеха какво означават слънчевите петна, главите им преждевременно биха побелели от ужас. Мнозина пък биха изгубили ума си от ужас. Те щяха да се намерят в положението на един турчин, хамалин в Цариград, който спечелил на лотария един голям английски параход. Като го завели да види парахода си, той не могъл да повярва, че наистина е негов и запитал: Мой ли е този параход? – Твой е. От радост, той започнал да играе пред хората кючек. Дълго време бил в такова опиянение, че всички го помислили за луд. Мисълта за парахода влязла в ума му и той не могъл да издържи славата на този голям параход.

От това гледище, за да разбере живота, човек трябва да започне с изучаването на своя живот. За да изучи своя живот, той трябва да се занимава с три науки главно, които обаче не са признати от официалната наука. Тези три науки се обобщават от четвърта наука, която също така не

е призната. Това нищо не значи. Един ден тия науки ще се признаят за официални. Първата от тия науки се нарича хиромантия. Тя се занимава с човешката ръка. Аз наричам тази наука „наука за физическия, или за волевия човек“. Който иска да изучава силата на човешката воля, способностите на човека и възможностите, които му се откриват чрез силата на волята, той трябва да се занимава с хиромантия. Втората наука наричам „физиогномия“ или наука за човешката душа, за човешките чувства, или за това, което човек преживява. Тази наука е най-достъпна за изучаване. По промените на лицето може да се съди за вътрешния живот на човека. Може да се каже, че физиогномията е наука за преживяванията на сърцето. Третата наука е „френологията“. Тя се занимава изключително с устройството на мозъка. По промените, които стават с човешкия череп, може да се съди за умствените му способности. Значи, френологията е наука за ума.

И тъй, хиромантията е наука за волята. Физиогномията – наука за сърцето. Френологията – наука за ума. Астрологията пък е четвъртата наука, която обобщава външните условия, при които човек се развива. Тя изучава влиянията на планетите върху човека. Значи, човек едновременно се проектира в три свята. Главата му спада към един свят, който не принадлежи на Земята. Тя е устроена по съвсем други правила и закони от тия, които съществуват на Земята. По никой начин човешката глава не може да се създаде при условията на Земята. Ако се отреже главата на човека, невъзможно е вече да се създаде нова глава на Земята. Някой казва: Защо да не снемем главата на еди-кого си? Най-страшното престъпление е да се снесе главата на човека. Главата е създадена в Божествения свят още в далечното минало. За създаването

й са работили разумни, гениални същества, каквито на Земята не се срещат. При това човешката глава е построена въз основа на ред математически и геометрически начала, каквито и най-способният математик на Земята не може да направи. Тази геометрия, която се занимавала с устройството на човешката глава, се нарича Божествена геометрия. Тя борави със строго определени пропорции и форми, всяка от които представя строго определена величина, не само физическа, но още и сърдечна, и умствена. Например, ако вземете числото 37,5, което представя дължината на глава на човек със среден ръст, то означава нещо. За мнозина, които не разбират Божествената геометрия, това число не означава нищо, то е някаква необяснена величина. Обаче за онзи, който превежда величините на Божествената геометрия в обикновени величини, тази мярка говори за човек със силно развита съвест или чувство на справедливост. Такъв човек мъчно може да се подведе, да направи някакво престъпление. Числото 37'5 е отсечка от крива линия, отсечка от кръга. Ако същата отсечка е 39 см., тя говори за твърд човек, който при никакви условия на живота не отстъпва. Твърдостта е силно развита в българина, за когото се казва, че за своите интереси той пред нищо не отстъпва. Всичко наоколо му може да пострада, но пред своите интереси той не е готов за нищо да отстъпи. При сегашните условия на живота, човешката глава наместо да расте, да се увеличава, тя се намалява. Мозъкът на съвременния човек е станал по-гъст, фибрите му са по-гъсто набръчкани, вследствие на което не е тъй пластичен, не може правилно да възприема и предава идеите. И действително, човешкият мозък расте повече в основата си, отколкото по периферията си. Той става по-твърд към центъра си.

Следователно, когато казваме, че човек трябва да живее възвишен, благороден, т. е. Божествен живот, имаме предвид неговата глава. Който иска да има добре устроен мозък, той трябва да живее чист, морален живот. Моралността в човека е свързана с неговия мозък. Който не води морален живот, той има зле устроен мозък; като последствия на своя живот, той ще бъде изложен на чести заболявания. Няма да мине болест, която да го не засегне. Тогава можем да кажем и обратното: Моралният живот изключва всички болести. Когато кажем, че светът е пълен с болести, подразбираме, че този свят е неморален. Когато се говори за Божествения свят, за по-висока култура, имаме предвид човешкия мозък. Божественият свят е организиран свят, вследствие на което в него почти не стават промени. Същото може да се каже и за човешкия мозък. Най-малките промени стават в мозъка на човека. Той не се изтощава, не се изразходва, както тялото. Веществото на човешкия мозък се отличава с голяма устойчивост. Най-големият капитал е вложен в мозъка. Мозъкът пък е създал лицето. От лицето познаваме състоянията на мозъка. Също така и от очите, от ушите, от обонянието, от вкуса познаваме състоянията на мозъка. Щом знаем състоянията на мозъка, ще знаем състоянията на цялото тяло.

Следователно при най-малката анормалност в кое и да е от сетивата – зрение, слух, обоняние, вкус и осезание – причината се крие в известно неразположение на човешкия мозък. В такива случаи казваме, че силите, или способностите на човешкия мозък не работят хармонично. Човешкият мозък може да се свърже с почвата. Само в добра почва могат да растат, да се развиват правилно плодни дървета. Ако в тази почва виреят паразити, те ще изядат листата, както и клончетата на плодните дървета, ще

образуват в тях каналчета, дето ще снасят яйцата си и по този начин ще осакатяват самите дървета. Такива паразити съществуват и в човешкия мозък. На тях именно се дължат болестите на съвременните хора.

Новите разбирания изискват на първо място хигиена на мозъка, но не тази хигиена, която днес се препоръчва на хората. Преди всичко, съвременните хора трябва да знаят от каква храна се нуждае техния мозък. За тази цел учените трябва да правят опити с деца, с млади моми и момци, със стари баби и дядовци, от 80 – 120 годишни, да видят каква храна е нужна за различните възрасти. Когато се намери съответна храна за човешкия мозък, ще започне и обновяването на човешкия живот.

И тъй, под думата „морал“ ние разбираме „хигиена на човешкия мозък“. Тази хигиена е в зависимост от хармонията между чувствата, мислите и постъпките на човека. Като знае това, човек е длъжен да създаде в себе си тази хармония, за да осигури чрез нея благосъстоянието на своя мозък. За придобиване на тази хармония съществуват ред методи. Това е цяла наука. Тази наука е само за високо учени хора. Онези, които не я разбират, нека се радват, че в бъдеще ще станат учени. Всеки има възможност да стане учен. Учеността е придобито богатство, но преди да го е придобил, човек трябва да бъде трудолюбив. Учен или неучен, човек трябва да започне да работи върху своя мозък. Достатъчно е да съзнава необходимостта от тази работа. Някой път човек усеща едно втвърдяване в себе си, като че не чувства нищо, като че е бездушен. Това неразположение се дължи на предната част на мозъка, дето се намира центърът на милосърдието. В този момент центърът на милосърдието в него не функционира правилно. Когато въображението в човека е извратено, изопачено, създава

лоши образи. Ако този човек е женен, във въображението му ще изпъкват такива образи, които ще събуждат в него ревност и той ще измъчва жена си, ще я подозира, ще ѝ приписва различни неморални постъпки. Тези криви образи са бентове в неговия мозък, които пречат на правилното разпределяне на мозъчните течения. Центърът на ревността, както и другите центрове, са измерени чрез отсечки на кръга. Достатъчно е с един милиметър само да се намали този център, за да се намали и силата на ревността в човека. Ако не може да се намали този център, човек изпитва адско състояние. Страшно нещо е ревността. Има случаи, когато жената на някой мъж, след като е живяла цели 20 години с него чист, напълно морален живот, той пак ѝ приписва различни престъпления. Смешно е да се осъжда човек без никакви факти. Съмнението, подозрението е недъг в човека, който се дължи на анормални образи в неговия мозък. За да се освободи от този недъг, човек трябва да развива в себе си милосърдието. Когато мъж ревнува жена си, нека отправи ума си към Бога, да се свърже с Неговата мисъл, с Неговото милосърдие и ще види, че след 5 – 6 минути ревността му ще изчезне. Има едно място в човека, дето Бог най-силно се проявява. Кое е това място, всеки сам трябва да намери. Както човек живее в главата си, а се проявява в тялото си, така и Божественият Дух има свое средоточие, дето се проявява.

Казано е в Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината.“ Следователно, Божественото начало се проявява там, дето е Истината. От това гледище, като ставате сутрин, първо трябва да помислите за своята глава. Какво трябва да мисли човек за своята глава? Той трябва да мисли върху хигиената на своя мозък. Като мисли и чувства правилно, той ще има добре устроена глава. Щом главата му е добре

устроена, всичките му желания ще бъдат постижими. Ако главата на човека не е устроена по Божествен начин, според Божествени правила и закони, за него всичко ще бъде непостижимо. Иначе, ходи ли по правилата и морала на света, нищо няма да придобие. Моралът на съвременния свят нищо не допринася за устройството на човешкия мозък.

Когато силите в мозъка функционират правилно, когато те са в правилно съчетание, тогава Божественото най-силно се проявява в човека. Като погледнете този човек, от лицето, от очите му излиза мека, приятна светлина. Тази светлина ту се явява, ту изчезва. Една госпожа разправяше следния интересен факт в нейния живот. Тя е женена за човек с тъмен, почти черен цвят на лицето. Той е смесен тип от черната и бялата раса. Обаче когато се намирал в големи страдания, лицето му ставало съвсем бяло, светло, с приятен цвят. Тази светлина и този бял цвят траели кратко време и след това изчезвали. Жена му слушала как той се молил във време на страданията си. Той се обръщал към Бога с думите: Господи, моля Ти се, просвети ума ми, да се справя с трудностите на живота си. Разбрах смисъла на Великия живот, разбрах временния, преходния живот и силно желая да следвам пътя, който Си ми определил. След тази молитва лицето му придобивало бял, чист, светъл цвят. Разбира се, този цвят не може да се задържи за цял живот, но временно само, за няколко часа. Тази промяна на цвета се дължи на едно възвишено състояние, в което човек изпада. Ето един метод за придобиване на красотата. Няма по-хубаво нещо от красотата в света. Свържете се с Бога и ще бъдете красиви.

Съвременните хора прибягват до външни, козметични средства, за да станат красиви. И това не е лошо, но

скъпо струва, пък и неестествено е, нищо не придава за вътрешния живот на човека. Представете си, че мъжът е беден, как ще достави тия козметични средства на жена си? Който иска естествена козметика, нека се свърже с Великия принцип на живота; нека води духовен живот. Той ще има красиво, привлекателно лице, с подвижни, пластични мускули. Това лице е толкова подвижно, че изразява и най-тънките чувства и преживявания на човешката душа. Приятно е да видите такова красиво лице, на което да се отразява целият живот на една отворена, широка душа, свободна от всякакви хитрини и задни мисли. Това се отпечатва и върху устните на човека. Когато мозъкът на човека е добре развит и устните му са добре развити. Те имат строго определена величина. Художниците, които рисуват различни типове, имат до известна степен понятие, каква е мярката за нормалните устни. Ако устните на някого започнат да изтъняват, той трябва да се моли, да работи върху себе си, да дойдат до нормалната величина. Ако очите на човека са много малки, това показва, че приемат малко физическа светлина, което е опасно за мозъка. Ако очите са много големи, те приемат физическа светлина повече, отколкото е потребна за мозъка. Това е друга опасност. Следователно при малката светлина, мозъкът губи своята влага и изсъхва; при голямата светлина, той приема повече, отколкото трябва влага, вследствие на което в него става гниене. Очите на човека трябва да бъдат нормално големи, да приемат нормално количество светлина. От количеството на светлината, която очите приемат, зависи и доброто, или лошото състояние на мозъка. От това гледище намираме, че мисълта на човека е в сила да създаде каквато глава желае. Човешката глава не трябва да бъде съвършено кръгла, нито съвършено про-

дълговата. Само хората на новата раса, които ще дойдат в бъдеще, ще имат идеална глава. Само при такава глава ще могат да се развият всички скрити способности в човешкия мозък. Всяка друга форма на главата, по-далеч или по-близо от идеалната, оказва известна съпротива при проява на умствените сили и способности в човека. Ако костта при математическата способност на човека е дебела, тя оказва известна съпротива при развиването на този център. Ако костта на това място е тънка, тя оказва благоприятно влияние при развиване на тази способност. В това отношение са правени ред наблюдения и изчисления. Там, дето мозъкът е проявил голяма деятелност, костта е тънка. Онези центрове, в които деятелността на мозъка е слаба, там костта е по-дебела. Дебелата кост е препятствие за проява на известна мозъчна деятелност. На първо място човек трябва да работи с чувствата си, да изтънчи костите си, да ги префини, да ги направи по-пластични да се подават на неговата мисъл. Същевременно той трябва да продължи мозъчните нишки. Колкото по-дълги са тия нишки, толкова по-благородна е човешката мисъл. Следователно между човешките мисли от една страна и между моралните, обществените, личните и самосъхранителните чувства от друга страна, трябва да съществува пълно равновесие. Преди всичко личните чувства трябва да се подчиняват на Божествените и на моралните чувства. Моралните чувства пък трябва да имат за съветник интелектуалните способности в човека. Костите на черепа, главно на предната част, на способните хора са тънки, за да могат да възприемат лъчите, които идат от Слънцето. За развитието на всяка умствена способност от Слънцето идат специални лъчи. При това тези лъчи не идат всякога, но от време на време, затова и развитието на известни способности върви пери-

одически. Затова именно много хора губят условията за развиването на своите умствени способности. Съвременните хора не развиват толкова способностите си в предната част на мозъка, колкото центровете в слепоочните области. Повечето от откритията на съвременната наука, например в химията, във физиката, стават главно в полунинтелектуалните способности на човека, затова човешкият мозък се развива анормално. По тази причина именно се явяват много мозъчни заболявания. Като съзнават това, възпитателите на народите искат да им дадат нова насока на живота. Те искат да им дадат морално възпитание. Те не знаят как и отде да започнат. Като дойде някой учен да им посочи нов път, нов метод на възпитание, те казват: Ние искаме да вървим по стария път, не искаме нови методи, които не познаваме. – Кой е старият път? Коя е старата Истина? Когато влезе в Божествения свят и работи само за своята глава, човек не трябва да допуска в ума си абсолютно никакви престъпни мисли. Има един живот, който допуска в себе си отрицателни, престъпни мисли, но той няма нищо общо с Божественото. Ако в ума ви влезе една отрицателна мисъл, това не трябва да ви смущава. Тя може да гостува у вас десетина дена, но ако вие се съгласите с нея и ѝ дадете място във вашия ум, във вашето сърце и във вашата воля, тя непременно ще ви изгори. Значи, всяко престъпление започва с влизането на една престъпна мисъл в ума на човека, отдето тя слиза в сърцето му, във волята му, докато се реализира и прояви на физическия свят. Според Божествения живот, който е отхранил в себе си такава идея, той ще плаща всички разходи за нейния живот. Мислите живеят в човека. Има хиляди мисли, добри и лоши, които от години живеят в човека, хранят се, чакат момента на своето раждане.

„Защото възлюбиха славата човеческа повече, нежели славата Божия.“ Славата на човека се заключава в неговата глава, която е устроена по особен начин. Човек се отличава от всички животни по своята глава. Тя представя първия свят. Вторият негов свят започва от шията, обхваща целия гръден кош със сърцето, белите дробове и част от стомаха. Третият свят започва от стомаха надолу и обхваща червата, черния дроб и бъбреците. Черният дроб представя човека на сърцето, или чувствения човек. По форма човек е конусообразен: горе, при раменете е по-широк, а долу е по-тесен. Това показва слизание на човека във физическия, т. е. в материалния свят. Долната част на тялото му е потясна, понеже той е слязъл в гъстата материя. И гръдният кош на човека се е образувал при специални условия. Съвременните хора още не живеят в своята глава. Че е така, виждаме по това, че каквото мислят, едва едно на хилядата от него е вярно. Обаче от това, което чувстват, по-голямата част е вярно. В областта под лъжичката се намира тъй наречения стомашен мозък, който е свързан със симпатичната нервна система. Забелязано е, че каквото човек почувства в първия момент, 95% от него е вярно. Каквото почувства във втория момент, процентът на верността се намалява. В това отношение още древните учители на човечеството са казвали, че пространството е пълно с безброй живи форми – мисъл форми, които се движат и като по радио се предават и възприемат от хората. Цялото пространство е жив проводник на тия мисли. Това, което сега говоря, веднага се възприема по радиовълните в пространството и в 24 часа най-много може да обиколи цялата Земя и да се върне там, отдето е излязло. Не само моите думи се предават чрез пространството, но и на всеки, който говори. Разбира се, за правилното възприемане и предаване на мислите от

значение е и интензивността им, както и устройството на радио-възприемателя. От значение е също така и посоката, от която идват вълните. Следователно, както човешките мисли се предават чрез пространството, така също се предават и мислите от невидимия свят. Тия мисли представят цял свят. Те се наслояват в пространството на дебелина от 1 – 2 см. Чувствителният човек веднага възприема тия мисли, вследствие на което понякога разположението му се повдига, а някога – понижава.

Като знаете този закон, вие лесно ще се справяте с настроенията си. Щом изпаднете в лошо настроение, ще знаете, че тази мисъл, която ви измъчва, не е ваша. Тя е кукувиче яйце, което кукувицата е турила във вашето гнездо да го измътите. Тогава ще вземете това яйце от вашето гнездо, ще го занесете на кукувицата и ще ѝ кажете: Според Божествения закон, не е позволено да оставяш яйцата си в чужди гнезда, други да ги мътят! Когато някоя птичка измъти някое кукувиче яйце по Любов, това е друг въпрос. Обаче, ако птичката не иска да мъти кукувичите яйца, с право може да ги хвърли на земята. Всяка чужда мисъл, ако е силна, тя е в състояние да измени благородните мисли и желания на човека. Някой казва: Едно време имах благородни мисли и желания, но не зная защо сега съм толкова огрубял. – Огрубял си, защото си измътил едно кукувиче яйце, Какво да правя тогава? – Ще оставиш кукувичето яйце настрана, а ще започнеш да мътиш своите благородни мисли и желания. Казвате: Позволено ли е да се изхвърлят кукувичите яйца навън? – Щом кукувицата е влязла във вашето гнездо без позволение, вие имате право да изхвърлите яйцата ѝ навън. – Не е ли грубо това? – Нищо грубо няма в поведението ви по отношение на кукувичите яйца.

Когато огрубяват, някои хора считат това за геройство.

– Геройството на човека не се заключава в неговата физическа грубост и сила, но в неговия ум. Не е герой онзи, който проявява кралимарковската си сила в хвърляне на боздуган на няколко километра разстояние. Ако е въпрос за геройство, нашите съвременни военни хвърлят боздуганите си на няколко километра по-далеч от този на Крали Марко. На колко километра е хвърлил Крали Марко своя боздуган? – На един, най-много на четири-пет километра. Някой от съвременните кралимарковци хвърлят боздугани, пълни с пироксилин, на 40 – 50 км. разстояние. И като паднат на Земята, тия боздугани разравят едно пространство от четири-пет километра в дължина и ширина. Питам: Каква култура могат да внесат тия боздугани в света? Тези дупки могат някога да се употребят за насаждане на плодни дървета, но те могат да се използват само впоследствие.

Казвам: Силата на човешката воля зависи от един добър малък импулс. Който иска да възпитава волята си правилно, той трябва да дойде в първото си положение, за което Апостол Павел говори в 5^{-та}. глава към Коринтяните: „Плодовете на Духа са Любов, радост, мир.“ Това е храната на мозъка. Ти не можеш да храниш, да развиваш мозъка си без Любов. Твоят мозък не може да расте без Любов. Твоят мозък не може да бъде силен без мир. Значи, Любов, радост и мир са необходими, за да може мозъкът да се развива, да расте и да бъде силен. Любовта е естествената храна на мозъка. Казвате: Да се любим! – Любовта е храна за мозъка и който яде от тази храна, която произтича от Духа, той люби. Който се храни с Любовта, той твори своя мозък. Който храни мозъка си с Любов, радост и мир, неговата глава, неговият мозък се развиват симетрично. Симетричната глава има главно три мерки. Едната

от тях е физическа. С тази мярка всеки може да работи. Следователно, човек трябва да се храни с Любовта. Любовта е сила, която се възприема от човека като с антена. Когато някой казва, че е изгубил Любовта си, той е прекъснал връзката, антената с радиото на Любовта. Той лесно може да възстанови изгубената Любов. Как? Ще вземе ключовете на Любовта, ще прекара през тях жиците, според дължината на вълните, и радиото на Любовта отново ще почне да действа. Но човек трябва да знае от кое място да възприема Любовта. Първо той трябва да възприеме милосърдието, което се намира отгоре, на предната част на главата. Милосърдието спада към ангелския свят, който е по-нисък от Божествения. Тук ангелите развиват своето милосърдие, благодет и търпение, а хората – вяра, кротост и въздържание. Ангелите не се нуждаят от вяра, кротост и въздържание, но главно от милосърдие. В света Бог проявява своето милосърдие чрез ангелите. Бог има един план, който иска да реализира на Земята, а именно: Той иска всички хора да имат добре устроена глава. За тази цел ден и нощ Той работи върху човешката глава, коригира я. В края на краищата, всички хора ще имат добре устроени глави. Бог работи за това, разумните същества работят и вие трябва да работите. Който не се подчинява на Божиите закони, той ще мине през ненужни страдания. И като не разбира причините на тези страдания, той ще се чуди защо му е този живот. Днешните хора не разбират Любовта, вследствие на което дохождат до големи крайности. Млад момък обича една мома и си казва: Голямо геройство е, след като обичаш тази мома да убиеш и себе си, и нея, да покажеш, че я обичаш. – Де е геройството тука? Според мене, ако обичаш една мома, дай й условия да се развива, а ти стани неин слуга. А тъй, да убиеш чове-

ка, да го унищожиш, никаква Любов не е това. Да убиеш, да унищожиш човека, това е равносилно да унищожиш своята глава, своите дробове и своята костна система. Докато има глава, човек мисли, че произлиза от Бога, т. е. че е от високо произхождение.

Като знае своя Божествен произход, човек трябва да се стреми да разработи своята глава, да я закръгли, да ѝ даде хубава форма. Главата на човека не трябва да бъде плоска като покрив, но добре закръглена, като кубе на храм. Бъдещите здания, бъдещите храмове ще се строят по нов начин. Прозорците ще бъдат така направени, че светлината няма да пада под прави линии, да образува ъгли на падането и ъгли на отразяването, но ще пада по криви линии. Бъдещите храмове, дето хората ще се молят, ще са откритото небе: вечер, когато Луната и звездите светят, а сутрин, когато Слънцето изгрива. В този храм ще има безброй картини, които ще се отнасят към по-широк, по-възвишен свят от физическия. В този храм всеки ще се интересува от великите картини, които ще се разкриват пред неговия поглед.

Когато се говори за идеален живот, ние разбираме човешката глава. Това се отнася за бъдещия живот. Сегашният живот пък определя миналия. По него съдим за хората на миналото. За миналия живот ние не сме отговорни, но ще носим отговорност за бъдещето поколение. Чрез настоящия живот ние коригираме грешките на миналия и създаваме добри условия за бъдещия. Ако мисълта ни е права, тя може да обгърне целия свят. Който е могъл да коригира правилно една своя мисъл, той е записан на Небето. Тук никой може да не знае какво е направил, но в невидимия свят е хроникарано. Там всичко се пише. Като отворите книгите на невидимия свят, ще прочетете, че еди-кой си българин, с такъв и такъв ум, е проектирал

правилно една своя мисъл в пространството, с което е принесъл голяма услуга на човечеството. Дали този българин е министър, владика, учител, или някой прост човек – безразлично. Името му ще бъде написано в Небето. Следователно всяка хубава мисъл, която проектирате в пространството, ще ви обгръща, ще носи вашето щастие. Това подразбира да има човек благоволенията на Сатурна, на един от най-недоволните и критични богове. Той гледа на човечеството с голямо недоверие, с подозрение и седи пред тях с голям боздуган или с голямо копие и ги следи. Като види, че някой греши, той го мушне с копие-то си или го удари с боздугана си и му казва: Да мислиш там! Друг иска да покаже силата си, разпери ножа, но Сатурн веднага го мушне с копието си: Какво си се разперил там? Скрый ножа в ножницата си и повече мисли! Като види някоя красива жена, добре разположена, и нея мушне. Той не обича красивите жени. Единствено към Венера показва слабост. Като види, че Марс се влюби в нея, той казва: Какво да правиш? Тук е малко снизходителен, поусмихне се едва забелязано, но след това пак хване копието си и се понамръщи малко. Като види, че малко се е понамазала, той я мушне с копието си и казва: Какво си се намазала? Знаеш ли, че ще пратя при тебе майка ти и баща ти да видят какво правиш? Обаче същият този Бог, достатъчно е да види, че някой човек е проектирал една добра мисъл в пространството и той написва една линийка на ръката му. Тази мисъл създава линията на щастieto, или сатурновата линия. Който има тази линия на ръката си, той някога е проектирал една добра мисъл в пространството. Нека се радва на тази линия! Който няма тази линия, да гледа сега да я направи.

Мнозина ще кажат: Сериозно ли ни се говори, или ни

зальгват само? – И зальгването е наука. Каква разлика има между майката, която зальгва детето си и професорът, който преподава на студентите си? Никаква разлика. Майката напише едно педагогическо правило, но детето казва: Не е така. Тя напише друго педагогическо правило, но детето пак казва: Не е така. Майката се намира в чудо от това дете, не знае какво да прави. Тя изпада в положението, в което се намирал един лекар, на когото била дадена задача да забавлява няколко часа малкото си детенце. Този лекар е вече в другия свят. Той разправяше следната своя опитност: „Една вечер жена ми отиде на театър и ме остави да гледам малкото дете. Никога до това време не бях се занимавал с малко дете. Случи се, че жена ми малко закъсна и детето започна да плаче. Какво не правих с него? Люлях го, на ръце го носих – нищо не помага. Колкото и каквито лекарски методи знаех – всички употребих – не помагат. Колкото педагогически правила знаех, и тях употребих – не помагат. Най-после ми дойде на ум да се обърна към Бога. Никога до това време не бях се молил на Бога, но видях се в чудо с това дете. Обърнах се към Бога с думите: Господи, моля Ти се, изпрати ми ангели, добри същества от Небето, да укротят това дете! Каква беше изненадата ми, когато скоро след това детето престана да плаче и заспа?“ Казвам му: Детето е искало да ти каже да не го занимаваш с празни работи, но да го научиш на Божиите пътища.

Казвате: Кои са човешки пътища и кои Божествени? Кои са човешки и кои Божествени работи? Всички постъпки и събития в живота на човека, които служат за облагородяване на неговия ум, сърце и воля, които образуват вътрешни връзки, които отварят душите за възприемане на Божествената светлина, които дават възможност на човека да се храни с Любов, да бъде радостен, да има мир в ду-

шата си, да развива в себе си вяра, кротост и въздържание, от една страна, милосърдие, благод и търпение – от друга страна, това е велик идеал, който тепърва човек трябва да развива. Това са качества на напредналите същества.

Когато добие тези Божествени качества, лицето на човека започва да свети, а в очите му се забелязва мека, приятна светлина. Можете да направите опит да проверите това. Вземете едно огледало и се гледайте известно време, но като че друг човек гледате. Ще видите колко е страшно някога човек да се самонаблюдава. Като се оглеждате, следете погледа си, дали е тих, спокоен. Обаче не се гледайте дълго време, защото можете да заспите. Докато човек се страхува от своя поглед, това показва, че в него има нещо неуравновесено. Ако човек се страхува от своя поглед, може ли да изисква от другите хора да го гледат спокойно, без страх? Следователно погледът на човека трябва да бъде мек, приятен и който го срещне, да разбере, че в този човек се крие Божественото начало и може да сподели с него мислите и чувствата си. Като говорите с такъв човек, той е готов да ви изслуша, да влезе в положението ви и да ви помогне. Той никого не критикува, в никого не търси дефекти и не се занимава с тях. Той знае, че дефектите на хората се дължат на нещо недоразвито, необработено у тях. Когато костите на човека са груби, това говори за груб, низш живот. Костите на хора, които са водили добър, възвишен живот, са по-тънки, гледжосани отгоре и по-фини. И кожата на тези хора е по-деликатна, с по-ситни пори. Космите им са тънки, меки, като коприна. Дебелите и корави косми са лоши проводници, лоши възприематели. Съвременните хора се нуждаят от тънки, меки, гладки косми. Такива косми са добри проводници на слънчевата енергия, както и на Божествените мисли. Чрез

храната си човек може да измени, в смисъл да подобри, космите си. Каквато е храната, такива ще бъдат и космите му. Каквато е храната, такива са и чувствата, и мислите на човека. В странство, във Франция например, когато някой актьор трябва да представи някаква любовна сцена, известно време той се храни с овче месо, за да смекчи, да облагороди малко чувствата си. Същото може да се каже и за вълка, който обича овцете и ги напада. Ако запитате вълка защо се храни с овце, той ще каже: Понеже по характер и по чувства съм груб, жесток, аз трябва да се храня с овче месо, за да смекча и облагородя малко чувствата си. Овчето месо облагородява характера на хищните животни. Тази е причината задето те изобщо се хранят с тревопасни животни. А последните, понеже не са тъй груби по характер, се хранят с трева. Това показва, че всеки се стреми към хубави мисли, към благородни чувства.

„Защото вие възлюбихте славата човеческа повече, нежели славата Божия.“ Външната слава, това е човешката слава. Кое бихте предпочели: цял свят да ви слави, всички вестници да пишат хубави работи за вас, но никой да не ви обича или само един приятел от Божествения свят да ви обича и да мисли добре за вас? Добрият приятел е всякога за предпочитане. Българите казват: За предпочитане е да имаш десет души неприятели, но разумни, отколкото един неразумен приятел. Често хората страдат, измъчват се, разочароват се, без да се спират върху едно важно положение: те трябва да изучават себе си за да видят, че каквото се крие в тях, това съществува и в другите хора. С патологическата страна на живота си не се занимавайте, но изучавайте здравословния живот. Патологията е вметнато нещо в живота на човека. Че някой страдал от някаква болест – това е наследствено. Добрите работи не се унас-

ледяват, човек вечно ги носи със себе си. Бог е вложил доброто в човека. То представя неговата същина. Синът носи качествата на баща си, но бащата не е внесъл тези качества в сина си. Качества, които се унаследяват, претърпяват известни кризи. Аз не отричам наследствеността, но тя има влияние върху човека само докато е на физическия свят. Щом човек напусне физическия света, и наследствеността губи вече своето влияние върху него.

От човека зависи да измени условията на своя живот. Той може да подобри състоянието на своя мозък, на дробовите си и на стомаха. Дробовите му са създадени от ангелите. Ангелският свят е взел участие при създаването на човешките гърди. Затова именно интелигентността на човека е вложена в неговото сърце. Значи сърцето мисли. Под лъжичката, в симпатичната нервна система се крие знанието на сърцето. Каквото разположение чувства човек под лъжичката си, то е вярно. Затова именно той не трябва да се поставя на резки промени в чувстванията си. Той трябва да се стреми към мир в душата си. Че бил болен, че три дена не ял – той трябва да благодари. Че работите му не били уредени, както трябва – пак да благодари. Човек трябва за всичко да благодари – от това зависи неговото вътрешно благосъстояние. Ако вътрешното чувство в човека е развито, пътят му навсякъде ще бъде отворен. Ако това чувство в него не е добре развито, той ще се намира в положението на пътник, който блуждае сред мъгла. Следователно, когато казвам, че човек не трябва да се безпокои, имам предвид това съзнание. Сърцето на човека постоянно трябва да работи. Същевременно и мозъкът му постоянно трябва да работи. Въз основа на това, човек трябва да върши това, което вътрешното му чувство го съветва. И тогава заключенията на някой учен върху

известен въпрос ще бъдат дотолкова верни, доколкото той се вслушва в това свое чувство. Някой болен сънува, че за да оздравее, трябва да вземе известно лекарство. Лекарите му препоръчват други лекарства, но те не му помагат. Той взима от лекарството, което е сънувал и оздравява. Значи, има лекарства, които повишават трептенията на човешкия мозък, вследствие на което той оздравява. Болестите, работоспособността на човека зависят от трептенията на неговия мозък. Докато трептенията в човешкия мозък съществуват, той е способен, работлив човек. Щом тия трептения се изгубят, той престава да работи и казва: Не съм учен човек, не мога да работя. Нищо не мога да направя. Майка ми и баща ми нищо не са вложили в мене. – Това е човешко мислене.

„Вие възлюбихте повече славата човеческа.“ Да мислите по човешки, значи да очаквате слава от хората. Да търсите славата Божия, значи да сте готови да слушате това, което Бог ви говори, да развивате това, което Той е вложил в душите ви. Колко хора може да намерите днес, които са готови да ви направят добро или да ви насърчат? Това не означава, че хората са лоши, но нямат условия в себе си да проявят доброто. Често, без да знаят Истината по известни въпроси, те бързат да дадат мнението си, но като им се обясни, казват: Извинете, ние имахме криви понятия, криви разбирания по тия въпроси. – Щом знаете това, няма защо да се сърдите на хората. Те живеят с ред предубеждения. И вие имате предубеждения за Божествения свят. Достатъчно е за пет минути само да влезете в Божествения свят и да се разговаряте с едно от съществата на този свят, за да измените съвършено мнението си за тях. Който иска да бъде учен, той непременно трябва да влезе във връзка с напредналите същества в Божествения свят.

Много от тия същества са видими, живеят на Земята и работят между учените хора. Някои пък се явяват рядко на Земята. За разумния човек всичко това съществува, било на Земята, било в невидимия свят.

И тъй, започнете с вашата глава, т. е. започнете да работите с Божествения свят! Всички съвременни хора, призвани да работят в света, трябва да започнат отгоре, от главата, от Божественото в себе си. Големите мъчнотии, на които хората се натъкват, се дължат на многото знания, които са придобили. Това знание няма приложение в техния живот. В бъдеще това знание ще се оформи и ще се приложи, но за днес то остава неизползвано. Много от сегашните знания внасят в живота на хората големи противоречия. Например въпросите за произхода на човека, за съществуването на друг свят, за наследствеността и т. н., внасят в ума на човека ред противоречия. Например, според съвременните учени, унаследените от родителите черти не могат да се изменят. Това значи: за да се изменят унаследените черти в човека, в неговото естество трябва да стане коренна промяна, а това е възможно. Преди години Американското правителство се беше нагърбило със задачата да превъзпита някой индийци. За тази цел те взеха няколко от най-способните между тях, млади момчета, и ги възпитаваха по техни методи, свършваха техни училища и университети. Обаче, като се връщаха в родните си места, след десет години най-много, те изгубваха всичката американска култура и започваха да живеят пак по старому. Значи, тази придобивка, тази култура, това възпитание е било външно. То не е могло да произведе в тях вътрешен преврат. Обаче онези индийци, които възприемаха Христовото учение и след връщането си в своето отечество, те устояваха

на това, което са придобили. Значи, единствено Христовото учение е в сила да произведе вътрешен преврат в човека. Само Христовото учение е в сила коренно да измени естеството на човека.

Следователно в чувствата на човека трябва да станат дълбоки промени. От дълбочината на чувствата зависят и преобразованията, които могат да станат с човека. Всяка идея, която не разтърсва човека от дълбоко, не да го отчае, но да проникне дълбоко в душата му, не може да се реализира. Значи, след чувствата идат идеите на човека. Същевременно човек трябва да развива своята вяра, кротост и своето въздържание. По отношение на храната в Божествения свят, човешкият мозък се нуждае първо от Любов. Сърцето пък се нуждае от търпение. Търпението е храна за сърцето. Търпението е най-приятното нещо за човека. То е качество, сила, която е достойние за най-разумните, за най-силните същества в света. За човека на физическия свят е нужна вяра. Вярата се нуждае от Любов и търпение. Тези три качества са необходими за правилното развитие на човешкия ум. Който няма вяра, Любов и търпение, той спъва своето умствено развитие. Затова именно човек трябва да изучава всеки предмет с Любов. Без Любов той не може да учи. Каквато наука и да изучавате – физиогномия, френология, хиромантия, астрология, естествените науки, математика, геометрия – без Любов вие никога не можете да проникнете в техния дълбок вътрешен смисъл. Геометрията е най-старият език, с който човечеството някога си е служило. Който разбира геометрията, той разбира езика на Природата. Природата говори с геометрически фигури. Когато иска да покаже кой е разумен човек, Природата туря на челото му две успоредни линии. Такъв човек може да се справя с всички хора. Когато иска да покаже кой е честен,

взискателен човек, Природата туря на челото му само една линия. Тази линия същевременно показва и критическо разположение на ума на даден човек. Дето Природата е турила триъгълник на челото, това показва равновесие и правилност във функциите на мозъка.

За да разбере живота, човек трябва да разбира своя ум, своето сърце, своята воля. Следователно, когато говорим за славата Божия, ние разбираме всички възможности, които Бог е вложил в човека. В бъдеще човек ще влезе в един широк свят, с широки възможности. Той ще се освободи от смъртното, от временните черупки и ограничения, в които сега живее, и ще му се дадат безсмъртните възможности и богатства на Природата, за да може да работи и да строи тъй, както сега разбира. Днес и малките деца имат великата идея, че могат да вдигат голям товар, но като се опитат, виждат, че тяхната форма е слаба да извърши това, което мислят. Та когато мнозина от вас мислят, че са добри, това се отнася до живота на тяхната глава. Те са добри и могат да бъдат добри, но щом слязат на физическия свят, злото веднага ги завладява. Злото е сила, течение, което лесно завладява човека. Достатъчно е десет лоши хора да ви срещнат на пътя, за да могат с мисълта си да изменят вашето състояние. И обратно: достатъчно е десет добри хора да ви срещнат, за да изменят с мисълта си вашето състояние. Хората се намират под постоянно внушение, било на книги, било на приятели, на познати и непознати, на окръжаващата среда и т. н.

Един английски писател разправял една своя опитност за силата на внушението. Той си купил от Кавказ една хубава кама, изработена със злато. Колкото пъти поглеждал към камата, винаги изпитвал желание да мушне някого с нея. Той се чудил отде иде това желание в него. Впослед-

ствие разбрал, че с тази кама бил убит човек. Значи, мисълта, която е вложена в предмета, с който е извършено известно престъпление, се предава и на други хора, чрез закона на внушението. Ако носите пръстен от човек, който е станал жертва някъде, той може да ви повлияе, в смисъл, че и вие, като него, да станете един ден жертва. Затова колкото ценен да е този пръстен с камък върху него, хвърлете го, не го носете на ръката си. От това гледище, всички неща трябва да се чистят, да се освобождават от лошите влияния, които са останали върху тях. Затова именно, ако ви дават дрехи от умрели, от болни хора, не ги носете. Носете само такива неща, които ви създават разположение. Ако вашата баба, или вашият дядо са били свети, благородни хора, носете техните пръстени като светиня. Обаче, ако те не са били добри хора, нищо не носете от тях. Всяко нещо, което не ви създава разположение, не го носете. Всяка Божествена мисъл, всяко Божествено чувство, като влезе във вас, създава добро разположение на духа ви. Те имат специфична форма, своя красота. Зад всяка Божествена мисъл седи едно разумно същество. Щом тази идея проникне в ума ви, едновременно с нея се привлича и разумното. Идеята е домът, стаята, в която разумното същество ще влезе да работи заедно с човека.

Първо човек трябва да преобрази ума и сърцето си, за да може да го посети Великият, Който е създал целия свят – Небето и Земята, цялата наука, всички изкуства. Той ще внесе в човека безсмъртния живот – животът на възкресението. Това посещение ще трае само една секунда, но никога няма да се забрави. Ехото му ще продължава във вечността. Казвате: Само една секунда! Това е толкова кратко. – Знаете ли, какво нещо е да ви посети светлината само за една секунда? За една секунда светлината измина-

ва разстояние от 300000 км. път. За колко време можете да изминете този път? Достатъчно е Бог да ви посети само за една секунда, за да ви остави живот от хиляди години. Ако вие задържите в себе си богатството, което Той ви е оставил само в една секунда, ще се ползвате от това богатство хиляди години. Колко работа ще ви създаде това посещение! Бог само ще ви погледне, и ще усетите, че товарът ви е снет от гърба. Ще олекнете като ангел и ще бъдете готови да разперите криле, да хвъркнете из пространството и да кажете: Сега разбрах какво нещо е животът. И тогава, каквато работа започнете, каквато наука заловите, всичко ще свършите с успех. Само така ще разберете думите: „За Бога всичко е възможно.“ Но затова се изисква търпение. Много добродетели има у вас недоразвити, а те трябва да се развият.

Христос казва: „Търсете слава Божия, а не слава човеческа!“ Славата Божия е вътрешна слава, а славата човеческа е външна слава. Съвременният свят жертва славата Божия за славата човеческа. Бъдещата раса ще отдаде предпочитание на Божията слава. Тогава ще имаме Божествена култура. Само тогава ще се реализират вашите мисли и желания. Само новото, което възприемете, ще бъде в сила да подобри сегашния ви живот. За тази цел, отсега още вие трябва да започнете да се миете, да се чистите, да хвърлите старите си дрехи, да се освободите от дълговете си. Като дойде новото време, всички разумни хора ще бъдат готови да подемат живота отново. Тогава всички ще бъдат млади. Стари хора между вас няма да има. Хората на новата култура няма да остаряват. Щом някой стане на 120 години, той ще извика приятелите си, ще им даде угощение и ще каже: Аз заминавам. В новата култура няма да има никакви гробища.

„Търсете славата, която иде от Бога!“ Сега аз оставям тази мисъл в умовете ви. Работете върху вашия мозък! Работете върху вашето сърце! Само така ще придобиете мир в душата си и ще работите за развиване на милосърдието, както и на интуицията в себе си. Само така ще се домогнете и до положителната наука. Работете върху мозъка си да го преустроите, да възприемете светли, възвишени идеи. Възвишена идея е тази, която обхваща цялата Земя. Тази идея е Божествена. Ако една идея обхваща само една държава, тя не е още възвишена, не е Божествена идея. Радиото например показва, че мисълта се предава по цялата Земя. Мисълта се предава по цялото пространство.

„Търсете славата Божия!“ Работете върху вашия мозък, върху вашата глава, ако искате да се подмладите. Този е най-правилният начин за подмладяване. Работете за славата Божия, а не за славата човеческа, ако искате да се повдигнете, ако искате да повдигнете ближните си. Работете за славата Божия, работете за своя мозък, ако искате да влезете в новата култура, която сега иде в света.

Беседа от Учителя, държана на 1 април, 1928 г. София – Изгрев

ЩЕ ХВЪРЛЯ МРЕЖАТА

„По твоята реч ще хвърля мрежата!“

(Лука 5 : 5)

Щастието и несполуките са две фази в живота на човека. Щастието е постижимо и затова всеки се стреми към него. То представя един от великите импулси на човешката душа. Щастлив може да бъде само онзи, който има истинско знание. Мнозина могат да се противопоставят на това с думите на Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Те искат да кажат, че Соломон, който имал всичкото знание на света, пак е счел всичко за суета. – Соломон не е авторитет. Той не може да бъде авторитет, защото е смъртен. И той умря, както умряха много велики хора на миналото.

Съвременните хора спорят върху въпроса постижимо ли е щастието или не. Щастието съществува в света. Има хора, които постоянно живеят в щастие; има хора, които постоянно живеят в несполуки. Ако питате защо е така, ще ви отговоря по следния начин: Причината, поради която едни хора живеят постоянно в щастие, е тяхната безсмъртност. Те са придобили безсмъртието. Другите, които живеят в постоянни несполуки, са смъртни. Първите се раждат, за да не умират. Вторите се раждат, за да умират. Който се е

родил, за да умре, каквото и да прави, несполуките ще вървят след него като сенки. Колкото и да уважават хората такъв човек, щом умре, той губи вече всичкото им уважение. Ние виждаме как Симон – Петър с изкуството си на рибар, цяла нощ е хвърлял мрежата си да лови риба, но нищо не уловил. Рибите представят щастието, което Петър искал да улови, но не могъл. Цяла нощ хвърлял мрежата си да го улови, но не успял. Така правят и българските младежи. С години наред търсят някъде заровено имане, но не могат да го намерят. Интересни са тези младежи. Достатъчно е да чуят, че някъде има заровено имане, за да отидат там да копаят. Те копаят, ровят, заравят, но нищо не намират. И в края на краищата, те пак не се обезсърчават. Те изпадат до голямо суеверие, лековерие и все вярват, че ще намерят това, което търсят. Някои хора са успели да намерят заровено имане, но всички не могат да успеят.

Ние поддържаме, че всичко в живота е постижимо, но при съвсем други условия от сегашните. За да се постигнат добрите желания на човека, за да се реализират стремежите на неговата душа, изисква се нов живот, нова наука, нови методи за работа. Обаче аз не считам, че несполуките са някакво зло за човека. И в несполуките има поне малко щастие. В един свой разказ, заимстван от индуския живот, Толстой със свои думи разправя как несполуките следват човека, както сянката му върви след него. В този разказ се разправя за един учен, който тръгнал по света да прави научни изследвания с цел да открие нещо, с което да подобри положението на човечеството. Обаче един бик попаднал в следите на този учен и започнал да го преследва. Бикът ни най-малко не искал да знае, че този учен тръгнал да прави никакви научни изследвания и на общо основание почнал да го гони. Ученият се принудил да бяга: той

напред, бикът след него. Озъртал се натук-натам, докато видял най-после на пътя си един сух кладенец, а в кладенеца шубраки. Бързо се хванал за шубраките и увиснал надолу. След това стъпил с краката си на един малък камък и така останал в кладенеца, докато бикът си отиде. Но бикът седял отгоре и очаквал ученият да излезе вън. Той му казал: Смей само да излезеш оттук! Ще се разговоря с тебе по особен начин. Ученият му казал: Ти не мислиш ли, че препятстваш на моите научни изследвания? Не мислиш ли, че в кладенеца нищо не мога да науча? – Това не ме интересува. – отговорил бикът. Както седял, по листата на шубраките ученият видял капчици мед. При всичкото си нещастие, той се зарадвал и започнал да ближе меда по листата. Доволен, че поне от глад няма да умре, изведнъж забелязал, че две мишки гризели клончетата на шубраките, за които той се държал. Като се размислил за положението си, нов ужас го обхванал: ако мишките успеят да прегризат клончетата на шубраките, той ще падне на дъното на кладенеца, дето забелязал, че го дебне змей с отворена уста.

Такова е положението на всеки човек, който е дошъл на Земята да умре. Такова е положението на смъртния: отначало бик го гони. Той успява да се скрие в кладенец, да се улови за шубраките в кладенеца. По листата на шубраките вижда капчици мед и се радва, че няма да умре от глад. Но после изскачат отнякъде две мишки, които идват да прегризат клончетата, за които той се е хванал и виси. И най-после, когато достига крайния предел на своя живот, той вижда, че долу го чака змей с отворена уста. – В младините си хората виждат само бика над главите си и са недоволни, че не могат да проявят юначеството си. Бикът, кладенецът, змеят представят неблагоприятните условия на живота.

Ще ви приведа още един пример из живота на хората, който говори за неблагоприятните условия, в които те често попадат. Един български съдия отивал един ден да прави някъде оглед. Трябвало да мине през една гора. Това се случило през един зимен, студен ден, когато земята била покрита със сняг. По пътя го настигнала глутница вълци. Той хукнал да бяга и едва успял да се качи на една голяма круша: мислил, че така ще надхитри вълците. Като го видят на дървото, те ще обиколят един-два пъти около него и ще се разбягат. Обаче не излязло, както мислил. Вълците налягали около дървото и така прекарвали цялата нощ. Съдията се принудил да прекара нощта на дървото, дето почти замръзнал. На сутринта вълците се разбягали и след това дошли хора от близкото село да го спасят. Те едва могли да разтворят вкоченясалите му ръце, с които бил заловен за клонищата на дървото, за да го свалят на земята и спасят от явна смърт. Това е едно изключително събитие в живота на човека, което почти изглежда като анекдот.

Ще приведа още един подобен пример. Един млад виртуоз, но беден, неизвестен още на света, тръгнал със своята цигулка да дава концерти. Като пътувал от град в град и от село в село, трябвало един студен зимен ден да мине през една гъста гора сам, от никого непридружаван. Дебел сняг покривал земята. Както вървял, от гората някъде излезли няколко вълка и го последвали. Като се видял в това положение, той разбрал какво го очаква и си казал: И така смъртта ме дебне, но поне ще извадя цигулката си да посвирия. Започнал да свири и да върви. И вълците вървели след него. Наблизо в гората селяни секли дърва. Като чули, че някой свири, те се отправили по посока на звуковете и видели младия цигулар, следван от няколко вълка.

По този начин те го спасили от дебнешката го смърт. Какво показват тези примери? От тези примери се вижда, че и при най-неблагоприятните, и при най-нещастните случаи в живота на човека, все пак ще дойде отнякъде светлина, все ще дойде отнякъде спасение.

„Но по твоята реч ще хвърля мрежата.“ Когато първия път хвърли мрежата си, Петър нищо не улови; след думите на Христа, той отново хвърли мрежата и улови толкова много риби, че мрежата се късаше от тежестта им. И напълниха две ладии с риба. Ще кажете, че вие не се интересувате от това колко ладии били пълни с риба. Много рибари има, на които ладии са пълни с риба. Какво от това? Какво щастие могат да донесат тия риби на човечеството? Колко пъти по две ладии са пълнили хората с риба от две хиляди години насам? Ако погледнете през очите на вегетарианците, това ловене на риба дори не е много похвално. Те ще кажат: Как е възможно, велик Учител, дошъл на Земята да спасява хората, да помага на учениците си в ловене на риба? От това ще възникне цял спор дали трябва хората да ловят риба, или не трябва. Обаче какъвто спор и да се води, хората ловят риби и ги ядат. – Ама хората трябва да бъдат вегетарианци, да не ядат риба и месо. – Това е друг въпрос. Засега и месоядството съществува, и вегетарианството има право да съществува. И двата вида хранене имат свои психологически причини, които оправдават тяхното право за съществуване. Онези, които се занимават с научната страна на тези въпроси, знаят какво е било устройството на човека от най-ранните времена досега – какви са били зъбите, какъв е бил стомахът на всички животни – месоядни, тревопасни и плодоядни, като стигнете най-после и до човека. Това обаче се отнася до външната страна на живота.

Сега, да дойдем до щастието, или сполуките на живота. Щастието представя идеалния израз на живота. Под думата „щастие“ ние не разбираме онова мимолетно щастие – някой да ти свири, а ти цяла нощ да играеш. Истинското щастие подразбира онова състояние, при което умът, сърцето и волята на човека са в пълна хармония. При това положение човек е напълно доволен, както от своя живот, така и от окръжаващата среда. Това е специфично състояние. Щастливият човек не е в разрез с живота. Той не се смущава от противоречията в живота или по-право, противоречия за него не съществуват. Всички хора се стремят към това щастие. Този път на щастието се намира най-мъчно. Защо? По единствената причина, че хората искат да придобият своето щастие по физически начин. Например слушате някой да казва: Да съм богат човек! – Богатството обаче не е щастие, то е условие за придобиване на щастието. – Да съм силен човек! – Щастието не седи и в силата. Силата е само условие за придобиване на щастието. Силата е външен процес. – Да съм учен човек! – Щастието не седи и в учеността на човека. Учеността е външен процес, едно от условията за придобиване на щастието. Щастието е велик закон, за постигането на който човешката душа трябва да се съедини с Първичната Причина, от Която е излязла.

Какво представя нещастието? Какво представят несполуките в живота? Това, което наричаме нещастия, несполуки, не са нищо друго, освен утайки, накопления в човешкия организъм. От хиляди години насам със своя лош живот, със своите лоши мисли и чувства, човек е натрупал в организма си известни утайки, които днес създават неговото нещастие и несполуки. Тежко на онзи, който попадне в тия утайки! Съвременните хора наричат това

наследственост. Например някой е наследил лоши навици от баща си или от майка си като кражба, лъжа, подлост, пиянство и т. н. Това са утайки от лошите мисли не само на едно поколение, но на хиляди поколения преди него. Щастието обаче има съвсем друг произход. Нешастието и несполуките са образувани във време и пространство, а щастието и сполуките – извън времето и пространството. Следователно произходът на щастието е от далечното минало и представя вътрешен процес на битието. Писанието казва: „Дето е Духът Божи, там е щастието.“ В този смисъл казвам: Щастлив може да бъде само онзи, който е в съприкосновение със същество, по-разумно от самия него. Който е в съприкосновение със същество, което седи по-долу от него, той е в несполуките на живота. Това същество изисква само да му се слугува. Вие можете да приведете ред доказателства от живота, че на физическия свят господарите карат слугите си да работят. – Каквото и да говорите, трябва да знаете, че тези господари са смъртни същества. Истински господари са ония същества, които седят по-високо от човека и в душата на които цари доброта, Истина и Любов. Ние ги наричаме същества на Любовта, същества, в които живее Светия Божи Дух, същества, от които излиза благото за човека. Тия същества се стремят да направят другите щастливи като себе си. Богатите хора на Земята нямат желание да направят другите хора богати като себе си. В това отношение сиромасите са по-щедри. Сиромахът е готов да раздаде сиромашията си на всички около себе си. Когато е сиромас, човек отваря душата си и е готов на всичко. Той казва: Да съм богат, и църкви ще правя, и училища ще правя, и на бедни ще давам, и на болни ще помагам. Щом се обърне този лист и стане богат, той прави това, което не е мислил като сиромас. Там е не-

щастieto на хората, че като сиромаси говорят едно, а като богати вършат друго. Сиромасите пишат история как трябва да живеят хората, а богатите не работят, не живеят според тази история. И ако светът днес не задоволява хората, това се дължи на богатите, които не живеят тъй, както са говорили едно време като сиромаси, и не работят. Спорът между богати и сиромаси се заключава в това, че и едните, и другите не знаят какво е тяхното предназначение като същества, дошли на Земята. Всеки човек трябва да знае своето предназначение.

Следователно всяка клетка от човешкия организъм трябва да знае своето предназначение: клетката, която е в мозъка, трябва да знае, че нейното предназначение е да мисли; клетката, която е в белите дробове, трябва да знае, че предназначението ѝ е да диша, да поема въздух; тази, която е в стомаха, трябва да знае, че нейното предназначение е да мели храната, да разбира законите на храносмилането, но не и законите на мисълта. Няма защо да се занимава тя с тази висша философия, с която се занимава клетката в мозъка. На същото основание и човек трябва да знае на кое място се намира той във висшия Божествен организъм, като клетка – дали в мозъка, в белите дробове, или в стомаха. Това са три различни функции. Ако човек живее в умствения свят, въпросите там се разрешават по един начин; ако живее в света на белите дробове, там въпросите се разрешават по друг начин; и най-после, ако живее в стомаха, там въпросите се разрешават по трети начин. Тия три свята заедно представят един свят.

„По твоята реч ще хвърля мрежата.“ Апостол Петър се намира на физическия свят, в третата категория. В древността индусите са имали три философии за живота: първата философия подразбира постигане на щастieto чрез

усилия, чрез волята; втората философия – чрез сърцето, а третата – чрез ума. Това са три специфични пътища за постигане на щастието. Обаче и досега нито по един от тия пътища индусите не са постигнали щастието. В своите усилия да разрешат този въпрос, те са разрешили ред органически въпроси, но главния въпрос – щастието – и до днес още не са го разрешили. Ето защо те очакват вече да дойде някой отвън, да им покаже как да постигнат щастието. Те са дошли до една точка и очакват някой да им помогне в разрешаването на този въпрос.

Думата „щастие“ трябва да се разработи, т. е. да се освободи от своя материален характер, от своите ограничения. Ето какво се разбира под думата освобождаване. Когато едно млекопитаещо, надарено с известна интелигентност, си изработи здраво тяло, то е щастливо от своето положение. Обаче тази изработка, това тяло по никой начин не трябва да съблазни окръжаващите, че и те да пожелалят неговото богатство. Питам: При сегашните условия кой господар не се съблазнява от своята красива кокошка или от своето красиво агънце? Има нещо в тия красиви животни, което съблазнява техния господар. Съблазънта лишава тия същества от тяхното щастие.

И тъй, това, което се отнася до животните, се отнася и до живота на хората, които по същия закон си причиняват едни-други нещастия. Например, ако проследите психологията на българите, както и тази на останалите народи, малко хора ще срещнете, които да са доволни от щастието на другите. На тях всяко щастие се вижда аномално и те ще подложат щастливия човек на изпитания, да проверят неговото търпение, неговата вяра и Любов, неговото милосърдие. Например, ще дойде някой да иска пари назаем от него няколко пъти наред и ако най-после той излезе от

нетърпение, веднага ще му се каже: Аз мислех, че ти си от търпеливите хора, но и ти си имал слабости, като всички други. Божественият закон не позволява на никого да изкушава своя ближен. Когато Христос прекара 40 дена в пустинята, при Него се яви изкусителят, който познаваше тайните науки и Му каза: „Ако, наистина, си Син Божи, дошъл да повдигнеш човечеството, ти трябва да знаеш основния закон, чрез който да превърнеш тия камъни в хляб.“ Христос му отговори: „Щастието не се заключава само в този хляб. Всички хора, които са яли от хляба, произлязъл от камъните, са умрели; но всички ония, които са се хранили със словото Божие, и до днес са живи.“ След това изкусителят качи Христа на храма и Му каза: „Ако си Син Божи, хвърли се от този храм. Защото, знаеш, че е писано: „На ръце ще те повдигат, да не препънеш в камък ногата си.“ Христос му отговори: Въпросът за хвъркането, за спущане отгоре, отдавна е разрешен от птиците. Всяка птица се спуща от високо, без да счупи краката си. Някой казва: Направи едно голямо предприятие. – Ако си птица, можеш да направиш едно голямо предприятие, да скочиш от високо. Но ако си човек и направиш такова предприятие както птицата, това е риск. Затова е казано: „Да не изкушаваш Господа Бога моего.“ В какво седи изкушаването? Поставят някой човек нависоко и го карат да скочи оттам. Обаче Христос казва: „Не скачай от високо, понеже този въпрос е разрешен от птиците.“ Това, което египтяните разрешиха чрез своята философия за странстването на човешкия дух, е влизане, а не скачане. Не е въпросът за скачане сега, но Христос каза на изкусителя: „Да не изкушаваш Господа Бога твоего.“ Най-после изкусителят му казал: „Ако ми се поклониш, ще ти дам всички царства, които виждаш пред себе си.“ Христос му отговорил: „Махни се оттук, сатана!“

Под думата „махни се“ се разбира, че човек трябва да пожертва всичко само за Бога и само на Него да се поклони. Не може човек да предпочете славата на хората пред славата Божия.

И тъй, щастието, което хората желаят, може да се придобие от всички разумни същества, от всички вярващи. Онези, които търсят Бога, трябва да знаят, че те не могат да Го намерят, докато са смъртни. Смъртта е свързана с плътта, със закона на умирането, на раждането и на прераждането. Смъртта е свързана със закона на постоянните промени, който държи човека далеч от Първичната Причина, Която носи неговото щастие. Ако човек, който носи в себе си щастието, влезе между обикновените хора, той ще превърне техния живот в райска градина. Голямо е влиянието на щастливия човек. Преди години в Америка се случило нещо особено, което ми разправяше един познат свещеник. Цели гори там били атакувани от особен род гъсеници, които в кратко време ги изсушавали. Американците се принудили да полеят тия гори с газ и да ги запалят. Така изгорели тези гори и се превърнали в пепелища. Какво било учудването им, когато непосредствено до тия гори се зеленеела една малка местност. Те се чудили коя е причината, че тази местност е останала запазена от нападането на гъсениците. И какво намерили? В тази местност имало много мравуняци, които изяждали гъсениците и по този начин я запазили от тях. Тези мравки били стражари на тази местност. Това показва, че и в човека има известен род сили, които могат да го запазят от външните нападения и по този начин да осигурят неговото благосъстояние.

Питам: Коя сила е в състояние да запази човека от външното зло и да осигури щастието му? Добродетелта е първият елемент, първата сила в човека, която му помага

да добие щастието. Като не разбират тази сила, мнозина казват, че не струва човек да бъде добър. Те имат криво, изопачено понятие за Добродетелта. Те мислят, че добрият човек е малодушен, неразумен, неинтелигентен и т. н. Не, човешкото щастие трябва да започне с доброто, в широк смисъл на думата, а не с външното положение на човека да се представя добър. Крайъгълният камък на живота е доброто, Добродетелта. Човек трябва да вярва в доброто и да не се страхува от хората. Вярва се изисква от всички хора. Казвате на някого: След като си повярвал, имаш ли щастие? Или, след като си повярвал, станал ли си по-добър? Такива и ред още въпроси се задават между съвременните хора, но с това задачите на живота не се разрешават. Ако е въпрос за доброта, аз зная при какви условия човек може да бъде добър. Едно е важно: да се създаде връзка между Първичната Причина и човека. Всеки може да направи опит, да види дали има връзка с Първичната Причина. Често Първичната Причина може да заеме по отношение на нас такова поведение, като че от нищо не се интересува – дали правим добро или зло, тя остава чужда към нас. Това е външно, привидно отношение. Има случаи обаче, когато това отношение не е привидно, и тогава, каквото и да вършим, нашите постъпки са осъдени на вечно разрушаване. Затова именно Христос е казал: „Всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени.“ Ще дойдат външни условия – бури, ветрове, гъсеници, които ще го изкоренят. „Всяко дърво, което Отец ми е насадил, ще расте, ще се развива и плодове ще даде.“ Ако искате да опитате този закон, можете да насадите плодни дървета и да видите какви резултати ще имате. Направете този опит много пъти, 99 пъти най-малко, за да се уверите в неговите резултати. Може да правите опити с ябълки, с круши и с други плодо-

не. Ябълката е щестлавна, тя обича похвалите. Чувствата в нея са силно развити. Крушата пък е повече интелектуална. Когато имате добро разположение на ума си и отидете при някоя круша, вие ще влезете във връзка с нея и ще можете да се разговаряте помежду си. Ако турите ръката си на круша, която има вече зрели плодове, една от най-хубавите круши ще падне близо до вас. За да не мислите, че това е станало случайно, турете ръката си няколко пъти на нея и ще видите, че при всяко докосване, пред нозете ви ще падне една зряла, хубава круша. На другия ден, ако нямате добро разположение на ума, направете същия опит. Идете при крушата, турете ръката си върху нея и ще видите, че нито една круша няма да падне от дървото. Колкото пъти повтаряте опита, все същото положение ще имате. Разбира се, ако започнете да брулите крушата, плодовете ѝ ще падат, независимо вашето разположение. Значи, при добро разположение на ума, от докосване на ръката ви до дървото, плодовете му ще падат. При лошо разположение, нито един плод доброволно няма да падне пред нозете ви. От тези опити ще видите каква интелигентност се крие например в крушата. Индусите са правили такива опити с много животни и са достигнали добри резултати. Те са правили опити с много страхливи животни и са успели да ги привлекат при себе си.

Следователно, ако имате връзка с Първичната Причина, вие ще можете да извикате при себе си заека, който е известен със своя страх. Този страхлив заек ще се приближи при вас и ще легне пред краката ви. Само едно докосване на ръката ви до заека е в състояние да го успокои. Ако на другия ден изгубите доброто си разположение, колкото и да викате заека при себе си, той няма да дойде. Индусите казват, че имало някаква тайна в това. Да, има някаква

тайна и тя се заключава във връзката на човека с Първичната Причина. Който не разбира това, казва, че хора, които сваляли плодовете от дърветата само с едно докосване на дървото с ръката си, имали някаква хипнотична сила, имали силен поглед и т. н. Не е така. Правете тези опити да видите имате ли връзка с Първичната Причина, или нямате. Ако плодовете не падат пред нозете ви, и ако заекът бяга от вас, това не значи, че сте лоши хора, но се намирате при обикновени условия на живота. Това ни най-малко не трябва да ви обезсърчава. Ако първия ден не успеете, направете опита още няколко пъти наред, докато един ден видите, че сте господари на положението. Вие можете да направите същия опит и с някой човек. Представете си, че искате да започнете някакво предприятие, за което ви са нужни сто хиляди лева, но нямате пет пари в джоба си. Какво трябва да направите? Първо влезте във връзка с Първичната Причина и след това идете при някой банкер да му поискате тази сума. Ако имате тази връзка, банкерът ще извади от касата си сто хиляди лева и ще ви каже: Заповядайте, господине, услужете си! При това той няма да ви иска никаква полица. Обаче нарушите ли връзката и пак отидете при същия банкер за нов заем, той ще ви каже: Изплатете първата сума от сто хиляди лева, и тогава пак елате да искате пари.

Значи отношенията на хората едни към други говорят за вътрешните отношения, които съществуват между тях и Първата Причина. Казвате, че богатите хора са лоши, затова не услужват на сиромасите. Аз пък казвам, че нито богатите, нито сиромасите, нито учените хора са лоши, но всички тия хора са в дисхармония с Първичната Причина. Какво виждаме днес в света? Приятел с приятел не могат да живеят. Брат с брата си не може да живее. Защо? Не са в

съгласие с Първичната Причина. Истински приятел е онзи, който е готов, като види приятеля си в нужда, да му направи някаква услуга, или да се пожертва за него. Истинският приятел никога няма да изложи приятеля си на опасност. Една богата францужойка обичала едного, но го поставяла на различни изпитания да провери неговата Любов. Един ден като били на разходка из Алпите, тя му казала: За да докажеш, че ме обичаш, иди на онази височина там да ми откъснеш от онова алпийско цвете. Височината била много стръмна, опасна и мъчна за изкачване. Всяко изкачване по нея било свързано с риск за живота. Той погледнал към възлюбената си и започнал да се изкачва към определения връх. С големи усилия и мъки, той стигнал върха, откъснал цветето и слязъл в подножието на планината, дето го очаквала неговата възлюбена. Той ѝ подал цветето, поклонил се, свалил шапката си и си заминал. Повече не се явил пред лицето ѝ. С това той искал да ѝ каже: Понеже ти нямаш връзка с Първичната Причина, аз не съм за тебе.

Всички хора търсят щастието, но те трябва да знаят, че щастието е извън времето и пространството. За да се домогне до него, човек постоянно трябва да се тонира. Това е наука, изучаването на която ще отнеме цял живот. Каквото и да мисли, каквито науки и да изучава, човек трябва да знае, че науката за щастието е една от великите науки, с която могат да се разрешат всички въпроси в живота. Философ си, искаш да разрешиш някой философски въпрос – чрез тази наука ще го разрешиш; поет си, искаш да напишеш нещо поетично – само тази наука ще ти помогне; баща си, майка си, учител си, искаш да възпитаваш деца – само в тази наука ще намериш методи за възпитанието; общественик, държавник си, искаш да възпитаваш обществото, народа си – само чрез тази наука ще го просветиш. Най-последно,

в тази наука има закони за справяне със сиромашията, с болестите, с недъзите на хората и т. н. Природата има статистика, от която се вижда кои и колко хора тя сама е направила сиромаси. Тези сиромаси тя нарича „щастливците в живота.“ Останалите сиромаси сами са станали такива. Тях тя нарича „човешки сиромаси.“ Също така има хора, които Природата сама е направила богати; има хора, които сами са станали богати. Има учени, които Природата е направила учени; има учени, които сами са станали такива. Има хора, силни по дух, които Природата е създала; има хора, които по други причини са станали силни по дух. Всички дарби, които Природата е дала на хората, представят благословение за тях. Богатите хора, които Природата е създала такива, ние наричаме благородни, възвишени души. За онези богати, които сами са станали такива, е казано в Писанието: „По-лесно е камила да влезе през иглени уши, нежели богат – в Царството Божие.“ И бедните, които са от същата категория, т. е. сами създадени бедни, също така не могат да влязат в Царството Божие.

Когато някой човек се интересува от новите течения, от новите възгледи за живота, близките му веднага го запитват: Ти защо се отрече от убежденията си? – Какво е било неговото убеждение? В света съществува само едно убеждение и няма защо да се отрича човек от него. Щом е така, може ли човек да се отрече от своето убеждение? Отива един българин във Франция и му казват: Понеже Франция воюва с България, ти или трябва да напуснеш страната ни, или да се отречеш от своята българщина, от България. Може ли българинът да се отрече от българщината? И да се отрече, пак българска кръв продължава да тече в него. И да се отрече на думи, българска кръв тече в него. Колкото французинът може да се отрече от своята

кръв, толкова и българинът може да се отрече от българската кръв. Казвате някому: Откажи се от своята наука или от своята вяра, или от своите убеждения. – Как мога да се откажа от неща, с които съм роден? Казвате: Аз накарах еди-кого си да вярва. – Ако вие можете да накарате някого да вярва, той е човек от втората категория. Човек трябва да е роден с вяра, а не отпосле да става вярващ. Когато говоря на хората за Истината, подразбирам онази Истина, в която те са родени. Когато говоря на хората върху известни религиозни въпроси, считам, че те се интересуват от тях, само че аз ги разглеждам от едно гледище, а те – от друго. Изобщо, човек не може да се отрече от това, което Бог е вложил в него. Да се отрече от онова, което Бог е вложил в него, значи да се хвърли той от една висока скала и да изгуби смисъла на живота. От какво трябва да се откаже човек? Някой млад момък намерил своята половинка в света, влюбил се в нея, но майка му започва да го съветва: Синко, откажи се от тази мома, тя не е за тебе. Ако не се откажеш, ще те лишим от наследство. – Някой момък може да се откаже от своята любима, но друг предпочита да се откаже от майка, от баща, от наследство, но от своята възлюбена не се отказва. Питам: Кой от двамата е прав – който се отказва или който не се отказва? Едно трябва да знаят всички: Човек никога не може да се откаже, нито да измени на това, което е вложено в душата му.

Сега ще приведа един пример от българския живот, който ми разправяше един свещеник от село Николаевка, Варненско. Една млада, красива мома, дъщеря на богат чорбаджия, се влюбила в един беден, но добър и разумен момък. Родителите на момата по никой начин не ѝ позволявали да се ожени за този беден момък и насила я заставили да се ожени за друг, когото те искали. Десет години след

това този момък умрял. Като остаряла тази жена повика-
ла свещеника и му казала: Искам да изповядам пред Бога
един свой грях. Преди години, когато не бях още женена,
обичахме се с един млад момък, когото родителите ми не
искаха, понеже бил беден. Те насила ме ожениха за друг,
когото не обичах. От него имам три момичета и две момче-
та, но откак се ожених, животът ми не беше лек. Най-голя-
мата ми мъка седи в това, че не обичам този човек. И него
мразя, и децата си мразя, а това ме силно измъчва. Толкова
години вече, аз не мога да се справя с това чувство на ом-
раза, а не мога да забравя и своя възлюбен. Снощи го съну-
вах, че ядем заедно с него и любовно се разговаряме. Да ме
прости Господ, че не мога да го забравя и като женена. Пи-
там: Има ли нещо грешно в това? Казвам: Колкото години
и да минат, Любовта не се изглажда. Ето, тази стара жена,
станала вече на 80 години, още не може да забрави своя
възлюбен; тя сънувала, че яде и пие, и любовно се разгова-
ря с него. Значи, нищо не е в сила да скъса връзките, които
съществуват между две души, свързани с Любовта. Тогава
свещеникът ѝ казал: Сестра, не се безпокой. Любовта е от
Бога. Щом се обичате, Бог е с вас. Той ще оправи работите
ви, ще уреди всички въпроси. След това старата жена про-
дължила: Дано по-скоро ме освободи Бог от връзките ми
на Земята с мъжа и с децата ми. Дотегна ми вече да живея
при тези условия! Искам да отида горе, да се видя с моя
възлюбен и с него да си поприказвам на свобода.

Казвам: Всички хора, учени и прости, богати и бедни,
ще се намерят в положението на тази стара жена и ще ка-
жат, че всичко в живота им е дотегнало и час по-скоро ис-
кат да отидат при онзи, когото обичат. Следователно човек
не може да се отрече от това, което е вложено в него. Кое е
вложено в човека? Любовната връзка. При тази връзка той

изпитва разширяване в душата си и вяра, че може да направи всичко, каквото желае. Какво може да желае такъв човек? Той желае да даде възможност на възвишеното и благородното в себе си да се прояви.

„Ще хвърля мрежата си.“ Мрежата представя метод, начин за постигане на нещо. Та сега и вие с вашата вяра се самозаблуждавате, че можете да постигнете щастие-то. С вярата, която съвременните хора имат, трябва ден и нощ да разсъждават, за да разрешат въпроса за щастие-то. За да разрешат този въпрос, те трябва да направят поне в най-малък размер връзка с Любовта. Само тогава те ще разберат, че тази връзка по никой начин не се къса. Който почувства тази връзка в себе си, той разполага със сили, психически и морални, за да преодолее всички мъчнотии и страдания, които се изпречват на пътя му. Всички противоречия, страдания, мъчнотии, индусите разглеждат като въпроси на кармата. Според тях Този, Който е създал света, на 365 милиона години слиза един път на Земята да очисти хората от греховете им, да снесе кармата от гърба им, да ги освободи от противоречията им, да им даде нов живот и да им каже: Живейте сега според новия закон на Любовта и не грешете повече! След това Той се оттегля. Ако хората още продължават да грешат след 365 милиона години Той пак ще слезе на Земята. Като чуят, че Бог слиза на Земята на всеки 365 милиона години, те ще се изплашат. Казвам: Няма защо да се страхуват. Те не знаят колко години са се изминали от тия 365 милиони. Може би са останали само още няколко години, или няколко дена. Пръв път Бог е слязъл на Земята, когато е създал човека по образ и подобие свое. Втори път предстои да слезе сега, когато хората са създали много грехове и престъпления на Земята. Понеже няма кой да ги избави, Той се е наел с тази грижа. А това е

период от 365 милиони години. Щом слезе на Земята, Бог тъй ще огрее света, че всички грехове ще се стопят и ще изчезнат. Всички хора ще се стоплят и моментално ще се създаде нов обществен строй, какъвто никога не е съществувал. Тогава между хората ще се създаде такава Любов, такава наука и хармония, каквито никога не са съществували. Когато Божественото работи в света, всичко става моментално, а не както при закона на еволюцията. Обаче всичко, което става днес в света, е приготвяне за идването на Бога на Земята.

„Ще хвърля мрежата си.“ Сега и на вас казвам: Хвърлете мрежите си в живота! Досега вие още нищо не сте уловили. Сегашният живот е живот на несполуки, на нещастия. Като не разбирате законите на живота, казвате: Побеляхме, остаряхме, животът няма смисъл, няма щастие в света.

Христос казва: „Хвърлете мрежите си в житейското море!“ Рибата, която уловите в мрежите си, е Божественото, към което човек се стреми. Той мисли по човешки, а говори за Небето, какво ще прави, като отиде там и т. н. Това е физическо щастие. Небето е навсякъде, дето има Любов, дето има разумен живот. Дето Любовта отсъства, там е адът – нищо повече. Дето е разумността, там е щастие, там са поетите, там са музикантите, там са великите хора в света. Дето разумността отсъства, там хората вървят по закона на израждането. Тъй щото, бъдете смели, като българинът да не се отказвате от своята българщина. Българинът е благороден, както и хората от всички нации, заради това, че Бог е вложил Божествена душа в него. Ако в неговата душа не е вложено Божественото, той не е никакъв българин. Като говорим за Божественото, разбираме Любов към Бога. Казвате: Как да Го любим? – Такъв

въпрос не може да се зададе. Всеки сам знае как да люби. Любовта не се заключава в целувките. Каква целувка е тази, след като целунеш някого, да триеш устата си, да си недоволен? Веднъж дадена, истинската целувка никога не се забравя. Тя е чист нектар, благоухание, което човек запазва през целия си живот. Свещената целувка прави хората светии. Знаете ли защо светията е живял цели 20 години в пустинята? Той е живял в пустинята, само да придобие една свещена целувка. Щом получи тази целувка, той слиза в света, между хората. Ангелът, който носи огъня на човешката душа, ще се яви при него във вид на млада, красива мома, ще го прегърне и целуне. Тогавата той напуска своята колиба, слиза долу, между хората и започва да проповядва за Любовта. Той казва като онази старата жена: Не ми трябва мъж, не ми трябва деца, ще отида на Небето, да живея с моя възлюбен. Светията казва: Заслужава да живея цели 20 години в пустинята, за да придобия тази свещена целувка, която ще остане паметна за всички времена и епохи. Тази е свещената целувка, за която казва Апостол Павел: „Целунете се със свето целование!“

„Ще хвърля мрежата си.“

Беседа от Учителя, държана на 9 април, 1928 г.
София – Изгрев

ПО-ДРАГОЦЕНЕН

„Животът е по-драгоценен от храната, и тялото – от облеклото.“

(Лука 12 : 23)

„Животът е по-драгоценен от храната“. – Това е уравнение с три неизвестни: X, Y, Z. Какво представя X в даденото уравнение? Той е една първична възможност, от която зависят следващите елементи на друго уравнение. Например при каквото обществено положение и да се намира, гладният човек трябва да задоволи глада си: дали той е философ, поет, музикант, или религиозен – той трябва да яде. Гладът е уравнение с три неизвестни. Първото неизвестно, X, подразбира: може ли отнякъде да се намери брашно, от което да се омеси хляб. Второто неизвестно – Y: кой ще омеси това брашно, да се направи от него хляб? Третото неизвестно – Z: де ще се намери фурнаджия, който да опече този хляб? Като се намерят тези три неизвестни, гладните пристигат на трапезата да ядат хляб. Първи от поканените сте вие.

Следователно, докато живее, човек трябва да се справя с нуждите на своя живот. Една от първите нужди на човека е да яде. Ако не се храни, той ще умре. Гладът носи смърт. Гладният трябва да храни душата си и тялото си. Гладът

като процес може да се задоволи само с хранене. Оттук можем да извадим друго заключение, а именно: смъртта може да се задоволи само с живота. Значи само животът може да нахрани и укроти смъртта. Дето има живот, смъртта не уморява хората. Това са ред противоречия, които съществуват в живота. За да се разрешат тези противоречия, нужно е знание. Знанието носи свобода, а невежеството – робство.

И тъй, първата храна, с която човек трябва да започне, за да прояви животът, това е Любовта. Това значи да се пробуди висшето, т. е. Божественото съзнание в човека или тъй нареченото будическото тяло на човека. Досега Божественото е спяло, но трябва да се пробуди. То се е намирало в такова състояние, в каквото се е намирало яйцето, преди да се постави под квачката. Следователно Божественото съзнание чака сега да намери своите благоприятни условия да се излюпи. Щом се постави под квачката, пиленцето само по себе си ще се оформи. Докато е в яйцето още, то ще образува главичката, телцето, крачката, крилцата си, и най-после трябва да дойде някой отвън, да му помогне да пробие черупката. Щом черупката се пробие, пиленцето веднага насочва главичката си към тази посока и в него се създава ново движение, нов подем. Това наричаме ние раждане на оформения живот, който вътре се е създал. Яйцето, от което човек излиза, е по-голямо от камилското, което е образувано от 50 кокоши яйца. Щом се счупи това яйце, нищо не остава от него: нито главата, нито гърдите, нито стомахът.

Следователно, ако преди излюпването си човек е бил яйце, а после се излюпи като пиле, има ли право това пиле да казва, че животът няма смисъл? Да казва човек, че животът няма смисъл, това значи, че той е още в яйцето, с неоформена глава. Да казва, че няма никакъв идеал в себе

си, това значи, че той е още в яйцето, с неоформени гърди. Да казва, че и без храна може да се живее, това показва, че този човек е още в яйцето, с неоформен стомах. Обаче със седене в яйцето въпросът не се разрешава. Няма да мине много време, яйцето ще се развали и смъртта ще дойде. Но и със смъртта въпросът не се разрешава.

Сега ще направя една аналогия, да видите какво представя човека на Земята. Съберат се няколко души и решават да образуват дружество. Съставят устав на дружеството и си избират председател, който не е нищо друго, освен главата на човека. После избират подпредседател – дробовете на човека. Най-после избират секретар-касиер – сърцето и членове – стомахът на човека. Секретарят събира пари от членовете и ги внася в дружеството; по този начин се поддържа неговия материален живот. Такова нещо е и стомахът в човека. Той приема храна, смила я, и по този начин поддържа живота на организъма. Освен тези три главни служби в дружеството има и десетина почетни членове. Обаче един ден това дружество фалира. Какво става с него? С фалирането на дружеството председателят умира ли? – Не умира. – Подпредседателят умира ли? – Не умира. – Секретарят умира ли? – Не умира. – Почетните членове умират ли? – И те не умират. Щом дружеството умре, всички негови членове, заедно с управителното тяло, разделят помежду си капиталите му и с това го погребват. Същото нещо става и с човека. Следователно, когато някой умре, това значи, че той е напуснал председателското място на дадено дружество и става председател на друго някое. Тъй щото, когато се говори за смъртта, трябва да се знае, че умират само заведенията, учрежденията или дружествата, в които хората са служили, но самите индивиди не умират. Тялото умира, но управниците му не умират.

Председателят на човешкото тяло е главата; подпредседателят – дробовете; касиер-секретарят е сърцето; членовете на дружеството – това е стомахът, който се грижи за храненето на общия организъм. Един ден цялото дружество, с всичките свои служби, ще фалира, а ще останат само индивидите. Съвременните хора се нуждаят от прави разбирания за великия живот и за неговите функции. Всеки търси този живот, подразбирам съзнателния, вън от себе си, а всъщност той се намира в самия него. Този живот се храни, т. е. поддържа се с Любов. За да познаете кой човек се храни с Любов, първият признак е този, че поне половината човечество го обича. Който не се храни с Любов, той от никого не е обичан. Всички обичат здравите хора. Защо? Защото работят. Лекарите пък обичат болните хора и то главно ония, които могат да плащат. Ако болният е беден, той трябва няколко пъти наред да вика лекаря, докато отиде в дома му да го прегледа. Обаче, ако богатият извика лекар, последният веднага ще отиде в дома му. За да бъде обичан от лекаря, болният трябва скъпо да плаща. За да се учи, невежият трябва скъпо да плаща. За да се простят греховете на грешния, и той трябва скъпо да плаща. За да се освободи от оковите, затворникът трябва скъпо да плаща. Като влезе в затвора, богатият лесно се освобождава. Едва една година минава, откак го осъдили и той – на този намаже колата, на онзи намаже колата, виждате, тъй се стекли условията, че го освободили от затвора. Какво станало, никой не знае. Умни са богатите хора! По-добре парите си да затворят, отколкото те да лежат в затвор. Ако някой човек носи на гърба си чувал с пари, а трябва да преплава морето, по-добре е да хвърли чувала с парите във водата, а той да изплава на повърхността, отколкото да потъне във водата. Заблуждават се хората, когато мислят, че не може

без пари. Аз съм съгласен с това само в едно отношение, а именно: животът без пари в кръвта не може. Вън от кръвта обаче животът може без пари. Тази дума има три значения пáра, парá и пáри. Пара е това, което движи локомотивите. Тъй щото и аз съм съгласен с вас, че и без пари не може, и без пари не може и без пáра не може.

„Животът е по-драгоценен от храната.“ И наистина, храната е съществено нещо в живота. Когато влезе в организма, тя се превръща на кръв, на мисъл и на чувство. Без кръв, без мисъл и без чувства, животът на Земята не може да се прояви. Щом храната е същественото в живота, вие трябва да я превърнете в хляб, т. е. в пáра. Който превръща парите в пáра, той е умен човек; който превръща пáрата в пари, той е глупав човек, той умира с парите на гърба си.

Христос казва: „Животът е по-драгоценен от храната.“ Той е ценен във физиологическо отношение затова, че и в яйцето още представя сформирани живот. Животът в яйцето очаква условия само да се излюпи. С други думи казано: докато пилето не се е излюпило, първото условие за него е храната. То трябва да се храни в яйцето. Щом се излюпи, храната от яйцето изчезва. Щом храната изчезне, животът изгубва условия да се развива. Животът може да се развива дотогава, докато Природата е вложила в него условия да се развива. Значи всички същества на Земята имат условия да живеят, докато съществуват условия за живот. Щом условията изчезнат, и животът се прекратява. При това положение всички живи същества трябва да минат в друго състояние, за да може Първичната Майка да им даде нови условия за живот, за развиване. Затова именно Христос казва: „Работете, докато е ден!“ Това значи: работете, докато имате условия. Щом изгубите условията, колкото и да съжалявате, не можете да ги върнете.

„Животът е по-драгоценен от храната.“ За тази цел всеки трябва да се заеме да култивира живота си, да вярва, че в него се крият всички възможности за реализиране на доброто. Обаче човек трябва да се домогне до тези възможности по един правилен начин. Ако избере неправилни методи, той нищо няма да постигне. За обяснение на тази мисъл ще приведа следния пример. Когато беше в Египет, Моисей се запозна с египетската Мъдрост, придоби голямо знание. Той беше избран от Бога да освободи Израилския народ от робството, в което се намираше по това време. Обаче при всичкото знание, с което разполагаше, Мойсей избра един неправилен метод: като видя, че един египтянин се подиграва с един израилтянин, Моисей се хвърли върху египтянина и го уби. За да не го уловят, той го зарови в земята и избяга. На другия ден Моисей вижда, че двама израилтяни се бият помежду си. Тогава той каза: Да се бият египтянин с израилтянин, разбирам; да се бият обаче двама израилтяни, това не разбирам. Той отиде да ги примирява. Тогава един от израилтяните му каза: Какво искаш? И мене ли искаш да убиеш като египтянина, когото вчера зарови в пясъка? Като разбра, че са видели престъплението му, Моисей се уплаши и избяга в пустинята, дето прекара цели 40 години да пасе овцете. Тук той видя погрешката на своя метод, а именно, насилието не изправя човека, нито го спасява. И наистина, мъчно се решава такава задача. Не е лесно да се домогне човек до метода на Любовта.

Казвам: Докато мисли, че с убийство може да разрешава мъчнотиите и трудностите на своя живот, човек е на крив път. Мъчнотиите не трябва да се убиват, но да се превръщат в динамическа сила. Умният човек с разумността си превръща мъчнотиите си в динамическа сила, която

впряга на работа. Глупавият обаче с глупостта си, вместо да използва силата, която се крие в мъчнотиите му, за работа, той повече ги усложнява. От това как човек се справя с мъчнотиите си, се определя неговата сила. Следователно силата на човека седи в неговото вътрешно знание, да може правилно да разрешава задачите на своя живот. Представете си, че някой човек разполага с големи богатства и знания, които обаче не може да приложи в живота си, не може да използва тяхната сила. Какво ще стане най-после с неговото богатство и знание? Той ще ги изгуби и ще стане последен сиромас. И тогава, като сиромас, пак няма да разреши задачите си. Значи при това положение, нито богатството, нито сиромашията са в сила да разрешат въпросите и задачите на живота. Който разбира законите, които управляват богатството и сиромашията, и може да ги използва като динамическа сила в живота си, той ще се ползва разумно от тях. В това отношение, както богатството и сиромашията са необходими за развиването на човека, такава необходимост представя и гладът. Гладът носи смърт, но ако правилно се използва, той е динамическа сила, която продължава живота на човека. Който може да гладува и знае как да гладува, той продължава живота си. Всички добри, разумни и велики хора в света са гладували, но глупавите, неразумните хора никога не са гладували. Като говоря за глада, аз имам предвид доброволно, съзнателно приетия глад. Който казва, че е гладувал много, той трябва да е разумен, добър човек. Който не е гладувал, той не може да говори за разумност; през целия си живот той е ял и пил, лягал и ставал, събличал се и се обличал, вследствие на което е дошъл до положение на воденица, която знае само да дрънка. Какво може да разбере воденицата от дълбокия смисъл на живота?

„Животът е по-драгоценен от храната.“ За кого? За разумния човек. Този живот крие в себе си вътрешни сили, вътрешни стремежи. От живота излизат безброй издънки, едни от които са човешките мисли, а други – човешките чувства. Който може правилно да използва своите мисли и чувства, той ще може правилно да използва и живота. Велика наука е да знае човек да обработва своите мисли и чувства. Че се явили в човека една лоша мисъл, или едно лошо чувство, това още не е зло. Злото седи в това, че човек не обработва тия свои мисли и чувства. Добро, благословение за човека е да знае как да обработва своите мисли и чувства и да ги прилага в живота, както за своето благо, така и за благото на другите. Ако не умее да обработва своите лоши мисли, чувства и желания, човек ще се намери в положение да търси начини как да се справи с тях. Често някои хора попадат на методи из живота на индусите, прилагат ги, но не получават никакви резултати. Например като метод за работа индусите казват: „Убий всяко желание в себе си!“ За индусите този метод има смисъл, но за западните народи той остава съвършено безсмислен.

Следователно, когато се превеждат някои книги или някои мисли от един на друг език, трябва да се разбира техния вътрешен смисъл. Който не разбира вътрешния им смисъл, той не превежда правилно. Например в „Книгата на безмълвието“ на санскритски език е казано: Превърни всяка противоположна мисъл в динамическа сила и я употреби за добро. Като не разбират вътрешния смисъл на тези думи, преводчиците казват: Убий в себе си всички вълци и мечки! Какво правят съвременните хора? Те избиват вълците и мечките вън от себе си, а остават свободно вълците и мечките в тях да се размножават. Вълците и мечките са в самия човек, а не вън от него. Злото е вътре в човека, а не вън

от него. Злото е резултат на неразумния живот на човека. Сега да оставим настрана въпроса за злото. Има кой да се справя със злото, с неразумността в света. Който е създал света, Той има грижата за всичко. Няма защо хората да разрешават въпроса защо светът е създаден така, а не иначе. Задачата на съвременните хора се заключава в това, те да разрешат своя живот, да подобрят неговите условия. И най-лошите условия на живота си, човек може да подобри, а същевременно и да използва за добро.

Сега ще приведа един пример, който купих за три хиляди лева. Той представя цяло съчинение и се заключава в следното. Дохожда при мене един младеж, който служи в някакво дружество и ми казва: Господине, досега не вярвах в нищо, но отскоро започна да се събужда в мене малка вяра. Аз всякога съм бил свободен в мисълта си. Като го наблюдавам, виждам, че той е готов да говори неща, които даже не са били. Той продължи: Реших да туря край на живота си и дойдох при Вас, да ви помоля да ме спасите по някакъв начин. – Коя е причината за това решение? – Имам да давам три хиляди лева, но не мога да ги платя, нямам средства. – Струва ли за три хиляди лева да туряш край на живота си? Как направи този дълг? – Подписах една полица с чуждо име и ако ме уловят ще ме държат отговорен. Ако пък и възлюбената ми научи това, още по-зле за мене. – Ако ми дадете три хиляди лева, аз и моята възлюбена ще ви станем роби. Казвам: Не е въпросът в това, ние не се нуждаем от роби, но ще му дадем три хиляди лева, за да спасим един живот. След това той трябва да води добър живот, не заради мене, но за себе си.

Както виждате, има хора, които са готови за три хиляди лева да се самоубият. Каква стабилност има в такива хора? Те не са готови да говорят Истината, но лъжат, а

след това искат да им се помогне. Този млад човек ме гледа право в очите, лъже ме и същевременно иска да ме убеди, че това, което говори, е Истина.

Питам: Кой човек, като се представя пред лицето на Първичната Причина и не говори Истината, може да се надея на нейното благословение? Не, каквото говори човек, то трябва да бъде съгласно с Истината. Каквото обещае, трябва да го направи. Той трябва да бъде честен, справедлив, благороден в постъпките си и то в малките, а не в големите. Един човек не може да носи товара на всички хора; той не може да обича всички хора; той не може да оправи целия свят. Само великите хора, само Синове Божии могат да обичат всички хора. Само Бог може да обича всички живи същества. Обикновеният човек обаче може да обича един, двама, трима, най-много десетина души. При това неговата Любов се раздава така, както светлината се разпръсва. По-близките му се ползват повече от неговата Любов, а по-далечните – по-малко. Същото прави и светлината: по-близките предмети по-силно се осветяват от нея, а по-далечните – по-слабо. Колкото по-близо е човек до плодовете на някое дърво, толкова по-пресни ще ги яде. Колкото е по-далеч от дървото, толкова по-лоши плодове ще яде. Щом плодовете минават през няколко ръце, докато стигнат до човека, те изгубват своята първа свежест, своята здравина и цвят. Същото нещо може да се каже и за Любовта, и за живота. Когато някой приема Любовта направо от приятеля си например, тя е по-силна; щом тази Любов минава през няколко души, докато стигне до него, тя вече е изгубила част от своята сила, от своята свежест и красота. Животът се поддържа само чрез Любовта. Който не люби, той е осъден на вечна смърт. Няма по-страшно нещо за човека от смърт, предизвикана от безлюбие. Силата на Любовта е в

самия човек. Сам за себе си, той е извор. Следователно той не трябва да очаква на Любовта на хората. Който люби, той е разумен човек. И тогава няма той да ходи при хората, но те ще дохождат при него. При пресъхналите чешми никой не отива; при течащите чешми обаче всички хора се събират. Хората се трупат около богатите, а не около бедните.

Казвате: Унизително е положението на бедния, на просещия. – Не е ли по-унизително положението на онзи, който краде, лъже и убива? Какво по-страшно от това, да обереш човека и да легнеш вечер в меко легло, завит с копринен юрган? За предпочитане е да легне човек на камък като Якова, но да има спокойна съвест, отколкото да спи на меко, топло легло, но със смутена съвест. Ако завиете един светия с такъв юрган, той ще се разболе. Светията предпочита да спи на прост, но чист от престъпления козяк, или на зелената трева, отколкото на меки легла, напоени от грехове и престъпления. Те предпочитат зелената трева, защото тя е Божие притежание. Те са дошли на Божията Земя да работят и да живеят и казват: Ние обичаме Бога и щом сме дошли на Божията Земя, ще спим върху нея. Земята не е на Наполеон, който искаше да завладее света. Тя не е нито на Бисмарк, нито на Цезар, които искаха да оправят света. Какво остави Бисмарк на Германия? Дългове. Какво донесоха видните дипломати на Австрия? Разпокъсването ѝ. Какво донесоха видните дипломати на Русия? Опропастяването ѝ. Ще кажете, че съдбата на тия народи е била такава. – Съдба съществува за глупавите, за обикновените хора, а за разумните, за великите хора съществува Божи Промисъл. За глупавия, за неразумния човек съществува карма, а за разумния — дихарма.

Ето защо страданията и нещастията на съвременните хора трябва да се разглеждат като отклонения от разумния

живот, от законите, които Първичната Причина е поставила в живота. Следователно страданията и нещастията имат за цел да върнат човека към първичния живот. Какъв е този живот? Той е живот на истинско знание, на вечна Любов и Мъдрост. При това грамадно знание, при тази велика и необятна Любов, чрез които Бог се изявява, ще бъде смешно за съвременните хора, които казват, че служат на Бога, а правят малки, микроскопически добрини. Някой направи едно малко добро и всички вестници започват да пишат за него. Какво добро е това? Имената на големите благодетели на Земята не са записани в Божествената книга. В Божествения свят такива благодеяния се равняват на нашите стотинки. Когато преглеждате книгите на невидимия свят, туктам, в малки графи, ще срещнете имената на няколко само благодетели от Земята, които са внесли няколко стотинки. Тези няколко стотинки в невидимия свят се равняват на сто милиона наши пари. Само на сто души имената са записани в книгите на Божествения свят. Кой са тези сто души? Които изведнъж, нацяло са дали по сто милиона лева за някаква добра, разумна работа. Тези са истински благородните, знатните хора на Земята, които са правили материални добрини. Да даде сто милиона изведнъж и после отново да започне да печели за човечеството – ето идеалът, към който всеки човек трябва да се стреми в живота си. Щом постигне този идеал, животът му ще се осмисли.

„Животът е по-драгоценен от храната.“ – Кой живот? – Който сега живеем. Който разбира формата, съдържанието и смисъла на този живот, той ще разбере дълбокото значение на думите, които Христос е вложил в стиха: „Животът е по-драгоценен от храната.“ Зеделецът трябва да разбира своята нива; градинарят трябва да разбира своята градина; ученият трябва да разбира своята наука; химикът трябва да

разбира свойствата на елементите; техникът трябва да разбира законите на техниката; човек трябва да разбира законите на своя организъм. Изобщо всеки човек трябва да разбира от науката, изкуството или занаята, с който се занимава. Знаете ли коя е отличителната черта на човека? Отличителната черта на човека е честността. Ако обикновеният човек иска да стане необикновен, той трябва да развие в себе си честността. В отношенията си, във вземанията и даванията си, той трябва да бъде абсолютно честен, абсолютно изправен. Честни хора има много в България, но аз познавах един българин, който беше извънредно честен. Във всички свои вземания и давания той беше изправен до стотинка. Това не е дребнавост, но честност. Благородството в човека пък е морална черта, която го свързва със свят, по-висок от физическия. На физическия свят човек трябва да бъде честен, а в моралния свят, като душа – благороден. Благородството седи над честността. Благородният е не само честен човек, но той остава всичко да замине от него. Той е готов на високи, благородни жертви. Същевременно човек трябва да бъде и милостив. Значи, човек трябва да бъде честен, благороден и милостив. Който има тези три качества в себе си, той ще бъде носител на светлина, от която всички хора ще се ползват.

Един ден Буда срещнал един беден човек на пътя си. Той го спрял, прегърнал го, целунал го и започнал да се разговаря с него. Като гледали това, учениците се чудили защо Учителят им обърнал такова голямо внимание на този беден човек и Го запитали: Учителю, защо обръщаш такова внимание на този човек? Буда им отговорил: Един ден, в моето далечно минало, аз бях много гладен и се молих на Бога, но от глад едва се държах на краката си, вследствие на което не бих могъл да свърша молитвата си,

да направя връзка с Първата Причина. В този момент, някъде из шубраците изскочи заек, който се хвърли в огъня, да се опече заради мене. Аз ядох от него. По този начин се укрепих и можах да свърша молитвата си, да се свържа с Първата Причина. Този заек е днешният брамин, когото виждате пред мене. Той се пожертва заради мене.

Казвам: Всеки човек трябва да направи такова добро, такава жертва, която да го свърже с Първата Причина. Това значи добро. Добро, което не свързва човека с Първата Причина, не е истинско добро. Ако се свържат с Първата Причина, всички хора ще живеят помежду си тъй, както Бог изисква от тях. Според новото учение само онзи може да ви обича, който преди всичко обича Бога. И тогава, ако отидете на гости при такъв човек, той няма да ви пита колко време ще му гостувате, но ще ви приеме като свой брат. Колкото време прекарате при него, всякога ще му бъдете приятен. Това не значи, че така ще приемете и онзи, който иде в дома ви да краде и лъже. Ако вълк влезе в дома ви, ще го приемете ли като свой брат? На вълка няма да направите нито баница, нито овца ще заколите, но първото нещо, което ще изисквате от него, е да изоре нивата ви. После ще го заставите да пости, да се моли, да се изповяда колко овце е изял, да се разкае, да се самоотрече от лошите си навици и т. н. И ако той издържи на всички тия условия и ги изпълни, тогава ще го приемете като свой брат, отдавна желан и очакван.

Значи всичко, каквото човек прави, трябва да бъде благо за самия него и за онзи, на когото го прави. Само така човек може да се повдигне. Същият закон виждаме и в растенията. Когато Слънцето изпраца благата си, т. е. своята светлина и топлина към растенията, те я възприемат и благодарение на нея израстват велики стават.

Следователно всички хора, които минават за велики, за таланти, трябва с Любов да служат на Бога. Защо? Те са приели от Него блага, които са ги повдигнали. Който пожелае да служи на Бога от Любов, в него непременно ще се събуди известна дарба или някакъв малък талант, който постепенно ще се разраства. Щом срещна човек с някакъв талант, аз зная вече кога и как е произлязъл този талант в него. Първият плод на Духа е Любовта. Само Любовта носи в себе си Божествените дарби. Който работи с Любов, той в една година само може да се научи да свири като някой от видните цигулари. В една година само той може да напише толкова романи, колкото някой от видните писатели може да напише в 20 години. Като четете романите на видни писатели, като наблюдавате живота, ще видите, че каквито способности и да се приписват на героите им, те още не са решаващи фактори в живота. Защо не са такива фактори? Защото не се хранят още с Любовта. Докато не се храни с Любовта, човек не може да бъде фактор в живота, не може да има никакво влияние в света. Ще кажат някой, че Наполеон е бил фактор в живота, понеже изменил лицето на Европа. Възможно е да е направил това, но посочете едно конкретно благо, което Наполеон е внесъл в света и за което да е обезсмъртил името си. Сравнете Наполеон с Христа и вижте какво внесе Христос в света и какво – Наполеон. Христос свързва хората помежду им и ги застави да се обичат. Христос внесе Любовта в света – една основна идея в живота. Наполеон внесе щеславието. Който иска да владее света, той трябва да бъде силен. Христос казва: „Само разумният, само любещият човек е силен.“ Такъв човек има власт и всички му се подчиняват доброволно, както децата се подчиняват на майката, която се грижи за тях. Те ходят около нея, допитват се за всичко, понеже тя

желае тяхното добро. Майката влага част от своя живот в децата си и когато те растат, развиват се и учат, тя се радва, защото живее чрез тях. Също такава е положението на всеки добър и велик човек, който работи за благо на другите. Трябва ли да се завижда на такъв човек? Радвайте се, че Бог се изявява чрез него. В това отношение Моисей имаше една добра черта, а именно: когато му казваха, че много пророци има в Израил, той се радваше. Защо? Той искаше да каже, че желае всички пророци да служат на Бога от Любов, а не с насилие.

„Животът е по-драгоценен от храната.“ Всички хора трябва да разберат тази мисъл, за да се освободят от робството на храната, от робството на парите, както и на външните условия. Не само обикновените хора, но и учените даже се влияят от временните условия на живота и казват: Без пари не може да се живее. Човек трябва да бъде богат, да има пари, да се храни добре, ако иска да живее и да се развива правилно. Питам: Колко пари са нужни на човека, за да стане добър? Ако е въпрос за пари, за жилища, човек може да има много такива, но те не могат да го направят нито добър, нито учен. Казано е в Писанието: „В дома на Отца моего много жилища има.“ Значи, на Небето за всеки човек е приготвено по-красиво жилище от това, което има на Земята. Но сега бъдете доволни от тия, които имате на Земята. „Животът е по-драгоценен от храната.“ Затова на всички съвременни хора по целия свят казвам да не правят високи къщи, защото няма да мине много време, земната кора ще претърпи големи огъвания и от тези къщи нищо няма да остане. Всички високи къщи ще се съборят, камък няма да остане от тях. Къщите, които за в бъдеще се строят, трябва да бъдат най-много един етаж и половина високи и не

много масивни, защото ще се разсипят. Иде време, когато земната кора ще се огъва, а заедно с нея и вие ще се огъвате. Две години преди търновското земетресение дойде при мене една позната госпожа да ме пита какъв съвет ще ѝ дам за строеж, искала да си строи къща. Аз ѝ казах да почака известно време, да не бърза да си прави къща. Тя ме послуша и отложи строежа за неопределено време. Наскоро след това стана земетресението в Търново, от което много къщи пострадаха. Като мина земетресението окончателно, тя си построи нова къща, а същевременно поправи старата си къща, която беше пострадала от земетресението. Ако не беше ме послушала, тя нямаше да има нито нова, нито стара къща. И двете къщи щяха да пострадат от земетресението.

Сега и на вас казвам: Не си правете високи, масивни къщи! Във време на земетресение за предпочитане са ниски, не толкова масивни къщи. Този съвет се отнася до разумните хора, които са готови да слушат, а за останалите, които не искат да слушат, никакъв съвет не давам, те са свободни да си правят къщи, каквито искат. Разумният човек не трябва да насочва ума си към материални блага, защото те ще го спъват в духовното му развитие. По-добре е човек да развива Божествената Любов в себе си, отколкото да придобива външни богатства. По-добре е човек да усилва разумността си, отколкото физическата сила. За обяснение на тази мисъл ще приведа следния пример.

Един адепт на древността, наречен Елтамар, отишъл един ден в една местност, дето живели най-културните хора по това време. Той искал да помогне на тия хора, защото тъкмо при неговото пристигане водата в тази местност се изгубила и всички тамошни жители се измъчвали от голяма жажда, от суша и безводие. Адептът ги извикал при себе

си и им казал да почакаат малко, да се въоръжат с търпение, докато приложи своето знание. Той построил една хубава чешма, от която потекла чиста, студена вода. Като видели това, жителите на тази местност се завтекли към чешмата, дето се явил голям спор кой от тях пръв да си налее вода. Жрецът на капището се приближил към адепта и казал: Моля ти се, остави ме аз пръв да наляя вода и да я занеса на своите богомолци, които ме чакат да свърша молитвата си. Адептът го запитал: Ако те оставя пръв да налееш вода и занесеш на своите богомолци, ще станат ли по-добри? – Не зная, ще видим. – Тогава и аз ще видя да ти дам ли пръв да налееш вода. След това идва един учител, спира се пред чешмата и казва на адепта: Позволи ми аз пръв да наляя вода да занеса на учениците си да пият от нея и след това да продължа обучението си. – Ако учениците ти първи пият вода, ще станат ли по-добри и разумни, ще могат ли по-добре да служат на Бога? – Не зная, нищо не мога да кажа. – Щом не знаеш, и аз се въздържам да дам първо на тебе вода. Започват едни след други да се изреждат всички ония, които имат свои обични и да искат първи да вземат вода. Адептът всички запитвал: Ако занесете на своите обични първи да пият от тази вода, ще станат ли по-добри и по-разумни? – Не знаем. – Щом не знаете, и аз ще помисля, да ви дам ли първи да вземете от тази вода. Най-после пристига един генерал и казва на адепта: Моля, дайте ми път по-скоро да наляя вода за войниците си, защото ми предстои важно сражение. Ако не пият вода, войниците ми са осъдени на смърт. – Ако победите в това сражение, какво благо ще допринесете на човечеството и на своя народ? – Не зная, ще видим. – Тогава и аз ще видя да ви дам ли вода, или не. След това адептът се обърна към всички присъстващи и казал: Нека свещеникът извика своите богомолци тук, сами

да пият вода от чешмата, а не да им се носи на крака. Нека учителят доведе учениците си тук, сами да пият вода от чешмата. Нека генералът доведе войниците си тук, да пият направо от чешмата. И започнали да дохождат на чешмата млади и стари, учени и прости да пият от новата вода, да утоляват жаждата си. Като задоволили жаждата си, адептът се обърнал към всички със следните думи: Ето, хиляди години вече как вие пиете вода от тази чешма, но понеже се отклонихте от правия път, забравихте Бога, извършихте ред престъпления, водата се изгуби. По Божия милост тя отново дойде, за да ви покаже какво ви чака в бъдеще, ако не подобрите живота си и не се върнете в правия път. Ако не подобрите живота си, водата съвсем ще изчезне, а с това ще се прекрати и вашият живот. Докато пиете вода от новия извор, никой няма да умре.

Сега ще направя сравнение между водата и вечния живот. Водата представя живота. Затова именно мнозина казват: Животът е велик извор. Казано е в Иезекиил: Ако извърши престъпление, праведният прекъсва връзката си с Бога. Ако извърши добро, грешникът се свързва с Бога. Връзката с Бога трябва да бъде непрерывна. Не е достатъчно човек само веднъж да повярва или само веднъж да пие вода от Великия Извор на живота. Той трябва непрерывно да черпи вода от Него, да се освежава. Ето, и Бог постоянно работи. Той никога не спи. В този смисъл и ние трябва постоянно да работим, да бодърстваме. Това е възможно за съзнанието на човека. Който служи на Бога, той е вещь в своите прояви. Ако е лекар, в своята практика не ще има нито един смъртен случай. Ако лекарят не служи на Бога, повечето от пациентите му ще умират. Съвременните хора казват, че лекарят може да бъде виден, знаменит, само след дългогодишна практика. Те разбират, че в тази дълго-

годишна практика, той е правил много опити. Известно е при това на всички, че опитите могат да бъдат сполучливи и несполучливи. Същевременно те казват, че за да бъде добър, държавникът трябва да е направил ред погрешки, за да може от тях да извлече поука и опитности. Питам: Какво научиха българите от многото войни в своето минало? Изхарчиха милиони и милиарди. Какво още научиха? Станаха упорити, твърди като кремък и развиха крайно критичен ум. Всички войни, които българите направиха, от началото на своето съществуване досега, се диктуваха от Сатурна, когото изпратиха да управлява България. Днес за днес един цар съществува в България – Сатурн, който с камшик я управлява. Най-размирният център в цяла Европа днес е Балканският полуостров. Понеже българите са твърди и упорити, невидимият свят ги постави на огън, да се смекчат малко. Българинът е много практичен. Като правих своите научни изследвания върху тях, много учени българи ми казваха: Кажете ни до какви резултати дойде в своите заключения, за да използваме и ние тия данни? Казвам: 12 години ми са нужни, за да събера тия данни; други 12 години, за да ги обработя и още 12 години, за да ги препиша. Тъй щото, след 36 години ще ви дам някои данни. – Дотогава ние ще измрем. – Които останат живи, за тях ще бъде.

И тъй, учението, което е вложено в душите на хората, се предава по целия свят. Онези пък, които искат да бъдат ученици, в широк смисъл на думата, трябва да прилагат това учение в живота си. Днес има малко истински ученици, защото като прилагат безразборно методите на окултизма, те губят силите си. Много от учениците на запад си служат с хипнотизъм, с внушение, като поддържат, че човек трябва да има силна воля, за да си служи с тези

опити. Обаче силната воля изисква разумност. Без разумност волята може да стане толкова твърда, че да поквари мозъка на човека. Вследствие на такава силна воля се явяват ред отрицателни резултати. Религиозните хора пък, които възприеха Христовото учение по буква, се натъкнаха на много заблуждения. Те казват, че хората трябва да бъдат милостиви, да правят добрини. Когато иска да направи добро някому, човек първо трябва да се обърне към Бога, да запита трябва ли да направи добро на този човек, или не трябва. И когато иска от другите да му правят добро, той пак трябва първо да се обърне към Бога, да запита трябва ли да иска съдействието на другите хора, или не. Ако му се отговори положително, тогава само той трябва да се обърне към онзи, от когото иска съдействие, с думите: Братко, аз имам добър занаят, затова те моля да ми дадеш възможност да ти услужа в нещо, за да изкарам днешната си прехрана. Аз мога и да копая, и да ора, и поезии да пиша. – Добре, аз имам дъщеря, която обича поезията. Какво стихотворение ще ѝ напишеш? – Ще ѝ напиша нещо хубаво за Слънцето, за Любовта. Следователно човек трябва да бъде внимателен и когато дава, и когато иска.

Съвременните хора говорят за Любовта, но те още не я разбират. Те на всяка стъпка се критикуват, обиждат и считат, че не са достатъчно оценени. Питам: Кои учени или кои велики хора от памтивека до днес са били оценени? Кой поет, кой философ, кой учен досега е бил оценен, почитан или уважаван, както трябва? Всички велики хора са умрели, а телата им са изядени от червеи. Каква почит е тази? И след всичко това над гробовете на тия велики хора са съградени паметници. Тия хора може да са велики, но не са светии. Светиите не се нуждаят от паметници. В една от своите поезии Ботев казва: „Не Ти, Боже, Който

си на небесата, но Ти, Боже, Който си в сърцата.“ – Щом Бог е в сърцата на хората, нека тия хора Го проявят, всички да видят, че наистина Бог живее в сърцата им. Бог, Който живее в сърцата на хората, трябва да бъде силен: за три хиляди лева не трябва да се продава, за пари не трябва да се жени, нито да се самоубива. Той е господар на положението, господар на условията. Много от религиозните хора, които минават за Синове Божии, наместо да работят, да помагат на себе си и на ближните си, подават ръка и просят. Срам е за човека на 20 век да се самоубива, да проси, да го осъждат, да лежи в затвор и т. н. Срам е за тия хора да се гонят помежду си, че този вярва в Бога, а онзи не вярва. Кой вярва днес в Бога? Всички хора са безверници. Вярата изключва безверието. Някой казва, че вярва в Бога. Който вярва в Бога, той ще бъде подложен на изпит. Как? Ще му кажат да продаде имането си, да го раздаде на сиромаси и да тръгне да проповядва. Този е един от начините за изпитване вярата на човека. Питам: Колко души в България са готови да изпълнят тази заповед? – Ами какво ще правим с жените и с децата си? – И те да дойдат с вас. – Кой ще ни храни тогава? – За това не мислете. Ще дойде ден, когато ангелът ще похлопа на сърцето на всеки човек и ще му каже: Ти знаеш да свириш на цигулка. Вземи цигулката си и тръгни из света, да свириш на хората, да им проповядваш. – Ами жена ми и децата ми? – Нека всеки от тях вземе своя инструмент, бил той перо за писане, мотика, търнокоп, лопати и всички заедно тръгнете да проповядвате Словото Божие. Идете, дете Бог ви праща. Това значи послушание.

Казвате: Как така ние, културните хора на 20 век, да тръгнем от град в град или от село в село да се опозоряваме? – Че вие сега сте опозорени. Но ако тръгнете да проповяд-

вате за Бога, от положението, в което се намирате сега, ще се повдигнете и светии ще станете. Ще работите за Великото в света, без да очаквате паметници да ви правят. Няма по-хубаво нещо от честния, от благородния, от милостивия човек. Те са живи паметници, на които всеки трябва да се кланя. По-добре е великият скулптор да извае една статуя и да я продаде на някой богат човек, отколкото да прави паметници и бюстове на велики хора и да ги излага по градините, по улиците и площадите. В дома на богатия човек статуята ще бъде при добри условия и кой как дойде в къщата му ще я гледа, ще ѝ се радва. И парите, които скулпторът получи за тази статуя, ще бъдат превърнати в динамическа, в животворна сила, с която ще лекува хората.

„Животът е по-драгоценен от храната.“ Всеки художник, всеки музикант, всеки скулптор седи по-високо от своето произведение. Наука, изкуство, поезия, техника – всичко това трябва да се впрегне на работа, в услуга на Бога, на Божия Дух. Ще кажете, че съвременната наука казвала това-онова. Какво казва съвременната наука, това не е важно. Ако иска да се развива, тя трябва да бъде в услуга на Божествената наука. Съвременната наука е произведение на човешкия дух; следователно тя е наука на обикновения човек. Обаче истински учени са честните, благородните, милостивите хора. Те са живите паметници в света. Каквото кажат тези хора, така е. Техните твърдения не търпят критика. Дойде някоя циганка, вземе ръката на човека, гледа в нея и гадае: Ти си много щастлив човек. Ще се ожениш за млада, красива, черноока мома. Колкото повече пари дадете на циганката, толкова повече ще гадае. Тази циганка не знае, че чернооките хора създават големи неприятности. В едно варненско село две циганки ходили от къща в къща да врачуват. Един ден те отишли в дома на една богата селянка,

която имала само една дъщеря, искали да ѝ предскажат кога и за кого ще се ожени. Дъщерята не била вкъщи. Майката им казала да влязат в коридора, да почакаат малко, докато дъщеря ѝ си дойде. Те видели в коридора един голям кош с брашно. Едната циганка сграбчила богатата селянка и пхнала главата ѝ в коша с брашното, а другата влязла в стаите да краде. Като взели каквото им трябвало, първата от тях освободила домакинята, после и двете заедно си отишли. След малко дъщерята се върнала и като видяла главата на майка си цяла побеляла от брашно, разбрала, че са дохождали циганки в къщата им.

Ще кажете, че тази жена била много глупава, дето се оставила на циганките да си играят с нея. Питам: Нима вашите глави не са посипани с брашно? Днес хората се безпокоят за най-малките неща и са готови за нищо и никакво да се самоубиват. Цели девет месеца вашите майки са ви носили в утробите си, а вие сте готови за един час да свършите с живота си. Вие продавате живота си много евтино, само за три хиляди лева. Обаче не знаете, че и най-големите ви мъчнотии не струват даже и три хиляди лева.

„Животът е по-драгоценен от храната.“ В живота се крие силата на човека. Да познаете Великия в своите мисли, чувства, действия, както и в проявите на своя дух и на своята душа, това значи придобиване на сила, която животът съдържа в себе си.

Сега, по случай Великден, желая на всички да превърнете стария си живот в динамическа сила и да внесете в него абсолютна честност, абсолютно благородство и милосърдие. Ако внесете тези три качества в душата си, вие ще придобиете онова вътрешно богатство, което представя идеал в живота на всеки човек. Само по този начин Божественият свят ще се разкрие пред вас, с всички свои възможности и

богатства, с всички свои складове от хранителни припаси. Тогава за всички ще има храна, всички ще бъдат осигурени за вечни времена. Само така човешкият свят ще се оправи. Външният свят е оправен, но светът на човека още не е оправен. Обаче всеки трябва да знае, че бъдещата култура няма нищо общо със старата. Както гъсеницата няма нищо общо с пеперудата, и както пеперудата няма нищо общо с гъсеницата, така и новият живот няма нищо общо със стария. Време е вече хората да излязат от стария живот. Обаче, докато се приготвят новите условия на живота, хората ще се намерят пред кръстопът, пред дилема.

Като знаят това, Учителите на човечеството предупреждават хората, а специално своите ученици да бързат. Времето е скъпо, денят е равен на век. Който може добре да използва времето, той ще придобие големи богатства. Бъдещето е важно и велико. Работа се изисква от всички. Тази е единствената философия – никаква друга философия не може да ви помогне. Да мислите, че като се преродите, тогава ще работите или че някаква нова религия ще ви спаси – това са празни работи. Освен работата, нищо друго не може да ви спаси. Освен вярата ви в Божия Дух и в Божествената наука, нищо друго не може да ви спаси. Учете се от звездите, вслушвайте се в техния шепот. Те светят и тихо нашепват: Радвайте се за възможностите, които ние откриваме за вас. Ще дойде ден, когато ще се ползвате от тези възможности. Тук се готвят места за вас. Ще кажете, че това са залъгалки. – За предпочитане е човек да се залъгва, отколкото да се самоубива, както е намислил младият човек, за когото ви говорих. – Ами ако след получаване на парите пак се самоубие? – Не, щом получи парите, той няма да се самоубие. В такъв случай за предпочитане е по-малкото зло пред по-голямото. Да служиш на Истината, това е най-

малкото зло, което може да сполети човека. Да се отклониш от Истината, това е най-голямото зло, което може да сполети човека. Сега ще дам няколко важни максими за живота. Те са следните: Животът изключва смъртта; Истината изключва лъжата; Мъдростта, която носи светлина и знание, изключва тъмнината и невежеството; Правдата изключва всякаква неправда; милосърдието изключва насилието. Който се води по тези максими, той ще се ползва от великите блага и богатства на живота, той ще бъде новият човек, носител на новата култура.

„Животът е по-драгоценен от храната. Кой живот е по-драгоценен от храната? Който ни е даден от Бога. Този живот струва повече, отколкото благата, които Земята може да ни даде. И Христос говори за този съзнателен живот.

Сега поздравявам всички с Възкресение Христово, като ви пожелавам да възкръснете, без да става нужда да се повтарят поздравления, като тия в Чирпан. Пожелавам ви Бог да ви проговори, но не чрез езика на чирпанското земетресение. Ще дойде ден, когато в света ще стане таква земетресение, от което главите на хората ще побелеят. Главите им ще побелеят, но сърцата и умовете им моментално ще се отворят. Тогава всички хора ще излязат под открито небе, под Небето на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Тогава всички хора еднородно ще отправят своята благодарствена молитва към Бога за всички добрини, които Той им е направил от създаването на света до сега.

Беседа от Учителя, държана на 15 април, 1928 г. София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Синове на възкресението	5
2. Дерзай, дъще!	28
3. Докрай	56
4. Дванадесет племена	85
5. Изново	121
6. Баща си и майка си.....	147
7. Помаза ме.....	175
8. Остани с нас!	200
9. Славата човеческа	226
10. Ще хвърля мрежата.....	256
11. По-драгоценен	277

**УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО
СИНОВЕ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО**

Неделни беседи

Серия X

Том трети

Второ издание

Набор
Албена Цветкова

Коректор
Венета Максимова

Предпечтна подготовка
„ТЕРМИТ 97“ ЕООД

Печат
„Симолини '94“

ИК „ЖАНУА '98“
тел. 02/ 987 87 30
www.janua-98.com

ISBN 978-954-376-061-9

